

asalt

Pagina de titlu

Pagina 1 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

ABERAŢIA X

Gabriel Bădică

2001

TEXT

asalt

archives

équivalences

2002

asalt

Pagina de titlu

Pagina 2 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Gabriel Bădică

Aberaţia X 2002

asalt

Pagina de titlu

Pagina 7 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

PRIMA PARTE: *VIOLENŢA DE SÂMBĂTĂ SEARA*

Motto: „De ce te frământi? Omenirea a eşuat de mult în a descoperi cauza lucrurilor. Poţi afirma fără sfială că existenţa este rodul imaginaţiei confuze a unui bătrân sclerozat şi alcoolic care adună chiştoace prin parcuri... Dar dacă încă mai crezi într-un sens superior al vieţii, este mai bine să nu mărturiseşti niciodată lucrul acesta în faţa celor interesaţi, din politeţe, de ciudatele tale derapaje intelectuale...“

Manualul piemontez de supravieţuire

Capitolul unu: 17.30

Nu îmi place iarna, deşi uneori îmi vin în minte cunoscute frânturi muzicale din Vivaldi. Iar când mă gândesc la ilustrul muzician, îmi dau seama că detest (deşi sunt sigură că nu există o legătură explicită între aceste frivole preocupări umane) şi sporturile, muzica sau poezia cu accent hibernal. Aşa că, dacă se aşteaptă cineva la o feerică prezentare şecspiriană a celor două zile de decembrie în care am simţit, pentru prima dată, că mileniul trei poate fi cel mai scurt interval de timp în care să-şi consume pasiunea vieţii ei o femeie fără prejudecăţi, ca mine, nu are decât să îşi cumpere un set de diapozitive cu ursuleţi albi şi piscuri înzăpezite, ca să îşi compenseze frustrarea. Specialitatea mea sunt avalanşele. Oricum, poate vor zări şi ei, dincolo de creste, după-amiaza de sâmbătă cenuşie, oricum jegoasă chiar şi sub noianul de zăpadă, în care bunul Dumnezeu a hotărât, în sfârşit, că trebuie să pună punct câtorva mizerabile destine.

Acum ştiţi şi voi că nu a fost o ninsoare obişnuită, chiar dacă nu aveţi closet în curte, ca să trebuiască să vă faceţi pârtie, şi sunteţi doar degeneraţii obişnuiţi ai marelui oraş construit pe un sistem de tuburi, ca o orgă vibrând sub presiunea milioanelor de hectolitri de dejecţii. Dar dacă, privind către cer cu făţărnicia voastră caracteristică, aţi văzut norii violeţi pompaţi cu o mie de chilometri pe oră din foalele monstruoase ale Golfului Finic direct deasupra Bucureştilor, poate că aţi simţit, pentru o clipă, un fior rece pe şira spinării... Nu? O să mă credeţi dacă am să vă spun că nici nu mă aşteptam la altceva?

În după-amiaza aceea, Doru Banţu, expertul în managementul resurselor umane al firmei de consultanţă EUROEST, stătea întins gol pe patul uriaş ocupând jumătate din spaţiul garsonierei sale rătăcite într-o liniştită, ba chiar patriarhală/matriarhală mahala a metropolei. Era înconjurat de harababura casnică cea mai insipidă, semn clar al alienării omului modern: o combină muzicală, două computere de ultimă generaţie, imprimante şi scanere, lămpi fluorescente, scaune ergonomice, câteva aeroterme duduind încinse şi rafturi încărcate de documente, cărţi tehnice şi reviste. Nimic cu o amprentă personală nu îşi găsise locul în aglomeraţia de tehnologie standard şi hârţoage aseptice. Te puteai întreba, chiar, cum de a ajuns acolo această piesă rară, bărbatul atletic, un brunet pur-sânge şi meloman pe deasupra, atât de nepotrivit cu restul inventarului, dirijând umbrele din încăpere cu căştile pe urechi, lângă bruneţica de producţie în serie, mai mult descoperită decât ascunsă de enorma ei blană de vulpe argintie, şi ea la fel de decorativă ca şi un monitor supervegea Hewlett Packard.

Ferestrele erau larg deschise şi norii se înfruntau violent, făcând ca noaptea să cadă peste oraş mult mai devreme decât în mod obişnuit. Dar jos, la etajul trei, nu se simţea nimic din furtuna de deasupra, astfel încât foile albe de hârtie, care reflectau lumina palidă, păreau bătute în cuie pe tăblia biroului. Familiarizaţi cu întunericul, ca ochii oricărui român trecut de paisprezece ani, cei ai expertului pipăiau semnele fluide ale viitorului. Acesta îi zâmbea căznit dincolo de zid, la capătul frânghiei de mătase atârnată de gheara metalică înfiptă

în tocăria moale a pervazului. De obicei, i se spunea domnul Lee. Gălbejitul îşi legase destinul de al lui Doru Banţu ca urmare a activităţilor sale oculte despre care vă voi vorbi mai departe, dar, dacă mai doriţi şi alte informaţii, vă pot spune deocamdată că în oraş era cunoscut mai ales datorită banalei sale ocupaţii de patron al restaurantului Goumang.

*

Începuse să ningă uşor, cu fulgi roz.

Îmi place la nebunie secvenţa asta, ca o prevestire rea. Nu pot să mă gândesc la întâmplările poveştii de faţă, fără să le asociez unor imagini poetice din lirica lui Marius Johanusz. De exemplu, îmi revine constant în minte, ca un leit-motiv al însângeratei noastre compoziţii, aceea a *urşilor polari sfârtecând o pradă fragedă, încă vie, în timp ce peste banchiză răsună acorduri muzicale preclasice, singurele, probabil, având ritmul necesar unei reverii neaşteptate în acest cadru atât de prozaic*, pe fondul acţiunii cu adevărat dinamice care urmează.

Cei doi trans-sexuali ascunşi în spatele pubelei din apropiere, încălzindu-se şi ei cum puteau mai bine, cuibăriţi unul la pieptul celuilalt, păreau că aşteaptă deznodământul înlănţuirii de fapte reprobabile la care asistaseră, urmărind cu coada ochiului, între îmbrăţişări, activitatea chinezului. Nefericitul, după ce coborâse, ca un păianjen rătăcit, pe peretele decorticat al blocului, în loc să o ia la sănătoasa cu vraful de hârtii care i se lipise de mână în garsoniera expertului, se apucase

să înfrumuseţeze faţada cu misterioasa inscripţie ritualică „Muie DINAMO“, manevrând în acest scop, cu sânge rece, un spray de vopsea roşie. Ca întotdeauna când este iminentă detensionarea explozivă a situaţiei, ceva mărunt, aproape neglijabil, făcu să se dezumfle cu un fâs prima protuberanţă epică răsărită neaşteptat în leneşul peisaj urban de periferie. Mai precis, telefonul mobil al lui Doru Banţu începu să miorlăie, ca un motan în călduri.

– Da, casa domnului expert în... Cum aţi spus? Da... umane, bineînţeles, aşa este... Casa Doru Banţu, se auzi vocea Mariei. Femeia îşi acoperi, pudică, sânii, înfiorată de autoritatea bărbatului de la capătul firului (Care fir?, veţi întreba. Nici unul, desigur, dar trebuie să vă obişnuiţi cu licenţele mele poetice, în acest caz fiind vorba de procedeul utilizării unei expresii plastice, menită să stabilească o legătură între bărbat şi femeie care să sugereze sexualitatea omniprezentă în asemenea relaţii, chiar dacă telefonia mobilă este, conceptual vorbind, sterilă). Cine îl caută? Alec Panaite? Şeful... O clipă, să văd dacă s-a trezit...

– Sunt fericit. Sunt mahmur. Şi ce se întâmplă? Sună telefonul!... strigă Doru Banţu, cu urechile încă înfundate în stereofonia casetei cu Charlie Parker, căci Vivaldi vă este, în exclusivitate, dedicat.

– Dacă este mama, spune-i că am fost ieri la circa financiară şi i-am plătit impozitele; dacă este şeful, spune-i o minciună, spune-i că am murit sau că am plecat în expediţie la Polul Nord... E mama?

Maria, incorigibila romantică a acelui week-end, continuă să-i co-

asalt
Pagina de titlu
Pagina 12 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

munice colocatarului conţinutul convorbirii telefonice, folosind rudimentele de limbaj mimico-gestual care îi erau accesibile, şi acelea puţine, punându-şi în evidenţă buzele cărnoase şi ochii mari, inexpresivi, cu un rol copleşitor în plictiseala acelei după-amieze. (Vorbesc despre o amintire din copilăria umanităţii.) Iar blana ei superbă nu făcea decât să nuanţeze, adăugându-i o notă de autenticitate, melancolica atmosferă a unui început de dialog dezarticulat, uşor barbar...

– Taci, nu vorbi prostii!... Te caută de la serviciu... Ce frumos ninge!...

– Da... Ninge... Ştii ce? Eu chiar aş vrea să trăiesc la Pol, înconjurat de gheţurile care, presupun, vor fi veşnice, mărturisi expertul. Eu şi urşii polari, eventual. Fără obiecte, fără deranj... fără serviciu... Mi-aş lua o carte şi discurile, nişte boxe uriaşe...

– Şi pe mine cui m-ai lăsa?

– Tu ai putea să mă vizitezi în week-end, în sania ta trasă de reni... Ce te-ai gândit, iubito, să facem iarna asta, cât durează precipitaţiile?

– Iarna asta sunt de gardă la urgenţă... Hai, Doru, fii politicos, fă frumos la şefu', aşteaptă omul ăla pe fir!..., îşi rotunji femeia, din nou, buzele.

Sătul de a mai scruta viitorul şi în lipsă de altceva mai palpitant, profitând deci de realitatea palpabilă, Doru Banţu se răsuci peste Maria şi o sărută. Ele, brunetele, au o anumită spontaneitate incandescentă, care face astfel încât momentele precum cel abia descris să pară plăcute, dar spre deosebire de noi, blondele, din păcate, nu se

manifestă decât pe o durată asemănătoare lucirii aproape insesizabile a spotului de lumină aruncat de ledul unui telefon Alcatel cu bateria pe sfârşite.

Fulgi mari intrau pe geam şi se aşterneau pe hârtiile întinse peste tot, multe dintre ele acoperite cu diagrame. Un semn se repeta obositor: o stea în cinci colţuri, în dreptul fiecăruia având desenaţi şerpi sau dragoni muşcându-se de coadă, mărturisind, poate, ceva despre gusturile orientale insuficient cultivate ale intelectualului român. Doru Banţu îşi scoase căştile cu o mână iar cu cealaltă îi luă Mariei telefonul, îl decuplă şi îl aruncă – cu grijă, totuşi, pentru a nu produce mai multe distrugeri decât ar fi fost necesare. Se şterse de blană scârbit, ca şi cum telefonul ar fi fost infestat cu o substanţă dezgustătoare. Maria se rostogoli şi trecu deasupra expertului, antrenând după sine o margine căptuşită cu mătase a uriaşei epiderme păroase şi cărunte. Astfel, mă consider scutită de a rezuma acţiunea care urmă deîndată, stereotipă, mecanică, repetitivă, aproape de neimaginat dacă te gândeşti că un reprezentant al speciei noastre a elaborat teoria relativităţii şi a exprimat-o într-o formulă sintetică.

– Acum e mai bine... Ei, ce zici? Să reformulez... Ce putem face până când maniacul o să sune din nou?, întrebă Doru Banţu, regăsindu-se rapid pe sine însuşi.

– Păcat că nu o să aştepte, totuşi, până la primăvară..., râse Maria. Dacă se mai pune problema... Să ningem şi noi?... Să viscolim?... Să ne iubim?... Să ne pilim?...

Mişcarea invizibilă, în ritm previzibil, de Hip-Hop, însoţită de aproape aceleaşi cuvinte, de sub blană, se consumă fără incidente şi sub anonimatul întunericului în aparenţă proteguitor.

– El va suna din nou şi eu voi închide telefonul... Am să-i scot cartela..., spuse Doru Banţu, cu sadism. Voi abandona totul, în numele iubirii... Ce poezie... câtă sensibilitate... totuşi... Maria... Maria I... Împărăteasa zăpezilor... Marfa... Marusia... Te implor, nu îţi mai alege temele din Esenin... din lirica slavă... Fir-ar să fie! Nu ştii unde dracu' am pus prezervativele?... Dacă aş fi avut ochelarii lui George Vintilă le-aş fi găsit... Ţara noastră se îndreaptă cu hotărâre către valorile occidentale... şi tu... ce poţi tu să faci?... în astfel de condiţii?...

– Să ningem... Să viscolim... Să ne dilim... Să ne occidentălim... Să ne iubim... Să ne pilim... Să ne georgevintilim?... Ah!... Din nou fără prezervativ?!... Aaah!..., se alintă femeia, până la capăt.

Vă mai amintiţi imaginea cu urşii polari? Atunci, încercaţi să o vizualizaţi şi pe următoarea, aproape identică, pentru a nu face de la bun început un efort care să vă epuizeze toată capacitatea creatoare. Gândiţi-vă că broşura pe care o ţineţi în mână are, totuşi, mai mult de o sută de pagini.

Urşii sfâşie vioi o creatură neidentificabilă. Prada ţipă cu disperare. Are vocea Mariei. Urşii se joacă, rupând din corpul dezarticulat. Cerul ninge. Picură Vivaldi.

Astfel, veţi contribui la construcţia acestei senzaţionale metafore care nu îmi dă pace. Veţi beneficia de oportunităţile colaborării din-

tre autor şi cititor, ofertă limitată numai pe durata acestui mileniu interactiv, poate cel mai scurt din istoria umanităţii. Deşi, pe de altă parte, mă tot gândesc că nu este, de fapt, vorba despre nici o metaforă, atâta timp cât şi realitatea mârâie, muşcă şi ne urmăreşte cu intenţii îndoielnice pe neprietenoasa şi misterioasa banchiză.

*

Ce spuneam? Cerul... Vivaldi... Şi începuse, deodată, să ningă năprasnic. Din depărtare, pe aleea dintre blocuri, o pereche de faruri galbene pendula incoerent, încercând zadarnic să măture zăpada şi să o adune în jurul celor doi trans-sexuali implicaţi într-un proces profund de autocunoaştere. O maşină puternică, străină, care ar fi putut fi a poliţiei dar şi a oricăruia dintre modeştii locatari ai cartierului, în majoritate şomeri cu stare, fără număr şi fără insemne oficiale, numai cu girofar, se năpusti în paşnica ilustrată, aruncând o trombă de materie lăptoasă, cam murdară. Doi agenţi speciali acoperiţi cu cagule şi înarmaţi până în dinţi se precipitară din autoturism spre micul chinez, pentru a-i prezenta demonstraţia standard a lecţiei de acţiune în teren, subcapitolul imobilizarea infractorului, alineatul despre brutalizarea de preîntâmpinare a reacţiei ostile. Asiaticul nu apucă să scoată nici un sunet, în timp ce era transportat, ca un sac de orez bine burduşit, spre containerul motorizat. În acelaşi timp, un al treilea agent filma blocul şi inscripţia caligrafiată artistic. Apoi maşina demară violent. Trans-sexualul mai vârstnic îl luă de mână, cu eleganţă şi tandreţe,

asalt
Pagina de titlu
Pagina 16 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

pe celălalt trans-sexual, al cărui/cărei tată/mamă ar fi putut fi, dar numai pentru a recupera staţia Motorola, bine camuflată în palma-i largă şi bătătorită. Aproape o labă.

– Bursucul, Bursucul!... Aici Corbul! Raportez. Ţinta a fost anihilată, spuse reprezentantul vârstei a treia, apropiindu-şi buzele ţuguiate de metalul îngheţat al tehnicii din dotare.

– Supermişto, domnu' maior, ca-n filme! Băieţii ăştia cu şcoală, de la trupele speciale, mă umplu de invidie, îşi cunosc al dracului de bine meseria!...

– Unii cu munca de acoperire şi alţii cu reportajul, medită, fără să-şi poată ascunde frustrarea, maiorul.

– Are şi părţi bune acoperirea asta, spuse subalternul, lipindu-şi de figură un zâmbet sugerând vag şi timid căldura relaţiilor umane...

– Du-te, bă, Nelule, în pizda mă-tii!, ordonă, scurt, superiorul ierarhic...

Continua să ningă sălbatic. Rămaşi singuri, trans-sexualii îşi scuturară zăpada de pe epoleţii realizaţi de casa de modă a Doinei Levinţa şi porniră spre centru, ţinându-se de mână şi lăsând urme negre pe zăpada albă... încă albă. Sau, poate, roz... Cam roz... Ca o consecinţă a politicii de preţuri a Companiei de Electricitate, toate luminile din ferestrele blocului lui Doru Banţu se stinseră brusc, sugerând o pană de curent, bezna deplină obţinută astfel nefiind, totuşi, nimic altceva decât reflectarea preocupării populaţiei mărginaşe pentru strânsul curelei, odată cu executarea operaţiunii de recuperare inutilă a forţelor

psihice şi motorii, oricum stagnante, printr-un somn cât mai lung, mai agitat şi mai odihnitor. Însă chiar în acea clipă, Doru Banţu, sfidând istoria, apăsă greşit comutatorul, în sens invers adică, astfel încât, peste întinderile alburii agonizând în noaptea precoce, continuă totuşi să pâlpâie o rază dătătoare de speranţă.

Capitolul doi: 18.00

Maşina misterioasă rula optimist pe bulevardul Timişoara, în timp ce luptătorii, la dreapta şi la stânga domnului Lee, îşi scoaseră cagulele şi le împăturiră de-a lungul dungilor regulamentare. Motorul torcea lin şi aerul condiţionat, parfumat cu o aromă înecăcioasă de migdale, probabil toxică, emanată de brăduţul roşu atârnat de oglinda retrovizoare, amintea de sărbătorile din anumite ierni de mult trecute, când toţi pionierii curajoşi şi harnici au primit daruri, ceea ce, probabil, îi făcea pe tinerii agenţi să zâmbească nostalgic. Unul dintre ei, cel din stânga, îi scoase cătuşele domnului Lee şi îşi aprinse o ţigare, oferindu-i una şi prizonierului, care îşi freca viguros încheieturile amorţite.

– Serviţi, domnule Lee?

– Nu, mulţumesc. Foarte efiţient lovituri, răspunse domnul Lee cu o voce voalată şi în cea mai bună limbă română stricată pe care o poţi auzi în pieţele de en-gros, masându-şi umerii şi gâtul uşor tumefiat. Deşi intârziat cinci minute. Vă rog nu înţelegeţi greşit, eu admirator la capacitatea de lupta. Rezultate bune, o să se vede echimoze doi

saptamâna...

– Ninge, se pune imediat... De-abia am ajuns până aici..., răspunse luptătorul, relaxat.

– Noi nu încercăm decât să ne facem datoria, interveni şi bărbatul din dreapta...

– Am sa raportez calitatea foarte bun la luptatori de la România. Dar tehnica este puţin uzat, îşi continuă chinezul analiza.

– Asta numai pentru că nu ne putem pemite o pregătire continuă, de specialitate... Ar trebui să mai facem, din când în când, nişte cursuri de arte marţiale... Să ne menţinem în formă... Să învăţăm lucruri noi... Dar sunt scumpe, la şcoli particulare... Domnul Lee ştie, şi nici noi nu uităm cât aţi fost de generos întotdeauna, mărturisi, cu o sinceritate îndoielnică (ipocrizie? interes prost disimulat? alterare pretimpurie a bunului simţ bănăţean?), bărbatul din stânga, cu policele lipit de index, într-o convingătoare simulare tactilă a mâncărimilor produse de insaţiabila poftă de piese rare a numismaţilor contemporani...

– Aşa este, servicii trebuie rasplatit, ca sa fie şi mai bun, fu de acord domnul Lee, scoţând două bancnote de sub tunica din bumbac 100% şi oferindu-le luptătorilor. Ei se grăbiră să le strecoare, satisfăcuţi, în buzunarele combinezoanelor poliacrilice.

– Trebuie tot mai mult motivaţia. Eu investeşte pentru educaţia, pentru progres in ţara şi pentru democraţia. Dar asta inseamna si efort românesc...

asalt
Pagina de titlu
Pagina 19 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

Luptătorii îi mai aplicară, demonstrându-şi dorinţa de a învăţa, dar şi de a adăuga efortul românesc la cel internaţional, alte câteva lovituri domnului Lee, care dădu brusc din cap, mulţumit, în timp ce un firişor de sânge începu să i se scurgă din colţul gurii. Maşina acceleră, prinzând, în sfârşit, un semafor pe verde, prin oraşul iluminat festiv, spre centru.

– Acum e mai bine?, întrebă luptătorul din dreapta, altfel un personaj destul de taciturn, înveselit însă brusc în preajma clădirii Academiei Militare, la vederea zidurilor cenuşii, austere.

– Suficient, spre bine, răspunse domnul Lee. Acum este motive bune pentru spital. Cel mai buna acoperire agent chinez este microbist traumatizat pentru exprimare onesta al sentimentelor sale. Face mulţi prieten român, la fel de traumatizat şi la fel de microbist. Am filmat tot, nu-i aşa?

– Tot, domnule Lee, tot... Ca de obicei, totul se filmează...

Domnul Lee mai scoase două bancnote, privindu-le cu atenţie, din curiozitate mai degrabă decât cu vreo urmă de regret, şi ascunzând în clipa următoare, totuşi, una la loc, în buzunar. Nu mă pot abţine să nu remarc că gestul acesta se va dovedi, mai târziu, în aceeaşi noapte, o gravă eroare. Pe cea rămasă i-o dădu tânărului din dreapta şoferului, omului din spatele camerei de luat vederi.

– Poftim şi dumneata mica sponsorizare, investiţia chinez... Dar intirziat cinci minute. Asta suparat mult, pentru că este fatal in acţiuni secret şi urgent. Şofer nu primeşte nimic. Poate alta data... Dar de ce

asalt
Pagina de titlu
Pagina 20 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

nu vorbeşte şofer, de ce nu explica?... Şofer român intotdeauna explica prostii...

– Ăsta? E surdo-mut!... Vai de capul lui, nenorocitul! E de la casa de copii, veni răspunsul agentului de pe locul din faţă.

*

În timpul discuţiei dintre forţele multinaţionale, Doru Banţu şi Maria reuşiseră deja să pună în ordine interiorul batiscafului casnic, plutind liniştit în abisul de zăpadă, şi şterseseră fără prea multe regrete urmele ultimelor ore sau zile în care navigaseră împreună. Patul era făcut, cărţile şi dosarele îşi găsiseră o logică a propriilor lor existenţe în rafturile cu pretenţie de bibliotecă, iar tehnologia era acoperită cu huse subţiri, transparente. Aerotermele duduiau în continuare. Hârtiile de pe birou, aşezate într-un teanc perfect, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, dădeau impresia unei activităţi sistematice dusă la bun sfârşit. Îmbrăcat în cel mai bun costum al său, cel cu dungi albastre aproape invizibile, Doru Banţu închise fereastra, privind o clipă zgârieturile de pe pervaz, apoi afară, unde ninsoarea acoperise orice urme. Satisfăcut şi blazat, se apropie de Maria. Ea îl ajută să îşi lege nodul la cravată. (De ce am impresia, oare, că scena aceasta sugerează o despărţire? Să fie de vină numai figurile crispate ale protagoniştilor, care par dintr-o dată mai bătrâni cu un deceniu? Dar aceste grimase nu spun niciodată nimic altceva decât că privim nişte oameni obişnuiţi, care se pregătesc să meargă la serviciu!...) Atmosfera se mai înveseli când telefonul mobil al lui Doru Banţu începu să geamă, apoi să murmure

asalt
Pagina de titlu
Pagina 21 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

obscenităţi digitale. Maria privi display-ul şi mimă, cu braţele aduse spre piept, legănatul unui copil, pentru că între buzele subţiri ţinea un fir de aţă, tocmai bun pentru a-i crea un alibi convenabil, care să-i permită etalarea unor competenţe materne îndelung şi pe nedrept ignorate. E mama, păru să spună zâmbetul larg al lui Doru Banţu. Precipitat, cu o voce joasă, prevenitoare, expertul lunecă lin în abisul complicatei călduri a relaţiei sale filiale.

– Da, ştiu că m-ai căutat. Nu, mamă, nu muncesc prea mult... Însă crede-mă că de data asta mă grăbesc... E ceva important, cum să nu, doar ştii... Panaite nu poate nici să respire dacă nu îmi evaluează starea de spirit în fiecare week-end... În plus, trebuie să-i prezint un raport... Mă stresează mereu, aşa este... Şi dumneata mă stresezi... Îţi aduci aminte cum mă ascundeam când eram mic?... Pentru că eram stresat... Azi m-am gândit că mi-ar plăcea să trăiesc izolat, poate la o staţie meteorologică, în Nord... Ţi-ar trimite ţie tot salariul... Da, mamă, fără femei... fără ţigări şi fără băutură. Ştiu, şi dumneata te-ai gândit tot la Polul Nord...

Maria strânse nodul cu putere. Fizionomia lui Doru Banţu se transformă, precum cea a lui Arnold în Total Recall, când rămâne fără aer. Maria îl sărută lipicios pe obraz, uitând pentru o clipă de firul de aţă.

– Fără femei?, râse ea... S-o crezi tu! Fără mamă?...

Poate vă întrebaţi de ce relatez această discuţie telefonică dintre Doru Banţu şi bătrâna sa, ce anume uneşte preocupările lor senti-

mentale, delicate, cotidiene, cu intriga poveştii mele senzaţionale pe care v-am promis-o de la bun început; ce are în comun familia cu această afacere... e timpul să o spun acum... această afacere... de stat... Oarecum, o afacere de stat, deşi este, în primul rând, afacerea mea personală... În fine... Nu are sens să anticipez, dar trebuie să ştiţi, mai întâi, că există o legătură foarte importantă. În lipsa ei, ar merita, mai degrabă, să priviţi nişte imagini idioate cu brazi şi schiori zgâriind celuloidul edulcorat al vreunui fotograf disperat de propria lui platitudine. Nu e un sentiment străin pentru voi, probabil că recunoaşteţi personajul şi poate chiar înţegeţi ce spun, căci este vorba de producţiile voastre preferate, genul care îi va asigura domnului foto întotdeauna un succes asemănător celui al bucătăriei vegetariene la dineurile diplomatice ale şefilor de trib canibali... Iar în al doilea rând, pentru că o metaforă, chiar fiind a unei blonde, chiar dacă nu este decât un castel de nisip construit prea aproape de ţărm, nu este o joacă de copii; ea nu înseamnă nimic dacă nu capătă consistenţa granitului şi dacă nu începe să vă obsedeze, aşa cum vă obsedează, la întoarcerea acasă din delegaţie, chitanţa astronomică uitată în buzunarul vestei, la îndemâna soţiei iubitoare, lângă cercelul pentru urechea stângă pe care îl purtaţi numai la marile sărbători inţiatice ale fecundităţii masculine.

Imaginaţi-vă, deci, că mama lui Doru Banţu străbate încet un pustiu de gheaţă, tăios, surrealist, translucid, şi îşi ţine celularul la tâmplă. Deşi dezlănţuită, natura ostilă nu se poate opune fluxului

asalt

Pagina de titlu

Pagina 23 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

neîntrerupt de energie pozitivă, luminându-i tenacei doamne, în egală măsură, şi ochii scrutători şi cuvintele ferme.

– Să îţi speli ciorapii... Încălzeşte-ţi, nu mânca direct din frigider... Vezi că ţi-am cumpărat trei cămăşi albe... Să vii să le iei... Şi nu mai munci atât! Nenorociţii ăia de la EUROEST te exploatează. Alţii câştigă mii de dolari... Au maşini ca lumea... Şi nu au capacitatea ta... Nu au ideile tale... Îmbracă-te bine, ninge de vreo două ore şi nu se mai poate circula pe Magheru... Băsescu a anunţat că nu scoate plugurile, că nu mai are motorină. A consumat-o alergând după câini, prin oraş... Eu pe ăsta nu îl mai votez... Ţi-am spus de o mie de ori să îţi iei lanţurile din garaj de la taică-tu... ramolitul oricum nu iese cu rabla pe vremea asta... Vreau să fiu liniştită în ce te priveşte... Ai grijă, să nu faci vreun accident...

Mama se îndepărtează, până când se mai vede doar ca un punct, ca o mogâldeaţă, dar vocea ei se aude în continuare la fel de puternică şi de aspră.

– Şi dacă vii mâine la cafea... Ar trebui să vii, că am şi eu să-ţi spun nişte lucruri... Nu uita să-mi cumperi ceai de fructe, apă plată şi apă minerală. Că iar curge neagră pe ţeavă... Te rugasem şi de un cuţit de vânătoare şi de rachete de semnalizare... O duzină. Şi o barcă pneumatică. Cum, de ce? Până la urmă o să vină şi primăvara, nu crezi?... Să nu spui că nu-mi poţi face rost...

În spatele mamei, din ce în ce mai aproape, urşii polari aruncă pe nări fuioare de aburi, care îngheaţă instantaneu pe hanoracul femeii.

Fiarele o atacă fulgerător şi, după o scurtă şi aprigă luptă, îi rup gâtul şi o devoră. Muzica lui Vivaldi acoperă scena sub o cascadă optimistă de armonii inspirate.

Doru Banţu închise telefonul, îngrijorat. Se roti lent în jurul Mariei. Aceleaşi legi dintotdeauna ale fizicii, mecanicii, termodinamicii şi chiar ale chimiei de cuplu, implacabile, o obligau pe brunetă să îi aranjeze costumul, pigulind din când în când câte o scamă invizibilă.

– Nu-mi place vocea ei, mărturisi fiul exploratoarei nordice... O fi bolnavă... Mi-a zis să trec şi pe la tata, să iau lanţurile... Oare de ce insistă? Precis că se simte vinovată, îmi ascunde ceva... De parcă ramolitul ar fi aşa de prietenos şi de darnic... I-o fi scris el despre lanţuri? Ştiai că îşi scriu în fiecare zi? Deşi stau pe aceeaşi stradă...

– Şi tu nu vrei să treci?... Când îmi faci cunoştinţă cu mama ta? Mâine?... Nu am întâlnit-o niciodată... Facem un tur pe la amândoi, facem cunoştinţă, ne dezvoltăm relaţiile sociale, se arătă interesată Maria.

Dar Maria nu îşi putea ascunde faţă de expertul în resurse umane Doru Banţu intenţiile secrete, căci brunetele, se ştie, sunt cele mai neinspirate actriţe... Bărbatul simţi, deci, că partenera sa clocoteşte de gânduri matrimoniale...

– De ce să vă întâlniţi?, deveni el, brusc, nervos, sensibil, ba chiar alergic la performanţele ei artistice atât de mediocre (aveţi dreptate, nu poţi să spui „performanţe mediocre“, e un non-sens, dar din asta se hrăneşte întreaga literatură a ţărilor central şi est-europene). Îţi

plac aşa de mult lanţurile antiderapante, care îţi asigură maximum de protecţie pe timp de iarnă? Te amuză o asemenea simbolistică vulgară? Se dezlănţui, apoteotic, expertul, puţin răguşit din cauza nodului strâns prea tare al cravatei.

– Ce-ţi veni?, întrebă Maria.

De data aceasta mirarea femeii era sinceră, dar Doru Banţu nu răspunse, părând că nu a auzit întrebarea. Aşeză, pedant, o husă, apoi colţul unei reviste din bibliotecă. Privi cu atenţie împrejur, verifică totul cu minuţie; figura lui, însă, continua să exprime o uşoară nemulţumire. O nelinişte... Neliniştea omului luminat, în pragul descoperirii unui adevăr important, inestimabil. Neliniştea pentru care, când, în sfârşit, l-am întâlnit, am simţit că în viaţa mea a venit momentul deciziilor spectaculoase, definitive. Momentul schimbării. Poate că îşi uitase pe dată scurta iritare, deoarece, dezinhibat, şi-o exprimase (aşa cred că ar comenta psihologii această secvenţă), căzând pradă imediat unuia dintre nenumăratele sale gânduri profunde. Vi se pare bizar? Dar voi ce credeaţi, că oamenii care deţin cunoaşterea... navigatorii în viitor... care se ascund când sunt stresaţi... îşi câştigă dreptul la seninătate şi înţelepciune? Ăsta este un biet clişeu, o prejudecată, ca atâtea altele. Totuşi, pentru că azi sunt generoasă şi optimistă în ceea ce vă priveşte, îmi spun că, dacă citiţi această carte, aveţi o şansă să vă deschideţi larg, în sfârşit, ochii, ferestrele minţii, lăsând să vă cadă de pe cristalin pieliţele groase generate pe sub pleoape, cârpite grosolan, precum ale reptilelor, hrănite de educaţia absurdă

a unei civilizaţii complet haotice. Da, omul care ştie este neliniştit, pentru că în spatele formelor, culorilor materiei, în spatele cuvintelor, în spatele sunetelor vioaie, nu se află curcubeul, ci o ceaţă groasă, irespirabilă, împovărătoare. Suficient pentru un bărbat responsabil ca să se desprindă de tertipurile naive ale unei brunete cu haină de blană. Doru Banţu luă câteva hârtii de pe birou, din teancul perfect despre care v-am vorbit, şi le îndesă în buzunarul interior al sacoului. Apoi, mecanic, extrase o mică oglindă, în care se privi critic, şi îşi aşeză o şuviţă rebelă de păr, imitându-l, inconştient, pe David Berkowitz, dacă sunteţi în temă.

– De ce faci asta? Mă auzi?...

– Ceva nu este în regulă. Poate părul... După ce fac dragoste, simt o nevoie acută de ordine... Mă încearcă o anumită teamă că lucrurile îmi scapă de sub control... Din cauza tahicardiei, a ritmului sincopat..., mormăi Doru Banţu.

– Eşti nebun?... Nu la asta mă refeream. De ce îi ascunzi că ai pe cineva, că nu mai eşti numai al ei? Crezi că o să căpieze de gelozie? Oricum, o cunosc... este o ursoaică posesivă şi urâcioasă!

– Oh, nu o cunoşti. Sigur că nu este! Este neposesivă şi tandră. Vorbesc despre Mama Panda, mama mea. Exploratoarea. Mâine, ca să te conving, că tot e duminică şi, în consecinţă, e sărbătoare, când ieşi din gardă mergem să bem o cafea împreună. Vom trece să împrumutăm şi lanţurile, să-l vedem şi pe tata... Nu-i departe, stă...

– Pe-aceeaşi stradă?... Mincinosule! Fă ceva să te cred!

asalt

Pagina de titlu

Pagina 27 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

Doru Banţu stinse lumina, contribuind astfel şi el, modest dar hotărât, la reducerea consumului specific.

Capitolul trei: 18.30

Maşina lui Doru Banţu, o Dacie sau ceva asemănător, scârţâia din toate încheieturile, în viscolul cumplit care bântuia bulevardele pustii ale Bucureştilor.

Cândva, chiar dacă autoarea lor nu şi-a propus nici o clipă o meditaţie pe această temă, fiind, fără îndoială, prea puţin familiarizată cu istoria sinuciderilor colective, poate că rândurile acestea vor sta mărturie a cumplitei erori pe care au făcut-o gulerele albe când s-au retras în automobile, ca, odinioară, omul îmblănit în peşteri. Ca elefanţii, înainte de dispariţie, în adâncul de nepătruns al junglei virgine. Ca balenele, în apele puţin adânci ale fiordurilor nordice. M-am întrebat, întotdeauna, dacă gestul lor înseamnă un protest, un refuz al realităţii, devenită brusc prea apăsătoare, sau o acceptare a ei şi a singurei certitudini a mamiferelor nobile şi cu creierul dezvoltat peste măsură: conştiinţa inutilităţii participării la fenomenele care o mistuie, mai degrabă magnetice decât spirituale. Acolo, în peşteri, sub sicomori sau pe plaja umezită de ultimele valuri ale refluxului, în automobilul lipsit de confort, sufletele fiinţelor pe cale de dispariţie, enumerate aici, par să-şi găsească alinarea. În cazul oamenilor, iluzia conectării la univers este administrată, ca un drog, de aparatul de

radio, mai ales când pe toate posturile se difuzează capodopera lui Vivaldi, considerată de psihoterapeuţi liniştitoare. Balenele se delectează cu ţipetele isterice ale activiştilor de la Green Peace, nu cu mult diferite de muzica în discuţie. Iar elefanţii, probabil, îşi cuplează sensibilele organe tactile la reţeaua putredă a rădăcinilor multiseculare, vibrând în ritmul asalturilor înfometatelor termite. De fapt, această funestă opţiune, după modesta mea opinie, lasă scena deschisă veleitarilor pedeştri de tot felul, mormăind după primul colţ, gata să înghită lacomi, felie după felie, tortul insipid al apartenenţei noastre la o lume cu lutul încă moale, ale cărei promisiuni au rămas în mâinile unui olar lipsit de inspiraţie. Şi o fac cu poftă, de parcă s-ar servi cu delicatese, obligându-te să salivezi pentru ultima oară, legat peste bot cu bandă adezivă şi întrebându-te de ce dracu' nu este invers. Mă înşel, oare? Nu vă agitaţi, este doar una dintre nenumăratele interogaţii care nu de la voi îşi aşteaptă răspunsul. Lăsaţi-o baltă, căci, dacă mă gândesc bine, aş fi vrut să vorbesc despre o altă invenţie nenorocită, aşa-numitele telefoane mobile. În microfoanele lor minuscule noi ne aruncăm de-a valma nu numai cuvintele, bolboroselile, icnetele, ca într-o supapă a sufletului, mereu la îndemână, ci şi substanţele maculante ale unor incomplete arderi, impure, bucurându-ne că o putem face liber, de oriunde, cu singurul amendament că tocmai adevărata libertate, aceea de a rămâne, uneori, neauziţi de nimeni, căci nu chiar toate sunetele, articulate sau ba, ale fiinţei noastre superioare ar trebui să îngroaşe biologicul şi aşa păstos al existenţei, ne cam lipseşte... Dar n-aţi pier-

dut nimic, pentru că aş fi spus, probabil, aceleaşi banalităţi. Când rememorez întâmplările din seara aceea de sâmbătă, ideile mele devin suspect de previzibile.

Scaunele autoturismului lui Doru Banţu erau acoperite cu blănuri. Împrejur ningea îmblănit. Maria abia se vedea din blană, ca un eschimos ascuns în fundul unei sănii, visând la slănina de focă. În timp ce motorul continua să schiaune, suprasaturat, să tuşească şi să pârâie, Doru Banţu conducea şi vorbea la telefonul celular.

– Cum, ce se aude? Râjnesc cafeaua... Da... E mai ieftină. Şi o beau în acelaşi timp!... Şi traversez oraşul prin conductele de scurgere... Fac tot ce vreau eu. Demisionez. Mă însor... Dar tot pe tine te iubesc, pentru că mă ajuţi să trăiesc ca un om cinstit... Şi te urăsc pentru că eşti albinos...

– Lasă, ştiu că ţi-a închis. Ce vroia şeful?, întrebă Maria.

– Să nu rămân cu tine în noaptea asta, la spital. Zice că e periculos acolo... că miroase a mort... şi că el nu pleacă de la birou până când nu vorbim despre ultimul nostru contract pe anul ăsta.

– Nu-i nimic, dacă nu-ţi place nici nu trebuie să rămâi cu mine... o să fie o gardă grea... Afurisită... Bestială... Însângerată... Aşa e-n week-end, o ştii prea bine... Dar nu mă minţi? Nu poţi tu să faci una ca asta, nu-i aşa?... Întotdeauna îi apucă hărnicia noaptea? Eşti sigur că nu aţi organizat un chef?

– Eu şi colegii mei?... Singura lor distracţie e DUNE, ei spun că îi inspiră... E un joc cu profunde sugestii agrare, o luptă pentru recolte.

Nostalgici cum sunt, le aminteşte, poate, originea noastră, de români care abia descoperim oraşul... Divină... Ancestrală... Se joacă şi mă pun pe mine să le rezolv treburile murdare. Nu se bea la birou... Nu e ciudat?... O să cer o mărire de salariu...

– Eşti prea conştiincios, remarcă Maria. Eşti stresat... Fă ceva nebunesc. Găseşte-ţi alt serviciu... Unul normal... Hei, ai grijă, mi se pare că patinează...

*

Cu farurile şi plafoniera aprinse, automobilul lui Doru Banţu... sau ce era... nava lui spaţială... se rostogolea prin zăpadă. Dragi cititori... (Vă spun astfel, folosind şi eu un clişeu nevinovat, exersat îndelung de profesioniştii ficţiunilor evazive, menite să vă alimenteze dispreţul faţă de marile suferinţe ale existenţei, nu pentru că aş nutri pentru voi asemenea sentimente creştine, budiste sau musulmane, ci pentru că vă compătimesc gândindu-mă la uriaşa încercare căreia veţi fi nevoiţi să-i supravieţuiţi.) Vă avertizez că, de acum încolo, nu voi mai folosi italicele pentru a arăta cum cea mai concretă, prostească şi dureroasă realitate se transformă, datorită harului povestitorului (povestitoarei), în imagini pline sens, memorabile şi încărcate de poezie. Ca să fiu sinceră până la capăt, trebuie să mărturisesc că eu nici nu prea cred în existenţa unui asemenea har, o iluzie, mai degrabă, a brunetelor anemice şi debile, decât a energicelor blonde, veşnic ancorate în solul ferm al coşmarului cotidian. Ceea ce cred eu, de fapt, este că, o dată

asalt
Pagina de titlu
Pagina 31 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

la zece mii de ani, realitatea însăşi are această capacitate, de a se substitui gândirii şi imaginaţiei umane. Nu poţi să ştii dacă nu cumva soarta a ales tocmai clipa aceasta pentru a construi, pentru tine... numai pentru tine..., fabuloasa metaforă, aşa cum nu poţi să ştii de ce tocmai ţie ţi s-a zdrobit de ţeastă ghiveciul cu muşcate lansat de la ultimul etaj al blocului în care se află sediul agenţiei Loto-Pronosport, unde te duceai să-ţi ridici câştigul de un milion de dolari. Automobilul lui Doru Banţu părea uşor, ca o minge, ca o sferă plină cu heliu. Prin parbriz se zăreau două fiinţe cu blănuri albe, încâlcite, ca doi îngeri polari. Ningea înfiorător. E clar? Dacă nu aş fi făcut promisiunea de mai sus, aş fi scris aceste cuvinte cu italice. Apoi, brusc...

...Frânele şcrâşnesc, neputincioase, şi maşina derapează. Trans-sexualii, surprinşi de autoturismul care agaţă bordura trotuarului, se feresc în ultima clipă, se împiedică lent, alunecă, scapă Motorola. Staţia radio pluteşte prin aerul dens... condens... condensat... comprimat din cauza fulgilor enormi. Se aude vocea lui Doru Banţu, fredonând ceva din Vivaldi. Scenă ireală, imponderabilitate, vis abisal.

– Domnu' maior, noi ne facem datoria şi cetăţenii ăştia ne omoară!, strigă, surprins, trans-sexualul care răspundea la apelativul Nelu..., transfigurat..., deşi până atunci se deplasase calm, atent să nu alunece, ca orice pedestru convenţional supus legii gravitaţiei şi care nu avea altceva mai bun de făcut, pe trotuarele primejdioase din capitala deja acoperită de uriaşele troiene purificatoare, decât să-şi păstreze echilibrul.

– Omoară pe mă-sa!... Îi arestez! Îi înec în omăt!... Ia-le numărul!, se autosesiză, la rândul său, maiorul.

– L-am luat. Apropo, ştiţi bancul cu omătul?, întrebă subalternul, în timp ce îşi regăsea poziţia verticală, sprijinindu-se de o maşină parcată pe trotuar.

– De unde să-l ştiu?

– Aveţi dreptate, nu aveţi de unde... L-am citit într-un roman al marelui scriitor armean de origine română Şteman Carafanian, din Brazilia. Vi-l spun eu... Mă scuzaţi, să trăiţi, o măt pe fu-ta!, scăpă Nelu, a cărui faţă, şi aşa pocită, se strâmbă de râs, ca o mască de pe frontispiciul Teatrului Naţional...

– Băi, Nelule, e bun de tot!, conveni maiorul, izbucnind şi el în hohote din ce în ce mai deplasate în raport cu situaţia lor serioasă şi bizară.

– Cum se cheamă cartea asta? Poate o găsesc la biblioteca unităţii... Şi de ce citeşti tu asemenea cărţi?

– „Frivolitatea acordeonistului de cursă lungă"... Păi..., vreau, aş vrea să-l cunosc pe autor... Să-l înţeleg... Ţine mâine o importantă conferinţă despre cultură, la Casa Armatei...

– Despre cultură...

Râseră amândoi, însă lui Nelu râsul îi îngheţă pe buze: recunoscuse, brusc, în maşina de care se sprijinise, trăsăturile inconfundabile ale anomaliei care anunţă petrecerea unor fapte ascunse, probabil ilegale, chiar sub ochii vigilenţi ai organului, având de data asta caracteristi-

cile vehiculului folosit la arestarea domnului Lee, parcat pe trotuar, în faţa restaurantului Goumang.

La urma-urmei este redundant, ba chiar pleonastic, să spun că trans-sexualii se comportau neregulamentar, dar nu este greu de înţeles de ce reacţiile lor erau desincronizate, necivilizate, brutale. Între mahalaua lui Doru Banţu şi restaurantul Goumang este o distanţă atât de mare, încât, oricât de bine instruiţi ar fi fost cei doi infanterişti, marşul lor prin zăpadă îi adusese într-o stare accentuată de epuizare fizică şi nervoasă. Iar între vitrinele mari, bogate, ale restaurantului, împodobite cu lanterne roşii de hârtie cerată, purtând desenate stele şi dragoni, şi firma albastră a poliţiei capitalei, care le fluturase, în seara aceea, din când în când prin faţa ochilor, în momentele de deznădejde, ca o promisiune a păcii, odihnei şi a altor recompense de cazarmă, este o diferenţă de la cer la pământ.

– Şefu', nu-i asta maşina de la externe?

– Asta e! Oare ce caută aici?... Mie ceva îmi pute!

Maiorul se apropie de vitrină şi o şterse cu podul palmei, apoi îşi lipi faţa de geam, nasul vânăt, bărbia rasă sub piele. Ar fi semănat izbitor cu Gene Hackman în Filiera, dacă între cele două figuri justiţiare nu s-ar fi ridicat bariera insurmontabilă a fardului gros şi a rimelului de proastă calitate. În interiorul ceţos, plin de fum de ţigare, maiorul văzu câteva mese ocupate. Pe mese, mâncăruri exotice, cuiburi de plante glazurate, boluri mici cu sosuri, băuturi. La una dintre mese, luptătorii de la trupele speciale şi şoferul surdo-mut de la casa de

copii îşi lingeau degetele înmuiate prin castroane şi se duelau comic cu chops-sticks-urile inutile. La o alta, într-un separeu, domnul Lee discuta cu Bărbatul Necunoscut. Lampa de pe masă lumina numai figura domnului Lee, în timp ce Bărbatului Necunoscut nu i se vedeau decât buzele şi bărbia voluntară, care păreau un crochiu din humă, nefinisat, un studiu al formelor craniului uman exact aşa cum este el, adică lipsit de personalitate.

*

În clipa aceea, lăsând toate magnetofoanele pe „Record“, mi-am pus pe umeri scurta de nutrie şi am părăsit maşina specială a Agenţiei, încărcată cu tehnologie de ascultare ca un brad de Crăciun cu lumânărici colorate şi artificii umede... Umede... Maşina asta este un adevărat vagon de Intercity, datorită dimensiunilor, dar şi pentru că, atunci când opreşte în gară, o face numai pentru a-ţi schimba destinul anchilozat în pânza de păianjen a nenumăratelor tale păcate. Este destul să vorbeşti în somn, să cânţi în baie sau să te joci singur, desenând umbre chinezeşti pe pereţi, că imediat complicatele ei aparate de bord vor semnaliza deviaţia ta comportamentală, ca pe un factor de risc la adresa stabilităţii democraţiei noastre sălbatice. Aveţi frisoane? Aţi auzit chemarea „Poftiţi în vagoane“? E, deja, prea târziu ca să vă mai luaţi tălpăşiţa în taină, cu rata. Sunt sigură că vă închipuiţi că exagerez. Dar, ia gândiţi-vă, nu tot voi sunteţi cei care cred că, după fiecare iarnă, urmează o primăvară? Am făcut,

deci, câţiva paşi sportivi în cizmuliţele mele cu toc cui şi am intrat în lobby-ul hotelului Lido, zâmbind devastator, sclipitor, feeric, astfel încât uriaşele candelabre de cristal, cu peste o sută de becuri fiecare, s-au stins până la intensitatea unor licurici aflaţi într-o stare gravă de inaniţie. Recepţionerul, o mumie, îşi pierdu instantaneu orice speranţă de a mai fi vreodată scos din bandaje şi îmi puse la dispoziţie fără nici o întrebare recuzita solicitată. Toată hrana spirituală care, iată, se dovedise indigestă, adică ziarele şi revistele colorate ca testul Luscher şi destinate clienţilor hotelului, oricum adăpostiţi deja, pentru a-şi calma nervii... nervii lor... hibernali... prin cotloanele obscure, cu damf de Johnny Walker şi Johnny Winter, ale bordeiului de lux, îşi găsiră loc în geanta mea, suficient de mare pentru a adăposti întreaga garderobă a regretatei prinţese Diana, iar limuzina de serviciu se dovedi pregătită de croazieră. În numai zece minute devenisem o modestă colaboratoare a reţelei de difuzare a presei, în holul Spitalului de urgenţă, aşteptând calmă solicitarea destinului. A fost un ordin. A fost un ordin venit de foarte sus, dacă puteţi accepta ideea că mai există o asemenea autoritate, capabilă să intervină exact atunci când serul picură în vena condamnatului, transformând amestecul letal de cloruri într-o substanţă tonifiantă.

*

– Situaţia foarte grava, contra cronometru, spuse domnul Lee în aceeaşi cea mai bună limbă română stricată pe care o poţi auzi în

asalt
Pagina de titlu
Pagina 36 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

pieţele de en-gros, scoţând agitat din buzunar câteva coli împăturite şi oferindu-i-le peste masă Bărbatului Necunoscut. Trebui urmarire atent.

– Aş gusta şi eu puţin porc cu sos dulce acrişor... dacă se poate..., spuse, zâmbind impersonal şi temperând agitaţia orientală a comeseanului, Bărbatul Necunoscut sau, dacă vreţi, Persoana Oficială.

– Desigur, consideră domnul Lee, regăsindu-şi calmul şi bătând din palme. Inţelegeţi?, continuă el. Toate mişcările expert Doru Banţu este nevoie să supravegheaza bine. Tot timpul, telefon ascultat. Am acum dovada că el cunoaşte despre noi. Multe hirtii cu simboluri de la Fraţia nostru este la expert... nu ştie de unde... nu ştie... şi poate să analizeaza. Poate să pricepe acţiunea de la Guvern şi cu oamenii de afaceri chinez şi să deconspira. Atunci, panica naţional si mondial. Dezastru.

– Nici chiar aşa, dar, într-adevăr, riscul este mare. Îl vom ţine pe Doru Banţu sub o supraveghere atentă. De altfel, am luat deja aceste măsuri. Mai mult decât atât, la nevoie vom aplica planul be. Îl putem anihila. I-am descoperit punctele slabe..., putem să-l facem să fie blând ca un mieluşel, răspunse Bărbatul Necunoscut...

M-am întrebat, când am început să relatez această istorie, de ce consider că ar merita să fie ea cunoscută în cele mai detaliate aspecte? Voi putea eu, o simplă amatoare, să restabilesc echilibrul, să vă fac să vedeţi dincolo de cuvinte ceea ce încearcă, folosind aceleaşi mijloace, să ascundă profesioniştii minciunii? Oamenii aceia din spatele sforilor,

mult mai experimentaţi, pun laolaltă, ca şi mine, decoruri şi personaje cunoscute, în vesele, optimiste ficţiuni, şi vă fac să vă simţiţi bine, să credeţi că vieţile voastre au un sens şi, mai mult decât atât, că aveţi un rol de jucat şi de rostit replici memorabile. Ei ştiu cum să aprindă, ipotetic, şi să o facă să pâlpâie, promisiunea că aveţi ceva de câştigat. Că aveţi un punct de vedere. Pe care, desigur, îl cumpăraţi în fiecare zi de la chioşcul de ziare, de la Radio Orient, dacă nu cumva vă intră direct în minte prin sârma din ce în ce mai insensibilă a televiziunii la care creierele voastre sunt conectate, oricum mai ieftină decât o tunsoare pe lună şi ascunsă stângaci sub pălărie. Nu am găsit încă un răspuns acceptabil, pentru că, probabil, nici nu există vreunul care să-mi transforme vocea (dacă aţi auzi-o, v-aţi pierde pentru totdeauna somnul de familişti onorabili, în favoarea unor reverii păcătoase absolut condamnabile) într-o goarnă de alarmă pe câmpul de luptă. Şi, cu toate astea, deoarece am recepţionat, în zilele şi nopţile mele de salariată a Agenţiei, cuibărită moale şi caldă între magnetofoanele din Intercity, poate prea multe crâmpeie vii ale binecunoscutei noastre drame, îmi este azi aproape imposibil să le mai trec sub tăcere, măcar pe cele care, dacă v-ar fi perfuzate, cum şi sper să se întâmple, v-ar iriga, în cele din urmă, măcar cu o moleculă de luciditate, materia cenuşie şi moartă a inteligenţei. Pentru mine, aceasta pare să fie o nouă misiune, la fel de spectaculoasă ca mersul unei balabuste pe sârma de rufe. Totuşi, nu vă lăsaţi înşelaţi, chiar dacă eu sper sincer că un asemenea gest, generos, gratuit şi artistic, este singurul lucru necesar

pentru a vă face să glisaţi, în sfârşit, într-o depresie fără speranţe, deplină ca iarna în care se rătăciseră, fără să ştie, actorii noştri de comedie naţională. Pentru voi, cel mai bine ar fi să rămâneţi sceptici în ceea ce priveşte altruismul propriilor mele obiective.

– Femei? Verdeaţa? Pietricele? Putem cumpara pe expertul? Putem ameninţa? Mai ieftin ultima soluţie...

– Vom acţiona în funcţie de necesităţi, de complexitatea situaţiei... Poate că vom face şi una şi alta... Am descoperit că Doru Banţu nu îi poate refuza niciodată nimic mamei sale...

– Nemaipomenit! La fel şi fiii chinez. Mult asemănător culturile nostru, român şi chinez!, se bucură, aparent fără sens, domnul Lee.

– La noi este un caz destul de neobişnuit, motivat, totuşi, de constrângerile severe, impuse de anii de dictatură, spuse Bărbatul Necunoscut, un fin cunoscător al patologiei naţionale. Psihologii noştri au realizat cele două profiluri, al lui Doru Banţu şi al mamei expertului, şi au ajuns la concluzia că mama este dominată de un spirit aventurist, că este întruchiparea sau poate chiar reîncarnarea unui explorator în sensul clasic al cuvântului, şi că ar fi putut deveni un om destinat să înlăture petele albe din cunoaşterea umană, dacă nu ar fi fost obligată întreaga viaţă să desfăşoare activităţi minore, fără orizont, să trăiască într-un anonimat subaltern, aşteptând cu răbdare vremuri mai bune. Momentul marii aventuri.

– Cum spun, profil seamana la membrii Fraţie chinez şi la mama chinez frustrat...

– Poate... poate... Psihologii noştri consideră că, pentru a fi pregătită oricând pentru o eventuală expediţie istorică, mama a sacrificat lucruri sfinte pentru orice altă româncă. Ea a sabotat sistematic activităţile casnice şi conceptul de familie, exagerând micile incidente... accidente... neînţelegeri..., până când a ajuns la divorţ. Confortul ei marital a sângerat pe altarul independenţei gata de acţiune. Doru Banţu este, de fapt, terenul pe care funcţionează această obsesie a mamei, multe dintre reacţiile sale explicându-se prin dorinţa lui de a îi deschide doamnei Banţu porţile unei noi existenţe. Eliberând-o de angoasele traiului curent prin servicii de tot felul, necondiţionate, el pare să creadă că o ajută să îşi realizeze visul. Aşa a ajuns să îi anticipeze... să anticipeze... călătorind în viitor... cu ochii deschişi... orice dorinţă şi să sprijine realizarea acestora, cu speranţa neexprimată... neconştientizată chiar..., că, odată împlinit destinul mamei, el însuşi va fi eliberat. Îi cumpără echipamente costisitoare... Îi plăteşte chiria... De aceea, nici nu se însoară, părăsind orice iubită care se gândeşte la măritiş. Prioritatea lui este mama. Desigur, Doru Banţu refuză să-şi explice resorturile acestui comportament...

În timp ce Bărbatul Necunoscut îl informa pe domnul Lee asupra subtilelor consideraţii psihologice aflate la temelia planului alternativ, de ei se apropia, cu ştergarul pe mână, Xi Wangmu, un chinez înalt, frumos şi puternic, pentru a lua comanda. Este, deci, timpul, dacă vi se par ciudate sau greu de înţeles ideile de mai sus, să închideţi ochii şi să treceţi de bariera cuvintelor direct în metafora pe care

o construim împreună în această terifiantă... poate... într-un fel... în această oarecum terifiantă poveste. Doamna Banţu (Mama Panda) străbate întinderile albe, imaculate, îmbrăcată în ţinută de casă. Se apropie cu mâinile întinse de faldurile unei splendide aurore boreale. În spatele ei, la o distanţă apreciabilă, Doru Banţu, în echipament de explorator, nebărbierit şi ars de frig, aleargă spre ea cu o hartă în mână. Traiectoria lui este din ce în ce mai dezordonată. Muzica îi învăluie, în surdină, din toate cele patru puncte cardinale, dar este întreruptă uneori de rafalele necruţătoare ale unei furtuni de gheaţă. Urmele celor doi călători sunt acoperite de zăpadă, muzica încetează brusc şi se aud mormăiturile confuze şi ameninţătoare ale ursului alb aflat în căutarea hranei pe nesfârşita şi neprielnica banchiză. În locul ursului polar, din neguri, apare Maria.

– Eu vreau porc cu sos dulce-acrişor, ceru Bărbatul Necunoscut.

– Iar pentru mine, şobolan Tangshu, indică domnul Lee în meniul pe care îl deschisese cu o mână sigură.

– Nu mai este şobolan Tangshu, spuse Xi Wangmu, luându-şi o mină îndurerată. A ros cutie si fugit la canalizarea. Dar putem sa prindem la loc, canalizarea este infundat...

Domnul Lee îl privi pe Xi Wangmu cu o blândeţe ameninţătoare.

– Să prindeţi imediat şi să închideţi. Este a cincia oara ca fuge. Voi sancţiona la salariu tot personal... La salariu...

– Am inţeles, domnul Lee, spuse Xi Wangmu, retrăgându-se, umil, cu spatele.

– Şobolan Tangshu este bun ca şi prepeliţă. Dar foarte scump, foarte rar. Are efect asupra musculaturii, face chinez puternic şi rapid. Eu foarte rapid, pentru că mănânca mult şobolan Tangshu. Eu foarte rapid... Poate vrei sa guşti odata..., îl îmbie domnul Lee pe Bărbatul Necunoscut.

– Nu, mulţumesc, răspunse acesta, fără urmă de emoţie.

– Deci, dumneata poate să face intervenţii, ca visul lui Doru Banţu să devine realitate..., continuă domnul Lee. Te rog acţiune rapid. Şi complex. Intimidăm şi cumparam in acelaşi timp, astfel investiţia mic si facem plan functioneşte cum stabilit.

– Bine... bine... Voi da imediat ordinele necesare... Până la rezolvarea situaţiei, vom comunica la fel ca până acum. Echipajele noastre scanează oraşul în căutarea mesajelor Frăţiei... Când vor găsi inscripţii, ne vom întâlni aici, ca de obicei...

Bărbatul Necunoscut dădu la iveală o staţie Motorola şi începu să umble la butoane. Staţia pârâi scurt şi energic.

– Excelent! Tot aici... Tot aici... Pentru noi este o onoare. Agenţi român secret apreciaza mult raţa Pecking şi ambianţa naţionala restaurant Goumang!

– Desigur, desigur..., răspunse Bărbatul Necunoscut. Bursucul! Bursucul! Sunt Somonul! Recepţie!

*

Gene Hackman îşi dezlipi figura de pe vitrina restaurantului. Ningea îngrozitor şi frigul îi obliga pe cei doi parteneri să tropăie mărunt,

asalt

Pagina de titlu

Pagina 42 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

bătătorind zăpada lipicioasă.

– E nasoală treaba, Nelule, suntem manipulaţi!, îi comunică ofiţerul trans-sexual subalternului mai mic în grad. (Comentariul meu? Aş vrea, într-adevăr, să fac un comentariu, desigur... Binevoitor... Tandru... Trist... Despre nedreptate. Să spun că, din nefericire, nici egalitatea pe care o poate oferi o acoperire atât de radicală cum este trans-sexualitatea..., mutaţiile genetice care afectează mai mult sau mai puţin întâmplător structurile cândva militare şi acum demilitarizate..., nici lecturile din autori importanţi... nimic, de fapt, nu poate oferi tuturor poliţiştilor români un statut egal în drepturi şi îndatoriri... Un subaltern nu o să fie niciodată nimic altceva decât o cantitate neglijabilă. A cincea roată la dubiţă... O frecţie la piciorul de lemn... Un rău necesar...)

– Aţi citit pe buze, domnule maior?

– Îmhî! Am învăţat asta la Băneasa... Este vorba de un complot internaţional. Şefii noştri sunt implicaţi...

– Şi probitatea noastră profesională ne obligă să intervenim, chiar dacă riscăm să ne pierdem insignele de detectivi...

– Ştii ce, mai du-te, băi Nelule, din nou în pizda mă-ti, cu bancurile tale tâmpite cu tot!, spuse stereotip, cu tristeţe, maiorul, comportându-se, în ciuda acoperirii sale incomode din punctul de vedere al demnităţii profesionale, în continuare, ca un adevărat copoi... De carieră. Un copoi mare... Nedrept... Sifilitic... Turbat...

asalt

Pagina de titlu

Pagina 43 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

Capitolul patru: 19.30

Iată că am ajuns la al patrulea capitol al relatării mele şi nu pot să nu sesizez că lipseşte ceva. O să spuneţi că fac o asemenea remarcă numai pentru a evita criticile voastre sau pentru că mă tem ca nu cumva contribuţia importantă pe care o aveţi la conturarea superbei noastre metafore, aflată deocamdată în construcţie, având, până acum, doar splendoarea brută a unui şantier dezordonat şi oferind imaginea dezolantă a materialelor aruncate de-a valma, a schelelor putrede şi a gropilor inutile pline cu varul murdar destinat pereţilor ridicaţi numai pe jumătate şi abandonaţi fără noimă în peisajul urban infestat de nenumărate alte asemenea structuri – ambiţioase, dar imposibil de dus până la capăt în absenţa unor planuri clare, unor muncitori calificaţi şi a unor sume de bani -, să nu depăşească scânteia plăpândă a propriei mele inspiraţii. O să vă imaginaţi, poate, că vreau să mă disculp pentru sărăcia mijloacelor literare care îmi stau la dispoziţie. O să credeţi că mă tem de un eşec şi că, probabil, îmi pasă. O să vă gândiţi, cu bunăvoinţă şi ironie, că va trebui, ca de obicei, să vă supuneţi minţile greu încercate unui nou efort. Pentru că, probabil, nu aţi avut nici o clipă încredere în forţa imagistică a acestor pagini având ca unică sursă de inspiraţie benzile de magnetofon cu vocile ancorate în clipa prezentă a protagoniştilor. Ce se întâmplă, deci, în biata mea povestire cu sufletele amputate ale eroilor, căci nu am nici o informaţie despre amintirile sau sentimentele lor, despre mecanismele intime ale deplasării lor browniene pe cărările şerpuitoare ale vieţii,

despre evenimentele trecute, scrijelite adânc în biografii? De unde vin aceşti oameni şi se ating de voi, vă intersectează traiectoriile, poate încă timizi, şi apoi traversează paginile cărţii ca nişte indescifrabile semne ale unei limbi moarte? Şi cât timp voi mai putea miza pe răbdarea voastră, ascunzând cu greu neastâmpărul, setea pentru o călătorie adevărată în profunzimile spiritului uman? Dar nu cumva nu aţi înţeles prea bine la ce să vă aşteptaţi? Nu cumva aţi rămas în urmă, nu cumva aţi pierdut firul povestirii? Nu cumva credeţi că v-am invitat la cofetărie, să mai stăm la o tacla? Eu mă refer în aceste pagini la cu totul altceva decât confraţii şi suratele mele înzestraţi cu talentul disimulării, amăgirii..., pentru că sunt o blondă reală, ca macadamul pe care vă sprijiniţi palmele convinşi că pipăiţi, ca toată lumea, drumul spre stele. Eu nu îmi fac iluzii asupra stării de spirit care vă îndeamnă să răsfoiţi, iată, din nou o carte, crezând că este încă unul dintre acele subtile tratate despre nevroze, bune de citit între crize şi numite adeseori „literatură“. Eu ştiu că, poate, e prea târziu pentru metafora noastră, la fel ca pentru orice altă metaforă. Pentru a deveni o parte din conştiinţa lumii, ea ar avea nevoie de o descriere amănunţită a cadrului acţiunii, de o prezentare a spaţiului magic, a formulei din alchimia secretă a sinelui, a locului unde se întâlnesc feluritele destine, se combină, se înfruntă, eliberând ideea esenţială în căutarea căreia au pornit toate celulele transparente ale minţilor voastre neliniştite de posibilitatea exprimării, în sfârşit, într-o formă explicită, a sensului superior şi dramatic al vieţii, această inu-

tilă risipă... Şi atunci, scumpii mei, s-ar putea să-mi doresc altceva. Altceva... Ar fi suficient să deschid ochii larg, să privesc în jur şi să povestesc ceea ce văd, ce mă impresionează, ce mă inspiră, căutând o legătură între forme şi idei, între fenomene şi forfota organizată a lumii. Ar fi simplu... Ar fi frumos... Dar nu cumva abia atunci m-aş prăbuşi, m-aş rătăci în neant, m-aş pierde, aşa cum mi s-a mai întâmplat până acum, poate, o singură dată, nu de mult, în holul Spitalului de urgenţă, când Doru Banţu s-a repezit în cercul orbitor de lumină al afectivităţii mele încă intacte, însoţit de prietena lui, Maria? (Acesta, însă, a fost un fenomen unic, inexplicabil.) Eu cred că atunci când totul pare pierdut, cel mai bine este să mai renunţi la ceva... Se poate... E o prostie să crezi că există vreo limită... Ştiu că lipseşte puţină substanţă din acest text, ceva spumos, cu gust interesant, poate frivol sau poate tragic, dar tocmai de aceea v-am şi luat cu mine până aici. Oricum, fără voi, fără frustrarea voastră mocnită, pasivă, nu am avea acum tabloul complet al marelui dezastru pe care, împreună, îl traversăm, literă după literă.

Am spus: Spitalul de urgenţă? Parcă da... Vă amintiţi că îmi instalasem în holul de la intrare punctul de observaţie, împrăştiind câteva ziare şi reviste pe o masă cu tăblia scorojită? Nu v-am spus încă? Nu v-am adus până aici de mână? M-aţi identificat? Sunt doamna / domnişoara / iepuraşul / ursuleţul / puştoaica / tânăra distinsă, extrem de provocatoare, tunsă foarte scurt, cu gâtul alb, gol, cu un mic tatuaj, îmbrăcată cu o scurtă din blană de nutrie. Este evident că locul

meu nu este aici. De jur împrejur sunt amestecate de-a valma detaliile unei lumi panicate, freamătă strania combinaţie dintre raţionalitatea existenţei şi saltul în neant al victimelor ei. Agitaţie, stare de şoc, corpuri însângerate pe tărgi metalice, greoaie, trase sau împinse de bătrâni în halate albe. Într-un colţ, o ţigancă între două vârste, într-o rochie de mireasă cu poalele rupte, bea inexpresivă ceai fierbinte dintr-un termos şi se frige. Termosul nu are dop. Mai mulţi proletari români şi chinezi se împing la un ghişeu de informaţii. Un operator de la GrosTV filmează. Pe un zid, un chinez ochelarist scrie cu cărbune: „Muie DINAMO“. Uşa se deschide brusc. Intră, cu blănurile în dezordine, Maria şi Doru Banţu. Maria apucă imediat o targă pe care se zbate între viaţă şi moarte un copil gol, foarte... foarte... foarte alb. Apoi nu se mai zbate. Doru Banţu îmi aruncă, intrigat, o privire şi îmi zâmbeşte. Oare nu m-am grăbit? Aş vrea să mă ascund undeva, dar este prea târziu. Povestea a început deja... metafora noastră... iar personajele ei îşi vor juca rolurile până la capăt... Maria strigă, deşi, surprinzător, în spital este o linişte de gheaţă.

– Ah, am întârziat!... O să am probleme la raportul de gardă, dar am să le spun că am avut un accident, că ne-am împotmolit în zăpadă... Du-te, te mai sun eu pe celular!

Femeia pleacă de-a lungul unui coridor, împingând targa. GrosTV filmează. Doru Banţu se apropie de masa cu ziare. Un titlu enorm umple prima pagină a publicaţiilor: „ÎN ŞEDINŢA DE IERI, 5 DEC. 2003, ŞEFUL GUVERNULUI A ARĂTAT UN OPTIMISM MODE-

RAT CU PRIVIRE LA CELE 100.000 DE NOI LOCURI DE MUNCĂ PROMISE ÎN ZOOTEHNIE“. Şi, cu litere mai mici: „CEA DE-A DOUA EXPEDIŢIE ROMÂNEASCĂ LA POLUL NORD S-A ÎMPOTMOLIT“. Doru Banţu se apleacă la urechea mea, confidenţial. Genunchii îmi tremură. Chinezul termină de scris inscripţia şi face unele corecturi absolut necesare. Este omul domnului Lee, trimis aici să mă supravegheze. Ştiu asta, pentru că lucrez în Intercity, de unde toţi sunt, la rândul lor, supravegheaţi. Afară, în crivăţul infernal, cei doi trans-sexuali patrulează pe trotuarele acoperite de troiene, şi paşii îi duc, fără voie, în mijlocul aventurii. Bărbatul Necunoscut părăseşte restaurantul Goumang, însoţit de agenţii trupelor speciale, şi demarează spre clădirea întunecată a Guvernului. Xi Wangmu prinde şobolanul Tangshu din canalizarea înfundată şi îl închide într-o cutie metalică, cu găuri pentru aer, prin care micul animal îl priveşte calm, cu ochii sclipind de inteligenţă.

– Ce se întâmplă aici? De ce e agitaţia asta? A fost un accident? E ca în serialul ăla american, cu doctori... De ce se filmează?, mă întreabă Doru Banţu. Găsesc suficientă putere să îi răspund degajat, măcar la prima întrebare, cu naturaleţea pe care mi-o dă statutul meu de blondă fatală. Adică uşor ironic, punctând sarcastic cu o ridicare de sprânceană interpelarea plăcută dar prea directă a bărbatului.

– Ăştia de la GrosTV nu scapă nici o ocazie, şoptesc. Îi plăteşte în dolari, ştii... Adună imagini proaspete, pentru sărbători... Înregistrează tot... Lucruri inedite, accidente fatale sau doar ieşite din tipar.

Eu, una, însă, nu prea cred în accidente... Există o logică. Trebuie să ne construim o viziune de ansamblu, dacă vrem să nu fim şocaţi de scenele spectaculoase ale cinematografiei de garsonieră. Agitaţia asta e permanentă, aşa este viaţa, oamenii urmează un program normal, plin de acţiune, de evenimente care au o semnificaţie subtilă, un alt sens decât cel aparent... Acum, de exemplu, când totul pare un haos, cei mai mulţi pacienţi sunt doar transferaţi de sus, jos, de la o secţie la alta. De aceea sunt atât de multe tărgi pe coridoarele principale... secundare... Au servit masa de seară şi se pregătesc de culcare... săracii! Agentul termic nu urcă şi pacienţii sunt mutaţi la parter, unde este mai cald.

Nu mă pot abţine să nu introduc o notă critică în comentariul meu, dar de data asta fără cuvinte, ci doar privind elocvent după Maria.

– Prietena ta e de gardă?

– E sora mea!, zâmbeşte Doru Banţu, surprins de sinceritatea care mi se citeşte în ochi... Sora mea medicală... Lucrezi aici în fiecare seară?, îşi începe el aplicarea chestionarului. E un spaţiu foarte dur. Şeful meu spune că miroase a mort. Nici ţie nu-ţi face prea bine, mi se pare că, în preajma suferinţei umane, ai căpătat deja o adevărată filozofie a derizoriului. Cum de nu te-am observat până azi?

– Sunt doar de curând în branşă., fentez eu, nu fără a-i întinde, la propriu, o mână de ajutor. Mă cheamă Ana... Ipătescu, îi spun la repezeală, în lipsa unei unei culturi mai solide cu privire la galeria româncelor celebre (scurt: deh, şcoala!). Doru Banţu nu pare

surprins. Intuiesc că starea lui de spirit, asemănătoare cu a altor douăzeci de milioane de conaţionali, îi permite să înghită orice, chiar dacă îngurgitarea nu este urmată, în mod obligatoriu, şi de digestie. În timp ce îmi răspunde, îmi fac la repezeală socotelile. Misiunea mea este să întârzii cât mai mult întâlnirea dintre Doru Banţu şi ceilalţi experţi ai firmei EUROEST, pentru a da timp elaborării unor decizii corecte la nivel înalt. Mai mult, trebuie să îl orientez, dacă se poate, pe o pistă falsă. Pare uşor. Expertul se arată mult mai interesat de persoana mea decât de obligaţiile sale profesionale, iar în ceea ce priveşte cea de-a doua parte a sarcinii, ştiţi şi voi că ne mişcăm cu toţii într-o direcţie greşită încă de la impactul absurd al planetei noastre cu asteroidul care a transformat Pământul dintr-un ocean fierbinte într-o carapace crăpată, lăsând să iasă la suprafaţă fiinţele telurice născute din somnul cosmic al raţiunii. Cel puţin, aşa văd eu lucrurile, şi credeţi-mă că am acces la cele mai secrete şi primejdioase informaţii. Dar, evident, nu trebuie să îi subapreciez expertului nici cinismul, nici motivaţia, nici spiritul de observaţie. Nenumăratele cazuri rezolvate îl recomandă pe bărbatul din faţa mea ca pe o ţintă greu de manipulat.

Se pare, totuşi, că am lungit prea mult această pauză. Doru Banţu îmi ţine în continuare mâna, devenită indecent de fierbinte şi de catifelată.

– Doru. Doru Banţu. Expert în resurse umane., şeanconerizează el. Îşi retrage degetele, arătându-mi titlurile din ziare, pe care încerc să le descifrez şi eu, dar, după ce am plonjat în pupilele lui, cititul se

dovedeşte a fi o experienţă traumatizantă, de parcă tocmai aş fi sudat fără ochelari de protecţie.

– Oricum, m-am prins, treaba cu căldura e o glumă. Ca şi chestia asta cu locurile de muncă... Eu, unul, nu cred decât în expediţia de la Polul Nord... Bancurile ziariştilor, în preajma sărbătorilor de iarnă..., continuă Doru Banţu.

Îmi dau seama, într-o fracţiune de secundă, că aproape toate coordonatele micii noastre partide de şah, considerându-mă pe mine însămi doar un biet pion refuzând sacrificiul, sunt etalate pe masa de joc şi că, dacă aţi fi nişte jucători încercaţi, redutabili, ne-am afla deja în punctul culminant... Dar, slavă Domnului... Nu este cazul. Putem să ieşim din cercul acesta prea strâmt păşind, pur şi simplu, alături, ca şi cum nu am face parte din povestire. Îmi trebuie doar o frază sau un cuvânt magic. Abracadabra. Sternokleidomastoidian. Sesam, deschide-te. Însă, aşa cum uneori sunt deosebit de inspirată, la fel de greu reuşesc în momentul de faţă să zăresc vreo sclipire de inteligenţă în întunericul care mi se aşterne în creier. Dacă ar fi să împuşc vreo idee, ar trebui să folosesc trasoare. Rămâne pe altă dată... Doru Banţu observă mireasa şi îi face, în glumă, cu ochiul. Mireasa îi zâmbeşte lat şi îşi aranjează, stângace, voalul, apoi soarbe delicat, din nou, din termos. Se frige iar. GrosTV mai trage un cadru şi se apropie de ea pentru un interviu. Mireasa îl scuipă pe operator, care râde şi se şterge de salivă. Un proletar vorbeşte la o staţie Motorola. Nici mie şi nici lui Doru Banţu nu ni se pare ceva neobişnuit. Asta înseamnă că avem

multe în comun, ceea ce îmi permite să rămân în continuare ingenuă, naivă, sinceră, simplă...

– Să ştii că totul e adevărat. Vrei să te convingi? Vrei un ziar? Vrei să te informezi? Astăzi nu te costă nimic, eşti primul meu client.

– Vreau să mă conving, desigur..., râde Doru Banţu, în timp ce îmi face radiografia. Îmi plac realităţile mici şi palpabile... Ştii, nu prea am ieşit în ultimele zile. Şi nu am nici televizor acasă. De obicei, îmi face mama un rezumat al evenimentelor, la telefon... Ea e mereu la curent. Şi, dacă tot e gratis, aş mai vrea şi o cafea fierbinte. Sau un ceai... Am multe necesităţi nesatisfăcute.

Mi se pare mie, sau a luat iniţiativa? Raza radioactivă care îi porneşte din ochi îmi paralizează orice intenţie de a opune rezistenţă. De altfel, planul meu includea şi această mică încurcătură sentimentală. Mică, am spus? Se vede, prieteni, că esenţa pasiunii stă tocmai în pierderea simţului proporţiilor. La fel ca în cazul marilor opere literare. Îi vorbesc de parcă ne-am cunoaşte de un veac, deşi nu am stat faţă în faţă decât câteva minute.

– Vino cu mine. Ştiu un loc unde un om atât de retras ca tine poate obţine tot ce-şi doreşte. Oricum, ascultă-mă ce-ţi spun, nu aici se va întâmpla ceva în seara asta...

Sună ca o promisiune. Observ cu coada ochiului cum mireasa întinde, amabilă, termosul către Doru Banţu dar bărbatul, intenţionat, o ignoră. Sau aşa îmi place să cred. Zâmbetul miresei se îngustează. Iau la întâmplare câteva ziare de pe masă şi i le ofer expertului, iar

acesta le împătureşte şi le introduce în buzunarul interior al hainei de blană. Ne îndreptăm către ieşire. Sună telefonul mobil. Al lui, pentru că eu nu am purtat niciodată asupra mea o maşinărie de citit gândurile atât de ingrată. Mireasa strigă după noi:

– Crăpa-ţi-ar fierea, gagiule! Ai dracului mai sunteţi voi, intelectualii, credeţi că puteţi să umblaţi cu nasul pe sus! Băi, fraiere, eu sunt fată mare, nu ca asta!

În timp ce Doru Banţu răspunde la telefon, închid ochii şi văd cadranele colorate din Intercity semnalizând nori negri în spaţiul democraţiei româneşti şi mă gândesc că, probabil, continuă să ningă în toată ţara.

– Cine eşti?, mârâie Doru Banţu. Un binevoitor? E periculos fără lanţuri antiderapante? Măi, labagiule, lucrezi la Primărie?

– S-a întâmplat ceva?, îl întreb.

– Ăştia de la deszăpezire îmi ascultă telefonul...

Proletarii se reped în tăcere, ca lupii, ca urşii, ca membrii Academiei asupra indemnizaţiei de şedinţă, şi se servesc cu ziarele lăsate de mine pe masa scorojită... Încep imediat să le răsfoiască, avizi de informaţii. Pe măsură ce parcurg principalele articole, din piepturi le creşte un murmur surd, de indignare româno-chineză. Pictorul mural a dispărut, fiind luat de braţ cu fermitate evidentă de un tânăr cu ochelari negri şi condus afară. Prin uşa întredeschisă se zăreşte girofarul unei maşini. Ar putea fi o maşină de poliţie. GrosTV filmează inscripţia. Un bătrân în halat alb, apărut ca din senin, o freacă de zor

cu o perie şi face mult praf. Mişcările îi sunt lascive, provocatoare, asemănătoare cu ale unei strip-teuse ajunse la apogeul carierei. Eu şi bărbatul visurilor mele ieşim, împreună, în iarnă, iar blănurile noastre se freacă discret şi se încarcă de electricitate statică.

Capitolul cinci: 20.00

Imaginaţi-vă un birou. Nu este prea greu să faceţi asta, nu-i mare lucru. Biblioraftурile stivuite într-un colţ, tăbliile lustruite de coatele angajaţilor, mârâitul practicat îndelung – cu straturile lui mâloase, cu semnificaţii arheologice, cu încriptări istorice, înăbuşite -, crăpând pe alocuri tencuiala, pentru a se cuibări, veşnic la pândă... Telefoanele prăfuite, cutiile cu agrafe. Hărţile, plannerele, panourile de afişaj, calendarele cu imagini însorite dintr-o lume despre care nu poate afirma nimeni cu siguranţă că este reală. Lucruri ambarasante, rele, care vă oprimă. Durerea în şale. Scaunul şubred în cur. Tăbliţa de pe uşa şefului... Aţi dori, probabil, să o distrugeţi cu violenţă, ştiţi că sunteţi sunteţi capabili, dar vă mulţumiţi să o frecaţi cu o fâşie de piele de căprioară, zâmbind cald, în fiecare dimineaţă, pentru a sublinia faptul indiscutabil că obedienţa voastră a atins cote inaccesibile pentru ceilalţi... Dar ce faceţi, hei, opriţi-vă, ştergeţi-vă toate acestea din închipuire! Nu este cazul să-mi demonstraţi mie excesul vostru de zel!... Biroul în care trăiesc şi muncesc experţii firmei de consultanţă EUROEST, o singură cameră, enormă, este o enclavă de linişte şi

fericire organizaţională, curată şi prietenoasă, proiectată aproape artistic, un spaţiu cu trăsături de unicat balcanic. Spun asta din cauza statuetelor de bronz înverzit, cum se vedeau odinioară prin talciocuri... la mare... niciodată la munte... şi prin cabinetele avocaţilor din provincie, reprezentând Discobolul, un cal speriat de avioanele supersonice, bustul unui şef liberal, căruia boala Alzheimer i-a întipărit pe figură o expresie profund intelectuală. Dar, mai ales, din cauza cutiilor de cremă emolientă Biofort Ursolan, câteva zeci, stivuite atent lângă uşă... neaşteptat... Fără noimă... Alec Panaite şi subalternii săi împart o democraţie pufoasă şi lipsită de griji, utilată spectaculos şi bogat cu calculatoare scumpe, cu mobilier vesel, comod, cu canapele şi fotolii din piele asortate la cea mai nouă tehnologie de proiecţie, bine susţinută estetic de un bar aflat la îndemână, pe rafturile căruia, alături de sticle cu băuturi exotice, strălucesc paharele de cristal. În scrumiere de alamă, indiene, încrustate cu sidef şi email, fumegă ţigările cubaneze. Cine nu şi-ar dori să lenevească aşa, parcă într-un vechi castel bântuit de opulenţa grăitoare a succesului ca de fantoma visurilor noastre celor mai vinovate, cu atât mai mult cu cât lumea de afară îşi recunoaşte în fiecare zi eşecul şi cerşeşte iertare unui Dumnezeu contorsionist, care a reuşit să-şi ducă arta la apogeu? Foşnetul dolarilor se întreţese cu sunetul delicat al coolerelor. Imagini mai pline de acţiune decât viaţa însăşi, dar dintr-o lume virtuală, se perindă cu o fluiditate stranie pe un monitor: o instalaţie industrială explodează, în timp ce soldaţii baronului Harkonnen atacă un alt obiectiv de pe

asalt

Pagina de titlu

Pagina 55 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

Dune, cea mai bogată planetă din univers. Este un joc vechi, patinat, de arhivă. Mâinile puternice ale domnului Alec Panaite, curate, cu unghiile lăcuite, mâini de şef, manevrează tastatura. Alec Panaite este un bărbat corpolent dar încă agil, sau poate numai cu ochi vioi, cu părul nefiresc de alb, un om care poartă ostentativ un Rolex — solid-golduatărrezistănt – şi cămaşă de mătase violet cu butoni de aur. Pe televizorul uriaş, acoperind o jumătate dintr-un zid îndepărtat şi ornat cu false cărămizi de argilă roşie, se preling stins sclipiri întâmplătoare. Din când în când, experţii mai sorb câte o picătură. Irina Popescu, o femeie foarte elegantă dar trecută bine de cincizeci, şi Titi Iancu, fără vârstă, cenuşiu ca şi ginşii tociţi la limită pe care probabil că îi poartă din liceu, adică toţi ceilalţi experţi ai firmei de consultanţă în management organizaţional EUROEST, recoltează, cu expresii concentrate, de un întreg deceniu, substanţa miraculoasă, mirodenia menită să devoaleze tainele obscure ale cosmosului. Efortul lor constant are, ca de obicei, rezultate infime... Practic nule... Ridicole...

– Ghinion!, spuse Alec Panaite. De fiecare dată, indiferent de câtă mirodenie am în stoc, Harkonnenii mă iau prin surprindere. Lucrul ăsta, paradoxal... paradoxal... mă relaxează.

– Sinceră să fiu, pe mine mă cam plictiseşte, comentă Irina. Câştig întotdeauna. Mirodenie a fost cam puţină şi s-a terminat..., continuă ea, indicând cu un deget subţire paharul gol. Chiar n-avem bani să ne cumpărăm AGE OF EMPIRES? Că doar nici la primă nu ne-ai trecut!

asalt
Pagina de titlu
Pagina 56 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

– Nu înţelegi? Este o chestiune de stil, nu de bani, interveni şi Titi Iancu. Deşi, poate că a venit timpul să ne schimbăm sistemul de valori, în conformitate cu evoluţia societăţii. În fond, de ce credem noi că ducele Leto Atreides, un tiran populist, un despot luminat, cum s-ar spune, merită să beneficieze de simpatia noastră? Cei răi trebuie să treacă în locul celor buni, ca-n viaţă... să triumfe...

– Vorbeşti prostii, spuse Irina. În viaţă triumfă cei mediocri. Nu vreau un joc mediocru, nu-mi convine propunerea ta... În plus, meseria noastră nu ne permite asemenea distincţii. Alec, mai sună-l pe Doru, că se face miezul nopţii, nu am luat nici o decizie, şi parcă văd că mâine scriu în raportul pentru domnul Atkinson că firma de consultanţă EUROEST are o disfuncţie structurală blondă şi se retrage din contract!

– E abia ora opt. Şi apoi, după vocea de la telefon, disfuncţia structurală de azi este brună. De aceea, nici nu trebuie să vă faceţi probleme, e o idilă trecătoare. O trecătoare... O... Încă o partidă?, întrebă viclean, insidios, interesat, Alec Panaite...

– Dar dacă întârzie din cauza urşilor înfometaţi? Se arătă prefăcut îngrijorată Irina, evitând un răspuns direct la întrebarea şefului.

– Să mă scuze doamna, însă, la nevoie, şi ursul e bun..., medită Titi Iancu. Fiara s-ar situa într-o postură feminină...

Irina Popescu îl privi critic pe Titi Iancu, uimită de filozofia dură a acestuia, apoi zâm... Zâmbi...

– Aşa e, chestie de gusturi. Nu m-ar mira. Voi, bărbaţii, sunteţi

mereu surprinzători. Îmi amintesc că, prin ’85 sau ’86, când lucram la Institutul de Studii Sud-Americane, am avut un coleg, Georgescu sau Florescu, care se simţea atras sexual de solul plantelor ornamentale din sala de şedinţe. Vă puteţi imagina una ca asta? Probabil, din cauza mirosului de amoniac emanat de îngrăşămintele speciale puse în hârdaie... Einstein avea o hibă asemănătoare. Tipul, cum l-o fi chemând, făcea nişte mici adâncituri în pământ cu degetul mare..., spuse femeia, arătând cum făcea Georgescu sau Florescu adânciturile. Sau, poate, Einstein. Apoi continuă cu sadism.

– Dar mici, mici de tot, şi... le umezea cu Coca Cola. După care lua planta în braţe... Avea o dublură la chei. A fost surprins asupra faptului când, la o vizită inopinată a ministrului, directorul a vrut să folosească sala. A urmat un scandal... Georgescu sau Florescu avea autorizaţie de la Mărcuţa pentru astfel de acţiuni şi nu îl verificase nimeni. I s-a pus în cârcă şi un viol din Grădina botanică, dar tipul susţinea că iubeşte cernoziomul şi numai cernoziomul. Că femeile îl inhibă total. Era o situaţie greu de rezolvat, ceva între insulta la adresa statului şi pericolul evoluţiei accidentale a intelectualului român spre domenii care ţin de underground. Dar, din fericire pentru el, a moştenit o bucată de glie geto-dacică şi s-a mutat undeva în Oltenia. Cred că şi-a pus livadă... De atunci, nu am mai auzit nimic de omul nostru...

– Fabulezi!... Eşti obsedată... De unde aveaţi voi, măi, Coca Cola în ’86?, întrebă, sincer mirat, Alec Panaite.

– Glumeşti? Aveam şi whisky, Marlboro şi icre negre şi reviste porno şi tot ce îţi doreşti sau îţi trece prin cap. Călătoream în Brazilia şi în Argentina. Aveam diurne babane... Teoretic, le cheltuiam în exclusivitate la bufetul instituţiei, dar de fapt...

– Întotdeauna, în cel mai arid deşert, se ascunde şi o oază..., observă Titi Iancu. În oază, trăiesc fiinţe echipate pentru a sfida realitatea înconjurătoare. Tu, Irina, eşti o astfel de fiinţă.

Irina Popescu se uită, cu o enormă curiozitate, în fundul paharului, abia ascunzându-şi un căscat. Vru să spună ceva... O prostie... Un rahat... Renunţă, fără regrete vizibile.

– Am să subliniez o singură diferenţă. Noi existăm pentru că înţelegem această lume. Noi suntem expresia raţiunii, nu a fericirii absurde, nejustificate..., interveni, cu un zâmbet profesional, Alec Panaite.

– Mulţumesc, mulţumesc din suflet, râse Irina Popescu. M-am liniştit acum, că ai fost cavaler... că m-ai protejat... Ce plictiseală! Nu ai vrea să contribuim şi noi la progresul acestei lumi cu o idee originală? Măcar atât, cu un gând curat, acum, la apogeul carierei noastre...

– Ce băutură a fost în pahare, Alec?, întrebă Titi Iancu, surprins de melancolia colegilor. Lagavuly?

*

Există o lume paralelă, esenţializată. Ea este construită din idei,

din principii morale, din tradiţii cu origini îngropate în negura vremurilor, din concepte, din sentimente inexplicabile, pure, accesibile numai unor iniţiaţi... Spun asta, pentru că este genul acela de afirmaţii la auzul cărora simţiţi plăcere, satisfacţie, incitare, excitare şi îndemnul de a vă ciuli brusc urechile clăpăuge. Şi o mai spun şi pentru că aşa stă treaba. Unii dintre voi, precum naivii, visătorii, filozofii de ocazie, gospodinele, preoţii de ţară sau programatorii, vor confirma convinşi şi senini, aşa cum emit orice enormitate, orice frază absurdă din portofoliul conversaţiilor bune de purtat la coada vacii sau... la tastatura cordless..., oriunde, că întotdeauna au crezut în astfel de lucruri. Alţii, de exemplu timizii, bastarzii, dezmoşteniţii şi directorii de societăţi cu capital majoritar de stat, vor râde în hohote, puţin forţat totuşi, cu îndoiala că, poate, se aşteaptă altceva de la ei. Cu teama neclară că vor fi catalogaţi drept înguşti, drept capete pătrate şi seci, ca toţi ipochimenii cu un picior legat de piatra de moară a deceniului opt din secolul trecut. Eu, una, de un lucru sunt sigură: şi unii şi alţii treceţi pe lângă această lume fără să o vedeţi, ca la baba-oarba, pipăind insensibili aerul care îi păstrează răceala, ca un curent subtil radiind de nicăieri... de niciunde, pentru că ea este doar tresărirea istovită a influenţei uitate din ultimele cuvinte sacre rostite cu sute de mii de ani în urmă... de milioane... de vocea fără trup a disoluţiei universale şi impregnate în tiparul materiei subiective, infinitezimal absentă, a celor mai banale, mai cunoscute forme ale realităţii. Voi, însă, aveţi acum o şansă... o şansă rară... participând la construcţia metaforei noastre interacti-

asalt

Pagina de titlu

Pagina 60 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

ve... Dar aţi putea recunoaşte, oare, aşa, pocnind din degete, măreţia de templu al Frăţiei Dragonului între murii salonului pentru micul dejun european, în frescele scorojite ale zidurilor mâncate de igrasie ale restaurantului Goumang? Eu cred că nu... Vreţi sau nu vreţi, s-ar părea că, deocamdată, metafora noastră continuă să aibă nevoie de mine... Nu-i aşa că nu puteţi merge singuri mai departe şi că aveţi nevoie să fiţi conduşi în continuare de o călăuză încercată?... Nu-i aşa?... În fine, am s-o fac, se înţelege... deşi nici eu nu am călcat niciodată în acest loc încărcat de misticism şi superstiţii. Însă am avantajul că sunt o blondă autentică şi că, în week-endul pe care încerc să-l reconstitui minut cu minut, propria mea lume le punea laolaltă pe toate celelalte... Vorbesc despre ceea ce îmi oferea maşina specială a Agenţiei, înţesată cu o aparatură capabilă să reproducă vibraţiile cele mai slabe, uneori nenăscute, ameninţările tulburi şi absurde de dincolo de limitele percepţiei umane. Era, şi poate încă mai este, lumea cadranelor colorate, cu ace fosforescente, care tresar periculos şi semnalizează nimicul sfidător şi lacom la orice vorbă rostită ca o reflexie a semnăturii indescifrabile pusă în josul paginii scrise despre noi, despre voi adică, despre destinul ce ne fu hărăzit de către indicibila entitate... Îmbrăcat sobru, într-o salopetă uzată, domnul Lee îl aştepta singur, în spatele mesei din salon, acoperită cu o ţesătură simplă, aspră, din bumbac, imprimată cu un model reprezentând pentagrame, dragoni, compasuri şi echere, pe Linggong Wei, omul la toate. Acesta nu era altul decât muralistul de la Spitalul de urgenţă. Venise timpul rapor-

tului privind stadiul desfăşurării operaţiunii pe care Marele Maestru al Frăţiei o iniţiase în ţara de la gurile Dunării. Când apăru, domnul Lee îşi ridică privirea plină de linişte şi bunăvoinţă şi întrebă în limba chineză..., păi, cum altfel?..., aşa că voi... voi nu beneficiaţi decât de o traducere aproximativă:

– Eşti singur? Unde sunt agenţii români? Ce a întreprins Doru Banţu, expertul în resurse umane, şi, mai ales, ce perspective avem?

Trebuie doar să mai spun că traducerile de acest gen ne văduvesc de savoarea conversaţiilor reale, pentru că, oricât de mult aş căuta să reproduc melodicitatea lor orientală, ele rămân doar nişte transcripţii fără viaţă ale unor impulsuri lingvistice decolorate de substanţele diluate, autohtone, folosite la fabricarea benzilor de magnetofon reciclabile.

Linggong Wei se apropie de domnul Lee cu o smerenie de adevărat ucenic, plecându-se umil în dreptul coloanelor ciudate, cu capiteluri diferite, întrerupte neaşteptat din avântul lor mineral la jumătatea distanţei spre tavanul pe care era reprezentată bolta cerească, de parcă proiectul iniţial, modest, ar fi fost abandonat brusc în favoarea unei realizări arhitectonice de o cu mult mai mare amploare. Lumina palidă provenea de la o piatră verde, încrustată în mijlocul boltei. În aerul rarefiat dăinuia încă mirosul de crenvurşti fierţi şi de cafea proastă, americană.

– Agenţii s-au întors la guvern, pentru instrucţiuni. Deşi oraşul pare pustiu, se spune că populaţia este agitată... Am văzut poliţişti sub

acoperire... Trans-sexuali... Printre ai noştri se vorbeşte că şobolanul Tangshu a fugit în canalizare... printre ai lor, că s-a dat drumul la dosarele securităţii...

– Ciudat cum lucruri absolut secrete, cunoscute doar de doi-trei oameni din întregul univers, devin deodată publice, de parcă ar fi fost anunţate la televizor... Conştiinţa umanităţii îşi purjează pe neaşteptate în stradă marile spaime, la un semnal nevăzut... Adevărat, şobolanul a fugit, dar canalizarea este înfundată...

– Poate, însă oamenii se tem...

– Xi Wangmu!, strigă domnul Lee, bătând din balme. Apoi, după o clipă de meditaţie: Şi Doru Banţu? Ce impresie ţi-a făcut? Este cu adevărat atât de periculos cum se spune?

– Este. A recunoscut imediat omul Guvernului... Se deghizase în distribuitor de presă... Au trimis-o, din nefericire, pe blondă, accentuă, cu dispreţ, mâncătorul de orez.

Despre mine vorbea, gălbejitul!... M-o fi privit jumătatea aceea de om cu suficientă atenţie? Chiar credea că aş fi putut fi recunoscută împotriva voinţei mele?... Sau gândea, pur şi simplu, ca orice ochelarist, indiferent de rasă, căruia bicicleta îi incomodează exprimarea virilă şi cât de cât coerentă a personalităţii? Şi acum, ca şi atunci, las să treacă de la mine, fără nici un comentariu caustic, aprecierile ucenicului. La urma-urmei, poate sunt victima unei erori de interpretare...

– Este genul de bărbat căruia o femeie, oricât ar fi de instruită, îi

asalt
Pagina de titlu
Pagina 63 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

ciuguleşte din palmă. Sunt sigur că expertul, încă din noaptea aceasta, va fi în posesia tuturor informaţiilor. Şi, apoi..., chiar aveţi încredere în guvernul României? Este acesta cu adevărat conştient de valoarea, de forţa şobolanului Tangshu? Eu, unul, maestre, mă tem de trădare, remarcă Linggong Wei, ca într-o piesă uitată a lui Ion Luca Caragiale...

– S-ar putea să ai dreptate, şi eu mă tem... deşi am încercat să-i las Bărbatului Necunoscut impresia că şobolanul Tangshu este hrana mea preferată. Că eu sunt cel care controlează situaţia... Vroiam să-l fac să creadă că avem atât de mulţi şobolani şi că suntem atât de sălbatici, încât ne putem permite să-i hăcuim în bucătărie. Nu părea foarte impresionat, totuşi... Apoi a venit prostul ăsta de Xi Wangmu... prostănacul... de el... şi a stricat totul.

Amintindu-şi cine ştie ce din propria sa tinereţe, domnul Lee medită:

– Extraordinar cât de multe asemănări există între cultura română şi cultura chineză!

Xi Wangmu băgă capul pe uşă, zâmbind cu obedienţă.

– La ordinele dumneavoastră, domnule Lee!

– Ai prins rozătorul?

– S-a întors singur şi acum este din nou în cuşcă... Dacă l-aţi fi văzut!... Era trist. Deprimat, neîmplinit... I-am citit în ochi disperarea că nu poate scăpa prin canalizare... Oricum, am închis bine uşa, după ce i-am dat să mănânce.

– Mulţumesc, poţi să pleci., spuse domnul Lee cu răceală.

Există o lume, deci, imperceptibilă, despre care vorbiţi cu uşurinţa inconştienţei totale. O lume a marilor idei făuritoare, o lume sacră. Dar paznicii ei trăiesc printre noi, ca nişte cetăţeni obişnuiţi. Mă refer, în acest caz, la domnul Lee. Aţi putea crede că, urmărindu-i mişcările, va deveni tot mai clar ce anume provoacă agitaţia acelor fosforescente de pe cadranele colorate din Intercity... Nu fiţi naivi, în metafora noastră lucrurile nu pot fi chiar atât de simple. Pot să divulg, deocamdată, doar atât: întrepătrunderile, fuziunile, influenţele subtile şi reciproce ale spaţiului închipuirii asupra existenţelor noastre profane şi invers se vor întrupa, probabil, în alte idei făuritoare, în alte sentimente pure. Doar atât... Doar atât... Cel puţin, asta am putut eu descifra studiind înregistrările grafice ale instrumentelor din maşina specială a Agenţiei. E un secret care ar trebui să rămână doar între noi, ar fi mult mai bine decât să îl consemnaţi în portofoliul vostru de subiecte de conversaţie bune de purtat la coada vacii sau... la urma urmei... oriunde...

– Poate că este timpul să ne pregătim de acţiune., spuse domnul Lee, încruntat, meditând... Nu înainte de a mătura templul, de a termina treburile pe care le mai avem pe aici... Niciodată nu trebuie să uităm că, orice s-ar întâmpla, rămân mereu o grămadă de vase de spălat la bucătărie...

Capitolul şase: 20.30

„Ochiul dracului“, barul în care am intrat deja, plini de zăpadă, Doru Banţu şi cu mine, Ana Ipătescu (dacă, ocupaţi cum sunteţi... cum aţi fost..., mai ţineţi minte secvenţa din holul Spitalului de urgenţă), era aproape gol la ora aceea, destul de târzie. Nu era vorba deloc despre un lucru obişnuit, pentru că sâmbăta, de obicei, nu aveai unde să arunci un ac aici. Dar cât de multe fenomene inexplicabile nu se petrec în această istorie! Cum ar fi şi calitatea muzicii techno sau dance, cu armonii din Vivaldi, susurând în surdină sub luminile difuze, estompate, chiar intime de-a dreptul. Mă gândesc, dar de acum încolo numai voi puteţi decide... credeţi sau nu... asupra acestui subiect..., dacă nu cumva metafora, pe care atât de anevoios începusem să o ţes, din firele unor idei încă insuficient conturate, nu şi-a câştigat deja o oarecare autonomie. Dacă logica şchioapă a realităţii nu s-a ridicat pe vârfuri, începând să valseze sub spoturile fermecate ale reflectoarelor, transformând praful înecăcios al scenei într-o ceaţă aromată, hipnotică, încărcată de substanţele din care îşi durează poeţii mirabilele lor deliruri. Şi tot eu îmi răspund că bineînţeles că nu, doar nu o să încep să mă contrazic chiar acum, când tocmai am afirmat că aveţi nevoie de mine, deşi în prezenţa lui Doru Banţu sufletul meu se încarcă de o dulce confuzie feminină. La bară, o femeie aproape goală (purta, totuşi, un şorţ de bucătărie... mititel... mititel... cu desene exotice, cu reptile, cu astre şi semne zodiacale împletite într-un veritabil labirint), corpolentă, de-a dreptul elefantină, dansa greoi, transpirată, fără prea

multă convingere, părând, mai degrabă, că freacă un perete cu o perie. La una dintre mese, tăcuţi, câţiva călugări cu băuturi complicate în faţă, cu steguleţe, fructe, umbreluţe şi cuburi de gheaţă colorate, îşi legănau bărbile într-un ritm ştiut numai de ei, iar la alta un grup de proletari chinezi cu vodcă în pahare şi cu căciuliţe croşetate pe cap exersa prudent limba melodioasă a filozofului Krong Tze, arătând ici şi colo, cu degetele lor galbene, spre rândurile confuze presărate printre ilustrate în cele câteva ziare ale căror principale titluri voi deja le cunoaşteţi. Ne-am aşezat departe, într-un colţ întunecat, şi am aprins veioza verzuie de pe masă. Nu ne-am scos blănurile, pentru că, pur şi simplu, se potriveau cu ceştile de ceai aburind apărute deja ca prin farmec în faţa noastră. După un timp, în care aroma moale şi tonică a băuturii ni se infiltră în sinusurile încă aspre din cauza adrenalinei, nicotinei, feromonilor şi tuturor compuşilor organici şi anorganici cunoscuţi sau nedescoperiţi încă, dar a căror prezenţă în exces face de neuitat prima întâlnire dintre un bărbat şi o femeie, am început să fiu conştientă că zumzetul din urechi nu era nimic altceva decât propria-mi voce. Probabil că trecuseră câteva minute de când băteam – cu graţie, desigur – câmpii.

– De fapt, am terminat sociologia, spunea vocea mea, şi am obţinut un post la un institut de cercetări. Lucrez la spital numai în week-end, part-time, dar sunt plătită mai bine decât la institut, pentru că... pentru că... am o misiune.

– Am înţeles de la bun început că nu prea contează câte zia-

re vinzi... O femeie ca tine se descurcă altfel... Pentru cine vânezi?, mă întrebă expertul brusc, privindu-mă cu acea atenţie profesională, ştiinţifică, descrisă cel mai bine în manualul de utilizare a microscopului electronic. Ai un tatuaj interesant, este semnul unui club... unei asociaţii, cred... Îmi pare foarte cunoscut. Are vreo legătură cu ocupaţiile tale colaterale?...

Nu i-am răspuns imediat, preferând să mă prefac, în continuare, vrăjită...

– Câteodată, doctorii mai schimbă câte o vorbă cu mine. Sunt unii dispuşi să plătească bine asemenea ştiri. Presa... Radioul... Dar abia îmi formez piaţa. Unele informaţii sunt gratuite. Depinde de cine întreabă...

– Nu am nici un interes să te descos, dar... mă tulbură micul dragon... doar atât... Vena animată de o palpitaţie subtilă sub aripile creaturii mitice... În lumina asta... Foarte romantică... Spun prostii?, mă întrebă, după o pauză, Doru Banţu.

Am lăsat capul pe umăr, când a început să îmi mângâie gulerul hainei de blană, apoi gâtul, de-a lungul minusculului meu şarpe înaripat care îşi muşcă propria coadă.

– Tatuajul ăsta are o poveste pe cât de interesantă, pe atât de banală... Am un defect fizic... cine nu are?... şi anume o pată mai albă pe gât, datorată probabil frunzelor şi petalelor aruncate de mama în cădiţă... în baie... Chestia este că nu toate erau de trandafir sau de nalbă, ba aş spune, chiar, dimpotrivă. Menirea lor era de a schimba

mirosul pielii mele, miros de lapte şi carne fragedă, ca al oricărui prunc, într-unul acceptabil, cum ar fi acela de combinat metalurgic sau de şantier naval, adică într-unul dintre puţinele mirosuri la care nasul mamei mele nu era alergic. Din fericire, planul ei nu a reuşit. Deşi alergiile au răpus-o până la urmă, acest semn mă ustură şi acum. Din cauza petei, în realitate o permanentă arsură chinuitoare a copilăriei, mi-am făcut tatuajul..., am improvizat eu.

Degetele lui Doru Banţu îmi părură, în clipele acelea, un instrument chirurgical mânuit cu o precizie diabolică. I-am zâmbit, cum vă zâmbesc şi vouă, cum vă sfătuiesc şi pe voi să o faceţi, după ce vă veţi tatua drept în frunte ceva frumos... îmbietor... complicat... pentru a ascunde astfel de ochii prietenilor, familiei, duhovnicilor voştri, inutilele cicatrici ale memoriei... Dar numai dacă vorbele mele vă sugerează ceva... Apoi, aşteptaţi să vedeţi ce urmează. Este o soluţie empirică, dar asta e tot ce îmi trece chiar acum prin minte... Şi dacă nu se întâmplă nimic... şi chiar dacă se întâmplă ceva... gândiţi-vă că, la urma-urmei, suntem doar ceea ce se vede şi că ar fi o prostie să credem că valorăm mai mult decât pielea noastră, tatuată sau nu, sau că exprimăm mai mult decât forma pe care o întipărim în norul de fum de ţigare prin care ne priveşte, fără să ne vadă, soarta noastră nehotărâtă şi întotdeauna iraţională.

– Totuşi, un dragon?... se miră Doru Banţu. Nu-ţi scoţi haina? E cald...

Într-adevăr, începusem şi eu să simt o moleşeală plăcută, înse-

lătoare, semn că temperatura conversaţiei noastre urca, gata să îmi topească orice rezistenţă, ca aerul fierbinte într-un balon în ascensiune, desprins de solul îngheţat. Expertul mi-a luat cu delicateţe blana de pe umeri şi vederea umerilor mei a făcut să i se dilate pupilele, de parcă şi-ar fi picurat atropină.

– Bine, zise Doru Banţu. Asta este o primă variantă. Ce-ar fi să mi-o prezinţi şi pe a doua, chiar dacă este cu mult mai... cu mult mai puţin comercială?...

– Şi ce primesc în schimb?, l-am iscodit râzând, mărturisindu-mi astfel disponibilitatea de a mă dezbrăca, în sens figurativ, desigur, în continuare. De fapt, nu mai eram chiar atât de convinsă că îmi reuşise figura cu sinceritatea anatomică, ba chiar mă întrebam în ce moment al serii aceleia cu adevărat memorabile mi se instalase pareza muşchilor faciali...

– Am să îţi povestesc şi eu ceva, ce vei dori tu, din viaţa expertului în resurse umane Doru Banţu, îmi promise fără ezitare bărbatul, vorbind despre sine cu detaşarea poeţilor fracturişti, dacă ar fi să îl comparăm, în vederea unei asimilări, cu diferitele categorii de bărbaţi vinovaţi de o anumită detaşare în faţa blondelor...

O să spuneţi că asta este, fără îndoială, cea mai inacceptabilă tragere de timp cu care aţi avut vreodată de-a face, că am început să bat apa în piuă, că nu mai lipseşte mult şi, ca să fie tacâmul complet, am să înşir aici nenumărate amintiri melodramatice din copilăriile noastre ratate, în fond identice, cu nimic mai interesante decât ale

voastre, nu-i aşa? Ei, bine, credeţi ce vreţi dar, dacă aveţi minte cât de cât, ar trebui să vă daţi seama că nici un cuvânt nu este în plus şi că fiecare virgulă contribuie viguros la dezvoltarea ideii în jurul căreia se învârte toată această poveste. V-aţi plictisit?... Vi se pare prea savantă?... Prea alambicată povestea?... Nu vă fie teamă!... Dacă nu aţi fost în stare să descifraţi până acum toate celelalte semne, presărate din belşug în paginile care v-au fript degeaba, probabil, degetele cu dulcea lor otravă... mortală... mortală precum cea din Numele trandafirului, voi fiind chiar nefericita specie de cititori imună din născare la orice subtilitate epică, veţi avea de îndată prilejul mult aşteptat al iluminării, căci, în timp ce asculta începutul scurtei mele istorii (Vrei să ştii adevărul?, l-am întrebat. Este un adevăr uşor de intuit de oricine, semnul acesta este legătura dintre mine şi un alt bărbat... Dar... dar... o legătură mistică... Bărbatul acela a trăit în urmă cu mii de ani...), Doru Banţu mă întrerupse amuzat, exclamând în şoaptă:

– O femeie ca tine!... Nu puteai să găseşti un contemporan? Stai! Taci! Nu mai face nici o mişcare, doar uită-te în jur. Trăim într-o lume cu susul în jos, invers, într-o realitate pe dos, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?, l-am întrebat.

Dar m-am oprit, înfiorată. Expertul..., expertul în resurse umane al firmei EUROEST avea dreptate în modul cel mai strict cu putinţă. Totul era inversat şi nu înţelegeam cum de nu îmi atrăseseră de la bun început atenţia toate aceste detalii, atât de prezente, peste care

trecusem cu uşurinţă deşi vorbeau de la sine: localul era gol sâmbăta; muzica, de obicei zgomotoasă, susura lin, iar în locul minunatelor dansatoare din Moldova, pe scenă evolua o femeie purtând urmele unei vârste respectabile... Chiar şi băuturile din paharele clienţilor fuseseră distribuite greşit, căci ştim cu toţii cât de auster trăiesc călugării, cât de simple sunt gusturile şi, în consecinţă, consumaţiile lor. De fapt, ce căuta în bar grupul acela întunecat, urmărind cu interes, cu o satisfacţie dublată de aburii beţiei, unduirile greoaie ale artistei aproape goale? Permitea dogma aşa ceva? Când se petrecuseră toate aceste răsturnări inexplicabile în ordinea firească a lumii, în spaţiul relatării mele atât de exacte, atât de precise, având, mai degrabă, ambiţia corectitudinii unui reportaj decât imprudenţa arogantă a scrierilor artistice, bazate pe emoţii şi pe trucuri estetice înşelătoare? Exprimau aceste improprietăţi, neglijenţe, deformări neaşteptate ale decorului, doar starea noastră de spirit, sau trecusem, fără veste, într-o realitate cu reguli anapoda, ca în cartea lui Lewis Carroll..., alisinzăuandărland... sau fără reguli, necunoscută şi, poate, mult mai ameninţătoare decât lumea şi aşa profund inechitabilă şi traumatizantă în care trăim de obicei, prizonieri ai banalei noastre disperări metafizice... pardon... congenitale? Sau aşa stau întotdeauna lucrurile şi doar imperfecta, selectiva lor proiecţie mentală le conferă atributul de normalitate? Doru Banţu zâmbea, dar micul meu dragon fu zguduit de o scurtă convulsie simptomatică, de o înfiorare, ca de prezenţa unei mutaţii malefice în concepţia subtilă a proiectului existenţelor

noastre.

– Ei, vezi?... Şi atunci, de ce ai încercat să mă minţi, de ce ţi s-a părut că povestea ta este chiar atât de neobişnuită?, râse el.

Era neobişnuită... Ar fi fost... dacă m-ar fi ascultat... Dar acum nu îmi rămânea nimic altceva de făcut decât să îmi scot din geantă tampoanele cu demachiant şi să mă înfăţişez în faţa bărbatului exact aşa cum deja chiar şi voi mă cunoaşteţi sau credeţi că mă cunoaşteţi: albă şi imaculată!... Numele meu o sugerează din plin! Dar, când sunt prinsă cu garda jos, mă dedau la aceleaşi prostii ca toată lumea: împrăştii o perdea de ceaţă. Aşa că am produs imediat, fără să mă gândesc prea mult, un puhoi de amănunte, vorbindu-i despre căutările mele în colecţiile de artă, în cataloagele rare ale muzeelor depopulate, până când am găsit un desen care să se suprapună perfect formei conturate tot mai clar, pe măsură ce mă maturizam, pe epiderma simţitoare a gâtului meu. Ce dacă nu mă crezuse... prima dată? Aş fi putut să pun totul pe seama adrenalinei, nicotinei, feromonilor şi tuturor compuşilor organici şi anorganici cunoscuţi sau nedescoperiţi încă, dar a căror prezenţă în exces face de neuitat prima întâlnire dintre un bărbat şi o femeie. Nu-i aşa?... Imi făcea bine acest exerciţiu, mă simţeam reconfortant, de parcă aş fi tras de fiare în sala de forţă, mă făcea să uit... să uit chiar şi de el... chiar şi de mine... Desigur, nu i-am spus nimic despre Frăţia Dragonului şi despre Marele ei Maestru, domnul Lee, cunoscut îndeobşte drept patronul restaurantului Goumang, după cum aţi aflat din primele pagini... Nu încă,

deoarece aceste informaţii i-ar fi deschis prea devreme ochii asupra adevăratei mele identităţi şi asupra locului meu de muncă, maşina specială, plină de tehnologie, a Agenţiei... I-am vorbit, totuşi, despre pasiunea mea neobişnuită pentru miturile şi legendele chinei antice, de fascinaţia mea pentru poveştile cu împăraţi nemuritori şi cu eroi imperfecţi, controversabili. Apoi, am ajuns să-i povestesc despre imaginile ciudate, obsedante, cum ar fi cea a lui Fuxi şi Nuwa, reprezentaţi unul lângă altul în basoreliefurile dinastiei Han şi purtând în mâini un echer şi un compas, lăsându-l să descopere singur cărarea încă îngustă care ar fi dus căutările sale spre Marele Zid Chinezesc, adică suficient de departe de gardul pitic al palatului din Piaţa Victoriei... Aş fi putut să-l fac să creadă că nu prea sunt în toate minţile... dar şi să-i induc un turbion afectiv... o confuzie sentimentală... Mă opri cu un gest, foarte interesat de subiect. Nu pot să-i spun mai multe despre cei doi fraţi, jumătate oameni, jumătate fiare, devenţi, mai târziu, soţ şi soţie şi aflaţi la originea seminţiilor omeneşti? M-am întrebat dacă nu cumva acesta era un mod elegant de a vorbi despre sex... Era o seară plăcută şi tocmai anomaliile observate de Doru Banţu mă făceau acum să mă simt destinsă, să improvizez, să îmi abandonez pentru câteva minute îndatoririle profesionale...

– Oh, ce mult am vorbit, ce prostii am ajuns să-ţi spun!, m-am scandalizat eu, amuzată de interesul pe care i-l trezisem. Să lăsăm istoria asta pe altă dată, că mai ştiu şi alte poveşti... Acum e rândul tău!

– Rândul meu... Problema mea... Eu nu cred în poveşti, îmi răspunse, uşor melancolic, Doru Banţu.

Dragi cititori (vorba vine), vă daţi seama că nici eu, ca orice blondă autentică, având sângele asemănător, mai degrabă, cernelii binecunoscutei publicaţii Wall Street Journal, decât siropului de coacăze care vă curge vouă prin vene, nu cred în poveşti, în istorii romantice. În basme orientale sau în editorialele din România liberă. Dar nu pot să nu observ că există un sens în metafora noastră, o autonomie imprevizibilă, poate încă timidă, a mesajului venit, parcă, din afara gândirii umane, precum nesfârşita ninsoare acoperind fără să o ştim, în noaptea aceea, urmele existenţelor noastre, ceea ce îmi sugerează intervenţia unei forţe exterioare, chiar dacă... chiar dacă instinctul vostru de conservare se opune (fără sorţi de izbândă) frumuseţii insinuate treptat în minţile noastre înspăimântate şi încântate deopotrivă.

– Eu sunt un diagnostician, spuse Doru Banţu, nu cred decât ceea ce pot să demonstrez. Când vorbim despre trecut... Dacă este vorba de trecut... Iar dacă vorbim despre viitor, consider cu sinceritate că în viitor toate femeile vor purta pantofi roşii... Să nu îţi închipui, însă, că sunt lipsit de sensibilitate. Soluţiile pe care le propun sunt creative şi, uneori, de-a dreptul tulburătoare.

– Un fel de doctor, nu-i aşa?, am încercat eu să-l ajut, lansând o întrebare menită să focalizeze discuţia.

– Un doctor de organizaţii. Iau probe... caut agentul patogen... Mi se aduc mostre de obiecte eterogene din fundul sertarelor, resturile

hârtiilor distruse la tocător sau indigourile uzate. Din aceste ingrediente, folosind cea mai modernă tehnologie, recompun câteodată istorii ciudate, pline de conflicte, de trădări, de abominabile crime... Alteori, nu se vede nimic... absolut nimic... oboseală, plictis, lehamite... Gripă... O deviaţie comportamentală a ierarhiilor. Apoi, caut soluţia, tratamentul... Când nu există precedente cunoscute, inventez boala, experimentez proceduri curative...

– E greu...

– Totul se tratează cu aspirină. Celor care au cărare pe stânga le sugerez să încerce şi invers... De curiozitate...

– Nu te cred...

– Astfel, se naşte o nouă ordine, organizaţiile dobândesc o nouă imagine de sine. De cele mai multe ori, chiar dacă nu este mai bună, pare mai interesantă... Munca mea seamănă cu a creatorilor de spectacole, este un fel de artă, nu-i aşa?, râse Doru Banţu. Le cer să-şi îmbrace lenjeria pe dos... să cheltuiască mai mult decât îşi pot permite... pornesc de la acest principiu foarte simplu, pe care tocmai l-am demonstrat: lumea ar trebui să fie complet invers decât este în realitate...

Ce coincidenţă! Cert este că, întâmplător, în sâmbăta aceea îmi purtam lenjeria pe dos... Era pentru prima dată şi îmi plăcea la maximum... o purtam cu fervoare... dar rămăsesem fără respiraţie la gândul că, dintr-o simplă dorinţă de a-mi demonstra teoria lui, Doru Banţu ar fi putut să schimbe aranjamentul întâmplător al sufletelor noastre şi,

astfel, ar fi stricat totul... M-am aplecat peste masă, descoperindu-mi decolteul dincolo de orice rudiment de decenţă, şi l-am întrebat:

– În ce fel îţi aminteşte micuţul meu dragon de munca ta?

Iar acum, vă rog să vă concentraţi, dragii mei cititori! Încercaţi să vă gândiţi... să vizualizaţi, împreună cu mine... Nesfârşita banchiză. Urşii polari. Dacă nu veţi reuşi, povestea noastră s-ar putea pulveriza, precum o ninsoare roz. Daţi tot ce aveţi mai bun în voi! De aceea este metafora asta interactivă, ca să ne sprijinim, la greu, unii pe alţii! Dacă vreţi, puneţi-vă discul învechit cu Vivaldi... Câteodată ajută... Urşii polari... urşii polari pornind cu mormăituri sălbatice în căutarea hranei, ca o expresie a unei realităţi acute şi profund raţionale. Apoi, mai intens, mai dur... mai abstract... dezvoltaţi această situaţie, până când foamea puternicelor animale ar depăşi limitele fiziologice, devenind o foame absolută. Totală. Perpetuă. Asemănătoare cu propria mea foame. Starea de fapt a unei noi culturi cosmice. Astfel, putem contribui, laolaltă, la extraordinara noastră construcţie lirică... uneori autonomă... Să nu vi se pară ciudat că puteţi modela după propria voastră voie un eveniment din trecut! Povestea asta, ca şi timpul, este relativă. Îmi dau seama că, în sfârşit, aţi înţeles, şi vă felicit. Căci Doru Banţu, urmare a eforturilor noastre conjugate, spuse:

– Este semnul care defineşte boala organizaţiei pentru care lucrez acum. Un animal fantastic, decis să se autodevore. Răul insaţiabil, incapabil de a mai fi satisfăcut de manifestările sale exterioare, absorbind totul, inclusiv pe sine însuşi, până la aneantizare.

– Oh, ce frumos!, i-am răspuns eu şi am bătut, fericită, din palme. Nu prea pricep, dar sună atât de interesant!...

Invers... Totul era invers în seara aceea, prima pe care o petreceam cu expertul în resurse umane Doru Banţu. Chiar şi faptul că, în timp ce ochii mei se scufundau în adâncurile insondabile ale pupilelor lui, ritmul dansului executat la bară s-a rupt brusc şi dansatoarea a schiţat, la fel de stângace ca în întreaga ei prestaţie, parcă interminabilă, intenţia de a-şi scoate şorţul. Apoi renunţă fără motiv. Îşi lipi faţa de metalul lustruit şi începu să plângă. Avea un fund enorm. Cel mai serios dintre călugări... cel mai bărbos..., un bărbat de peste şaizeci de ani, cărunt şi cu ochelari, într-o vizibilă stare de agitaţie provocată de consumul de alcool, mătură cu mâneca sutanei paharele de pe masă. Lichidul se împrăştie, îi stropi pe meseni. Invers decât ar fi fost normal, paharele rămaseră intacte. Erau de plastic.

– Să şşşcoată şşorţu'... Să şşşşcoată şşorţu' imediat... Să vedem şşpectacolul... Doahmne, iahrthă-mă!..., strigă călugărul.

Unul dintre chinezi, foarte calm, se ridică de la masă, se apropie de călugăr şi îl plesni cu putere peste faţă. Ochelarii i se sparseră în ţăndări şi bietului om, încă privind miop spre ratatul spectacol, îi ţâşni sângele pe nas şi pe gură, după care trupul i se arcui spre spate şi se frânse, prăbuşindu-se odată cu scaunul transformat instantaneu în surcele. Ceilalţi meseni, după o secundă de pioasă blazare, îşi făcură semnul crucii.

– E mai bine acum? Te-ai liniştit? Stai jos, boule, spuse la fel de

calm chinezul, într-o impecabilă limbă română

– Deee... ceee... dai, bă... creştine!?, protestă, aşezat într-un cot, distinsa faţă bisericească, fără să-şi schimbe nici cu un centimetru poziţia deosebit de inconfortabilă.

– Pentru că te iei de o femeie bătrână care îşi câştigă cinstit existenţa. Te iei de un simbol. Şi, când faci asta, te iei de mama mea. Ai înţeles?

– Dar e moldoveancă!...

– Nu mai spune! E vreo poblemă? Vrei scandal?

Doru Banţu îşi bău cu o sorbitură restul de ceai, apoi îşi scoase haina şi cravata.

– Scuză-mă, Ana, dar nu pot suporta violenţa de sâmbătă seara!... Lucrurile astea pot fi schimbate uşor în bine, râse el, sunt genul de afaceri pe care le rezolvă, de obicei, experţii în resurse umane!

Se apropie decis de chinez şi îi puse o mână pe umăr. Cu cealaltă, aşeză paharele răsturnate. Bănuiam ce urmează şi mi-am ascuns, oripilată, faţa în palme. Se vedea destul de bine şi aşa, şi mi-am spus că nu este cazul să mai comit prea multe gesturi inutile.

– Şi cu credinţa cum rămâne?, întrebă expertul, sfredelindu-l pe agresor cu privirea.

– Rămâne cum am stabilit, spuse reprezentantul rasei galbene, la fel de calm, şi îl lovi. Doru Banţu icni, dar contra-atacă şi chinezul fu la pământ, părând că îşi caută mărunţişul pierdut printre picioarele călugărilor. Ceilalţi bărbaţi se ridicară şi ei, contribuind fiecare după

propriile puteri la bătaia care urmă, mai fioroasă ca în Şapte păcate. Roşii la faţă de plăcerea acţiunii, ca într-un ritual păgân unindu-i dincolo de orice credinţă, aplicau procedee puţin sofisticate, precum afurisenia şi bombeurile în gât şi la ficat sau rinichi. O scurtă scenă îi oferi expertului prilejul să se găsească din nou faţă în faţă cu atentatorul la onoarea Bisericii Ortodoxe Române, şi el profită din plin, terciuindu-i o ureche. Strip-teusa fugi în spatele barului, pierzându-şi şorţul. Călugărul, până atunci nemulţumit, pe bună dreptate, de prestaţia ei artistică, se uită după ea. Păru, în sfârşit, satisfăcut de ceea ce i se oferea în cadrul programului şi se aşeză într-o poziţie mai comodă. Câteva mese fură facute praf. Dansatoarea se întoarse, apatică şi cu ochii umflati, şi îşi recupera modesta piesă vestimentara. Am scos din poşetă dispozitivul de ascultare de mare performanţă, fabricat în Hong Kong, am apăsat pe „Start“ şi l-am strecurat în buzunarul sacoului lui Doru Banţu. În felul acesta, am construit încă o părticică din metafora noastră care, gest după gest, frază după frază, devine tot mai clară. Ca un castel de nisip construit prea aproape de ţărm...

– Ochei?, întrebă fiul exploratoarei nordice, scuturându-se de praf şi privind provocator urmele cruciadei. Mai se îndoieşte cineva că, până la urmă, credinţa trebuie să triumfe până chiar şi în baruri... în bombele ordinare... în cele mai jegoase spelunci?... Mai se îndoieşte cineva?...

asalt

Pagina de titlu

Pagina 80 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Capitolul şapte: 21.30

Noaptea aceea fu atât de adânc înecată în zăpadă, încât nu ştiu cum de reuşi totuşi Doru Banţu, cu cravata strâmba şi cãmaşa afarã din pantaloni, sa îşi mai găsească... să îşi găsească automobilul în troienele uriaşe. Ningea frumos, ningea invers şi totul părea de o puritate ireală, chiar şi mâinile lui însângerate, încercând sa deschidã portiera de parca ar fi mângâiat o femeie sub strălucirea pală a cristalelor roz. Ningea roz în oraşul pustiu şi întunecat, ningea în linişte moale. Ningea roz, v-am spus, aşa cum va ninge aproape tot timpul... aproape... în metafora noastră, precum în lirica sălbatică a lui Marius Johanusz. Ningea violent, atât de violent şi totuşi atât de moale, încât ideea unei perverse ispite insinuate în fenomenul acesta, altfel banal, începu să plutească în aerul rece, ceea ce ar trebui să vă semnaleze încă o dată că istoria pe care o relatez nu este o poveste pentru copii, ci una dintre acele desfăşurări de acţiuni aflate de la bun început sub influenţă luciferică şi mai mult ca sigur lipsite de o morală convenţională, acceptabilă. Sau nu cumva, la început, am susţinut că există o morală? Nu mai ştiu... Dar, dacă aşa stau lucrurile, atunci m-am referit, cu siguranţă, la ceea ce se mai poate găsi, printre altele, în lumea paralelă... Doru Banţu râdea fericit. Bătaia din bar fusese la înălţimea aşteptărilor sale.

– Mi-a plăcut teribil..., mărturisi el. Nu m-am distrat de mult atât de bine. Scuza-mã, dar am uitat şi sã-ti mulţumesc pentru ceai. Ne întoarcem la spital?

– De ce?, l-am întrebat, luându-i palmele în mâinile mele. Nu pari rãnit... prea grav... Cavalereşte ar fi sã mã conduci acasã... Sã ştii unde sã mã gãseşti când mai simti nevoia de o schimbare în program...

Ochii îi străluciră... Era domeniul lui de expertiză... O schimbare...

Am intrat în autoturism şi am trântit portierele. Doru Banţu porni motorul, ştergatoarele şi aparatul de radio. Muzica: Vivaldi, „Iarna“. Sunã telefonul mobil, iar expertul în resurse umane duse aparatul la ureche.

– Da, şefu, ştiu... Alec, ascultă-mă, e abia nouă şi jumătate... Am avut un accident uşor, m-am împotmolit... Sigur că în zapadã... Altfel, aş fi distrus un parapet şi aş fi mutilat un calugăr... Am profitat de situaţie şi m-am spovedit, trebuia neapãrat, ma simţeam cu inima încărcată. Bineînţeles că nu-i o glumă... Apoi am avut o discuţie pe teme religioase... şi am fost convertit... Nu ştiu cât pot sa vin de repede. Vã servesc o vizitã, în drum spre mânãstire... Doamne, Ana, cât de mult urãsc viata asta modernã, care ne obligã sã facem totul pe apucate!... , spuse el, închizând telefonul. Îl arunca pe banchetă şi mă îmbrăţişă.

Dacă aş fi fost brunetă, aş fi întors capul într-o parte, zâmbind, şi l-aş fi respins uşor, împingându-l cu palma. Dar lucrurile nu merg aşa în această metaforă pentru adulţi (sper că nu mă repet), în care ninge roz. Aproape... aproape tot timpul... Adică unde totul este altfel, pe dos, exact invers. Pentru că în clipa aceea ne dezlănţuirăm amândoi, de parcă am fi aşteptat toată viaţa noastră modernă o inevitabilă,

asalt

Pagina de titlu

Pagina 82 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

magică şi imprudentă clipă de abandon, condensând timpul şi spaţiul astfel încât istoria însăşi să ne pară o inepţie în raport cu gustul şi culoarea fericirii... Fericirii noastre roz... Fericirii carnale...

*

Prin parbrizul pe care ştergătoarele întind zăpada lipicioasă, Doru Banţu şi cu mine părem două fiare acoperite de o blană încâlcită, două fiare... înlănţuite într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ninge infernal. Catastrofal. Apocaliptic. Cei doi trans-sexuali trec, pe trotuar, pe lângă autoturism. Se opresc şi privesc, cu palmele streaşină, înăuntru. Maiorul scoate un carnet şi îşi notează, încântat, numărul maşinii.

– Băi Nelule, fii atent aici că l-am prins. E ăla care era să ne calce. Cetăţeanul. Îl arestez!...

– El e, domnule maior, extraordinar!... Dar, dacă nu era craidonul ăsta, mai prindeam noi de veste că suntem manipulaţi?... Daţi-l dracu', vă daţi seama câte formulare trebuie completate? E prea mare balamucul... Gândiţi-vă că e omeneşte, că aşa se întâmplă când faci sex la volan...

– Crezi că făcea sex în timpul participării la traficul rutier? Pe o vreme ca asta?...

– Haideţi, şefu', nu mai ştiţi de glumă? Domnu' maior, vă rog să mă scuzaţi, nu vreţi, mai bine, să vă spun una tare, cu Bulă, ca să ne mai încălzim?

asalt

Pagina de titlu

Pagina 83 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

– Ai dreptate, mă, sunt cam stresat... Spune, Nelule, spune, că la bancuri nu te întrece nimeni!

– Îl întreabă pe Bulă, la şcoală, ce ar vrea el, cel mai mult, să aibă acum, în mileniul trei, când se poate orice datorită progresului tehnologic. Păi... păi... eu aş vrea să am, cel mai mult şi mai mult, domnule profesor, o blană mare şi deasă pe tot corpul, ca ursul polar, răspunde Bulă. De ce, mă, prostule, îl întreabă profesorul. Pentru că soru-mea are numai un petic, pe care şi-l mai şi rade, şi habar n-aveţi ce mulţi bani câştigă, fir-ar mama ei a dracului de curvă!

– Bă, Nelule, nu te supăra, dar unele dintre bancurile tale sunt chiar tâmpite de tot!... Mai bine hai să vorbim despre literatură..., spune maiorul, apoi îşi prinde partenerul de mână şi se retrag amândoi în umbra unui zid.

*

Respirăm ca doi scufundători... ca doi pescuitori de perle în Groapa Marianelor... fără speranţa de a mai ajunge la suprafaţă... şi ne mai sărutăm încă o dată, lung, cu lipici. Doru Banţu îşi aranjează cravata, se uită în oglinda din buzunarul de la piept, imitând fără să ştie un gest inconştient al lui David Berkowitz... dacă sunteţi în temă... şi demarează. Trans-sexualii, ascunşi vederii în întuneric, se îmbrăţişează voluptuos şi sunt, pentru o clipă, surprinşi de farurile automobilului.

– Du-mă la spital!, glumesc eu şi mă gândesc că, deşi am avut zece pe linie, toată pregătirea mea profesională şi vocaţională nu a valorat niciodată, cum nu valorează nici acum, nici măcar doi bani.

*

De departe, o altă pereche de faruri, mult mai puternice, se apropie cu repeziciune, aruncând prin pâsla ninsorii lumini orbitoare. Este un camion uriaş, argintiu, cu o viteză incalculabilă, silenţios, care lasă în urmă un vârtej de zăpadă. Doru Banţu goneşte, la rândul său, ca o nălucă, în direcţia camionului. Din bar iese dansatoarea în pielea goală, dar îmbrăcată acum... de data asta... într-o fastuoasă blană de vizon.

– Poliţâia! Poliţâia!, strigă ea placidă, în limba română, complet neconvingător, privind roată, cu ochii-i mari ca două farfurioare de cafea şi boiţi în culorile de luptă ale trupelor SEAL. Trans-sexualul vârstnic răsare precipitat din umbra clădirii.

– S-a întâmplat ceva, doamnă?

– Vai, şi m-ai spăriet... coliega! Un dimient i-o rupt măxilarul vierişorului mieu...

Trans-sexualul îşi scoate legitimaţia la vedere.

– Sunt maiorul Măcănici, de la judiciar... Nu mă credeţi?... Lucrez sub acoperire. Haideţi înăuntru, să constatăm infracţiunea. Cum se numeşte victima?

– Liu Xiang...

În timp ce maiorul trans-sexual sau trans-sexualul maior intră, însoţit de femeie, în bar, celălalt iese, la rândul său, din umbră, vorbind cu glas scăzut la staţia radio, care fâşâie dezgustător.

– Bursucul, Bursucul, sunt Corbul. Răspunde, ce dracu’! Bursucul, sunt eu, măi, Corbul... Fir-ar a morţii de tinichea, a intrat zăpadă şi am pierdut legătura cu Comandamentul! Acum suntem, vrem-nu-vrem, pe cont propriu!...

Motorola mai fâşâie o dată, pocneşte şi tace definitiv. Camionul trece ca o nălucă pe lângă Nelu, făcându-l să sară, surprins, prin troienele enorme acoperind homeric (se poate, oare, spune aşa? Voi ce credeţi?) trotuarele bucureştene.

*

Bolidul circulă ameţitor prin oraş, apoi pe autostrada pustie, pe câmpul alb, înghiţind depărtările, din ce în ce mai pierdut, mai rătăcit, mai singur, în peisajul tot mai arctic, până când se împiedică, precum un animal în alergare atins de glonţul vânătorului, scrâşneşte cu toate cele douăzeci de tone de oţel rănite fără veste, se răsuceşte în aer şi cade pe o parte, scoate jerbe de scântei, continuând să alunece ca o sanie enormă, şi se aşează de-a curmezişul, între gheţari. În jur, zăpadă neatinsă, virgină. După un timp, nu prea îndelungat dar nici scurt, timizi, doi... doi urşi polari se apropie de camion şi îl adulmecă din toate părţile, găsesc o fisură şi încearcă să extragă, mârâind, cadavrul şoferului din cabină, dar nu reuşesc decât să rupă bucăţi din membrele însângerate ale acestuia. La un moment dat, uşa din spate, deteriorată în timpul accidentului, se desprinde cu zgomot de fier vechi şi din camion se rostogolesc pe zăpadă cutii cilindrice pe care mamiferele

arctice, după ce, iniţial, s-au retras speriate, încep să le cerceteze, să le lingă, să le spargă, să le mănânce. Să le ronţăie... Să le mănânce... Să le spargă... Sunt sute şi sute de cutii de Biofort Ursolan, o cremă emolientă pe bază de hormoni şi grăsimi animale.

Capitolul opt: 22.00

Mă sprijin de umărul lui Doru Banţu. El conduce relaxat prin furtuna de zăpadă, pe şoseaua pustie. Navigă, de fapt, cu ochii spre Steaua Polară, precum un comandant încercat. Îmi aminteşte de Arthur Gordon Pym din cartea Aventurile lui Gordon Pym. Sentimentul de încredere care îmi umple sufletul este dublat de ideea infantilă că, deşi bărcuţa lui e o coajă găurită şi şubredă, o epavă plutind numai datorită unui miracol (şi nu mă gândesc numai la Dacie sau la ce o fi fost ea... nava lui spaţială), pare mai sigură decât trans-oceanicul în care fusesem până nu de mult îmbarcată, fără să îi citesc numele... ceva început cu T şi terminat cu itanic. Dar ce spun eu aici?... Ce spun?... Luasem o asemenea hotărâre?... Schimbasem, deja, tabăra, sau era un fals sentiment?... Ce-ar fi să vă întreb şi pe voi?... Ce credeţi?... Greu de diagnosticat... Nu-i aşa?... În primul rând, habar nu aveam ce va face în continuare expertul în resurse umane. Va dejuca planurile urzite împotriva firmei contractante, sau va accepta ideea că adversarul său este prea puternic pentru a-şi încerca forţele cu acesta, şi nu va risca să-şi rupă lancea donchişotescă şi să-şi compromită palmaresul?...

Pentru că o implicare a lui ar însemna o luptă cu Guvernul... Cu Frăţia... O încleştare inegală cu o coaliţie (monstruoasă?) animată de scopuri ceţoase, dar, poate, în favoarea naţiunii, nu-i aşa?... N-ar fi fost o prostie? Sau va încerca să profite de pe urma întâmplării care l-a adus în preajma acestei operaţiuni secrete? V-aţi pus şi voi aceste întrebări?... A început să vă pese?... Dar... Chiar credeţi că se poate construi o metaforă prin răspunsuri mai mult sau mai puţin logice, menite să clarifice nişte chestiuni fără noimă?... Credeţi asta?... Eu, una, mă aud, parcă, vorbind şi spunând inepţiile de mai sus, inepţii de brunetă necoafată, şi mă bufneşte râsul. Mă strâng cât pot de mult lângă trupul puternic şi cald al bărbatului... Este frig, înţelegeţi?... E iarnă... şi mă gândesc: Până aici, femeie! Nu ţi se pare că ai luat-o razna? Ce vrei să creadă despre tine oamenii ăştia, dacă tu te lansezi în analize cu nimic mai prejos decât cele ale fetelor de la APACA?... Păstrează-ţi farmecul!... Independenţa în gândire... ce naiba! Simţindu-mă atât de... de neajutorată, Doru Banţu zâmbi.

– Deci, locuieşti chiar în cartierul chinezesc, în Pantelimon!... Care dintre prietenii noştri cu căciuliţe croşetate ţi-a făcut tatuajul?, mă luă el la sigur.

– Xi Wangmu, un mare artist, un învăţat... Un om foarte sensibil.

– Se vede că învăţaţii chinezi venerează femeile şi natura...

– Un bărbat ca tine nu ar trebui să fie gelos! Nu pe un chinez... Apropo, ştii de ce au emigrat atât de mulţi în România?

– Lasă-mă să ghicesc... Din cauza căderii regimului de la Beijing?

Din cauza recoltelor slabe de orez?

– Eu vorbesc serios... Nu ai să mă crezi, dar mulţi dintre ei, cei care încă mai pun preţ pe tradiţii, au venit pentru că au văzut la televizor reportajele de pe Animal Planet. Filmele acelea extraordinare... nu se poate să nu fi auzit... cu impact emoţional, prezentând comportamentul ciudat, tandru, al animalelor sălbatice de la noi... În ceea ce îi priveşte pe chinezi, totul pleacă de la o veche legendă. În timpul dinastiei Han, opt moşnegi, *bagong*, dascăli, l-au învăţat pe principele Liu An reţeta unei alifii fermecate, care te face nemuritor. Din neglijenţă, Liu An a uitat un vas de lut cu produsul magic în curte, astfel încât câinii şi găinile, lupii, urşii şi veveriţele s-au înfruptat pe săturate. Aceste animale au deveni nemuritoare. Au devenit blânde. Au căpătat expresii de o frumuseţe indescriptibilă. Apoi, s-au urcat la cer, dar, o dată la o mie de ani, coboară pe Pământ, astfel încât oamenii şi celelalte fiinţe să poată beneficia de grăsimea lor. Cine o gustă sau se unge cu substanţa încărcată de energie sacră, va avea viaţă lungă, înţelepciune, frumuseţe şi bunătate. Ura este înlocuită de dragoste... Prostia dispare şi devine chiar inexplicabilă...

– Şi unde s-au înregistrat vreodată, pe planeta noastră, asemenea fenomene?

– Nicăieri..., nu încă, pentru că animalele sfinte au un duşman de temut, pregătit oricând să le atace fără milă... fără cruţare... Este şobolanul Tangshu...

– Înţeleg... Urşii noştri sunt, acum, aceste fiinţe nepreţuite din

lumea de dincolo..., animalele blânde... o atracţie pentru rasa galbenă, râse Doru Banţu. Dar şobolanul Tangshu, desigur, a rămas în munţii Kunlun... În fond, de ce este aşa de rău acest ronţăitor cu mustăţi şi coadă groasă?

– Din motivele obişnuite... Din ură, din invidie... ştii şi tu... Nu e decât un şobolan ca toţi şobolanii, care, dormind, nu a mai apucat nimic şi nu s-a putut ridica la cer. Clocotind de furie, el a dat naştere unei seminţii fioroase şi agere, motivate, urmărind animalele binecuvântate prin toată lumea, ca să le muşte şi să le îmbolnăvească de turbare...

– Turbarea a fost eradicată.

– Mai spune asta o dată, să te auzi şi tu!... Xi Wangmu susţine că lucrurile sunt mult mai complicate decât se arată în lengendă, unde anumite... aranjamente nu au mai fost puse în discuţie... Deoarece zeii nu au vrut ca oamenii şi animalele de pe Pământ să devină altceva decât sunt, au organizat păstrarea nealterată a urii şobolanului Tangshu, dându-l în grija unei confrerii, unei frăţii secrete, unor iniţiaţi cu o foarte mare influenţă, o adevărată masonerie având datoria eternă de a conserva puterile fiarei. Într-un fel, de a veghea asupra stării umanităţii, a condiţiei umane. Prietenul meu spune că s-ar putea ca şi şobolanul Tangshu să fie tot aici, împreună cu toată suita... Uite, am ajuns... Nu urci cinci minute? Am să-ţi arăt ceva.

Mai sunteţi cu mine? Dacă nu aţi fost atenţi, aflaţi că tocmai debitasem dintr-o răsuflare o poveste ca într-o mie şi una de nopţi! Nu

îmi venea să cred că fusesem în stare de aşa ceva, era... împotriva deontologiei profesionale! Şi nu îmi luasem nici o măsură de siguranţă... Nu mă gândisem nici o clipă cum aş putea să şterg fără urme această înregistrare! Vă daţi seama? Ce aşteptam să primesc în schimb, premiul întâi cu coroniţă? Medalia de Merit? Probabil că până şi ultima sârmuliţă oxidată din Intercity se cutremurase de indignare! Şi cu toate astea, mă bucur la gândul că extraordinara mea lipsă de prevedere vă poate oferi, totuşi, unele răspunsuri... La întrebări precum cele formulate împreună, nu cu multe pagini în urmă... Mă uitam în ochii lui şi clipeam plină de speranţe, pe care le afişasem în fiecare por al epidermei mele electrizate, mai obraznic şi mai provocator decât miliardarii de carton din reclamele luminoase ale băncilor populare.

Comandantul Doru Banţu îşi trase nava la dană, pe trotuarul înecat în zăpadă... în zăpada roz... şi aruncă ancora... metaforic vorbind. În locul sirenei, se auzi ţârâitul enervant al telefonului mobil. Expertul în resurse umane răspunse.

– Ce faci, mamă, nu te-ai culcat încă?... Adică, de ce să te culci?... Ai dreptate, nu este decât zece şi un sfert... Dar să ştii că la vârsta ta ar trebui să îţi economiseşti energia, mai ales când vrei să pleci în expediţie la Polul Nord şi să şi ajungi acolo! Acum nu îţi poţi permite prea multă libertate, ai nevoie de disciplină... Perfomerii nu pierd nopţile, ei îşi conservă o formă fizică perfectă...

Îmi spun cu mult curaj că poate că nu sunt eu cea mai imprudentă femeie din lume şi mă gândesc că, oricât de precară ar fi fost

prestaţia mea, metafora noastră se construieşte, totuşi, pe sine însăşi, în continuare, din fiecare frază adăugată pe display. Aşa că faceţi la fel ca mine, uitaţi pentru o clipă de maşina specială a Agenţiei şi imaginaţi-vă o femeie în vârstă, incapabilă să îşi economisească energia cum trebuie, împleticindu-se prin troienele uriaşe din depărtările calotei polare, în plină noapte, şi vorbind la telefonul mobil. Zăpada străluceşte şi aruncă pe chipul ei lumini stranii. Fiinţe mici, cenuşii, foarte rapide, aleargă, chiţăind, în jurul doamnei Banţu. Par extrem de prietenoase, dar insistenţa lor o enervează vădit pe bătrâna exploratoare.

– De fapt, într-un fel, mă culcasem... Mă uitam la televizor, la o telenovelă, şi am aţipit. Apoi am visat că ajunsesem la Pol cu o echipă de savanţi străluciţi: Coandă, Pippidi, Paleologu, oameni despre care am citit şi eu prin cărţi, şi sărbătoream, spărgeam cioburi dintr-o şampanie îngheţată, repetam gesturile lui Publius Ovidiu Nasso la Tomis, decât că eu eram în culmea fericirii... sugeam cu poftă picurii ameţitori, de alcool... Şi chiar atunci, pe nepusă masă, dracu' ştie de unde, ca o piază rea, apare un funcţionar de la Primărie cu un catastif şi mă întreabă: „Doamnă, dumneavoastră aveţi autorizaţie de la sector pentru explorarea zăpezilor nordice? Aţi plătit taxa? V-aţi făcut asigurare? Aţi donat sânge? Că nu vă văd trecută nicăieri!“. Crezi că înseamnă ceva? Nu-i aşa că e o prostie? Probabil că visul ăsta nu are nici o semnificaţie... Dar uite că m-am speriat rău, tremur toată... Ptiu, lovi-v-ar ciuma de şobolani!... Vii mâine să bem cafeaua

aia împreună, nu-i aşa? Să nu întârzii, că am multă treabă, îţi povestesc eu când ne vedem... şi poate îţi aminteşti şi de afurisita de barcă pneumatică!...

Nu ştiu cum am ajuns în garsonieră, probabil că expertul în resurse umane al firmei EUROEST m-a dus în braţe. Am făcut dragoste. Mă simţeam... Mă simţeam bine goală (nu mă mai preocupa deloc propria mea lenjerie îmbrăcată pe dos şi purtată, un timp, cu fervoare), mă lăsam mângâiată cu ochii închişi, întinsă jos, pe... pe o blană de urs polar, în camera foarte curată, aproape moale ca un cuib căptuşit cu..., căptuşită ca un cuib, aproape textilă, ca buzunarul unui mag bun, încărcată de tapiţerii, perne, bufte, goblenuri şi păpuşi de cârpă. Am făcut dragoste din nou, am aţipit, totul era un vis. Dar orice vis, până la urmă, se termină. Doru Banţu stă turceşte şi se încălzeşte cu o cafea. În mâna dreaptă ţine un fel de reţea din fire de lână colorate, în ochiurile căreia sunt prinşi clopoţei minusculi de argint, de sticlă, de ceramică fină, aproape transparentă.

– Să nu râzi, îi spun, dar eu cred că este încărcată cu o anumită vrajă... Auzi cum sună? Foarte liniştitor... A împletit-o Xi Wangmu, special pentru mine. Spune că are puterea de a captura şobolanii, urmaşii ticălosului Tangshu, dacă se apropie prea mult... Ori, mie mi-e frică de şoareci, ca oricărei blonde... Odată încurcaţi în ochiurile capcanei, intruşii s-ar transforma pe loc în cuburi de gheaţă şi s-ar topi. Ar deveni lacrimi...

– Îl invidiez pe Xi Wangmu, sunteţi foarte apropiaţi... Vă faceţi

daruri... Vă istorisiţi poveşti antice... Dar să fii un înţelept şi un artist atât de rafinat la o vârstă la care alţii...

– Nu te prosti, mi-e ca un frate... Şi, în plus, are o sută cincizeci de ani...

Doru Banţu priveşte cu atenţie capcana fermecată. Face din ea un cilindru, apoi o sferă, apoi o piramidă. Clopoţeii scot sunete diafane. Produc şi scântei multicolore. Aerul miroase a budincă de vanilie.

– Este o ţesătură foarte interesantă, poate lua orice formă..., spune el. E încărcată cu muzică... se mişcă... se alintă... E vie! Cred că funcţionează!

Expertul se ridică şi îl pot admira în toată splendoarea. E mai mult decât mi-aş fi putut dori. Îşi culege sacoul de pe undeva din mijlocul camerei şi scoate din buzunarul de la piept câteva hârtii pe care sunt desenate pentagrame şi dragoni care se autodevoră. Dragonii... Tatuajul meu. O să mai vorbim despre asta...

– Nu ţi-a arătat niciodată prietenul Xi Wangmu astfel de desene? Înţeleptul? E o curiozitate... Nu are nici o legătură cu relaţia noastră...

Râd cu duioşie. Omul acesta vorbeşte deja despre o relaţie... Sau doar mi se pare?

– Este sigla restaurantului unde lucrează, Goumang. El se ocupă de publicitate, face strategia de marketing, dar mai ajută şi la bucătă... la arta culinară. Şi înţelepţii trebuie să trăiască... Steluţele astea drăguţe sunt întipărite chiar şi pe haine... Aşa mi-a zis Xi Wangmu... Ştii ce?..., nu vrei să rămâi peste noapte? Îl sun pe Xi, să ne aducă pliculeţe

de primăvară când iese din tură..., sunt un deliciu, propun eu, deşi îmi dau prea bine seama că pe Doru Banţu îl scutură brusc frisonul obligaţiilor profesionale. De fapt, lucrul acesta, deşi mă întristează, mă şi bucură în egală măsură, ca în poeziile lui George Coşbuc..., iar expertul mai se lasă şi mai nu vrea.

– Poţi să fii sigură că aş rămâne... pentru pliculeţe... Dar, Dumnezeule, cât e ceasul?, se preface el îngrozit. Trebuie neapărat să ajung la serviciu, şi încă în noaptea asta...

– Stai, nu pleca!... Răspunde-mi la o întrebare... Tu nu ai vrea... să fii nemuritor? Înţelept? Să te ocupi de echilibrul forţelor astrale?

– Nu ştiu... Are vreun sens să mă amestec în povestea asta? Chiar tu ai spus că totul se petrece numai o dată... O dată la o mie de ani...

Capitolul nouă: 23.30

Înţelegeţi cum este acest om? Insistent, discret, sclipitor, urmărindu-şi necruţător ţinta, urmându-şi principiile, lăsându-se condus de obsesiile sale, neobosit, neînfricat, tandru, plin de umor... Dar... Nu vreţi să participaţi şi voi? Nu vreţi să mă ajutaţi să completez lista? Că doar de-asta scrierea pe care o parcurgeţi face parte din categoria rară, modernă, a literaturii interactive! Şi, ar trebui să mai adaug, multimedia... (Dacă reuşiţi, veţi primi un CD cu Dune I şi o casetă video cu mânăstirile din Moldova...) Aici, în cartea asta, însă, regula de bază e alta decât etalarea măreţiei şi talentului autorului, şi anume trebuie

asalt
Pagina de titlu
Pagina 95 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

să vă mai puneţi şi voi, din când în când, mintea la contribuţie, să exersaţi, să vă oferiţi puţină gimnastică intelectuală, ca să nu vă facă inteligenţa burtă, dacă ştiţi ce e aia inteligenţă, că burtă ştie toată lumea, pentru că eu, oricum, sunt atât de tulburată, de copleşită de sentimentele mele ameţitoare, încât aş fi în stare să abandonez chiar acum metafora noastră, complicată şi subtilă, şi să mă scufund în reverii fără întoarcere, ca într-un noian de ninsoare roz. Să nu mai intervin nici atâtica, sperând că, în continuare, totul va merge de la sine, adică invers, şi că expunerea despre cele două zile în care viaţa mea a cunoscut, cu adevărat, o întoarcere la o sută optzeci de grade, invers de tot, de-a-ndăratelea, dimpotrivă, ceea ce poate să mărturisească ceva esenţial şi despre evenimentele care au zguduit întreaga capitală, îşi va trăi propria ei viaţă, va curge ca un râu pentru a se vărsa în oceanul... în oceanul literaturii, ca faldurile fascinante, armonioase, surprinzătoare, misterioase ale unei aurore boreale în abisurile polare. Însă mi-e teamă că, deocamdată, nu o să vă descurcaţi fără mine... Aşa că, oricât ar fi de deprimant (şi pentru voi? Ah, nu! Era doar o glumă...), cât timp voi vă folosiţi rămăşiţele scămoşate ale intelectului şi vă roadeţi creionul cu gumă măzgălind la inepuizabila listă a calităţilor lui Doru Banţu, eu îmi arunc blana pe umeri şi cobor scările, ieşind în ninsoarea şfichiuitoare care îngroapă sub valurile ei antiseptice, undeva în centrul oraşului, trupul dormitând abandonat, ca al unei insecte surprinse de o timpurie metamorfoză, al maşinii speciale... Sper să găsesc un taxi care nu şi-a făcut chilometrajul pe ziua de

asalt
Pagina de titlu
Pagina 96 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

azi şi un taximetrist pe măsură, blazat, morocănos, nesociabil... De ce plec de-acasă pe o vreme ca asta? Vreau să particip, chiar şi indirect, la derularea evenimentelor..., cum o faceţi şi voi, până la urmă, dacă încă nu v-aţi dat seama...

*

Doru Banţu intră, tropăind pentru a scutura zăpada, şi îşi lasă blana pe tăblia imaculată, din lemn de nuc... polimerizat, a unui birou de lângă uşă. În buzunarul interior dospeşte mirosul de iarnă al ziarelor ude. Cei trei colegi ai săi din cadrul firmei EUROEST îşi întrerup discuţia despre nemernicia incalificabilă a baronului Harkonnen şi îl urmăresc cu privirea, fără un cuvânt, ca pe o apariţie stranie, ca pe Yeti, omul zăpezilor. Expertul înhaţă telecomanda şi porneşte televizorul enorm, lăsându-se cu un geamăt satisfăcut într-un scaun ergonomic şi lansându-şi picioarele pe o tastatură Logitech. Paharele goale zăngănesc. Câteva cutii cu alifie din piramida instabilă construită de experţi lângă uşă îşi modifică, discret, poziţiile. Expertul îşi priveşte cu dragoste camarazii, le zâmbeşte, apoi îşi întoarce privirea către imaginile de pe sticlă.

– Salut, atreizilor! Mamă, ce ninge!, şopteşte el calm şi bine dispus.

– Uite că ai venit şi tu pe Arrakis., spune Alec Panaite. Cuvintele lui blajine sugerează, nu se ştie de ce, rânjetul unui rechin înfometat. Uite că a venit, îşi piţigăie el glasul, maimuţărindu-se nervos şi clătinându-şi claia de păr, albă ca... În fine... În timp ce

completaţi lista, gândiţi-vă şi la alte creaturi, recunoscute pentru ferocitatea lor perversă.

Tăcere semnificativă. La televizor, pe GrosTV, reportajul No Comments, aflat în plină derulare, prezintă imagini din Oltenia, genul considerat ca fiind artistic din punctul de vedere al cineaştilor de la Buftea, un loc absolut necunoscut de pe harta cinematografiei. Primele scene sunt recoltate vara la seceriş şi următoarele sunt secerate toamna, la recoltat, fiind însoţite de muzica adecvată, Vivaldi. Ce vreţi, imagini de arhivă... Apoi, ca de obicei, intră instantaneele pitoreşti dintr-o gospodărie ţărănească aflată în sărbătoare, ceva tradiţional, nunta la români, împodobită cu brazi ofiliţi şi ghirlande de hârtie creponată. Iarnă, frig uscat, nasuri vinete..., gheaţă la mal. Curtea e asfaltată, un câine se zbate furios în lanţ, urlând dement. Unul dintre participanţii la petrecere îi trage un şut şi câinele dispare în coteţ, schelălăind, cu coada între picioare. Oamenii se distrează.

– Ei, dacă a venit, a venit!..., constată şi Titi Iancu.

Frig din belşug, sec, aprig, ca într-o cameră frigorifică enormă, plină cu carne... Ţiganka în rochie de mireasă de la Spitalul de urgenţă, zgribulită, cu termosul, care are dop, în mână, zdupăie dezordonat în mijlokul sitului arhaic; săteni, kopii în costume de sport, cu adidaşi în picioare şi kaskete Nike pe kap, plus câţiva kinezi cu şube şi kăciuliţe kroşetate învârtesc o horă în bătătură. Într-o margine, un akordeonist beat vomită peste cei optzeci de başi ai instrumentului său. Imaginile sunt foarte neklare sau... foarte klare, luate de un amator. Din spatele

asalt

Pagina de titlu

Pagina 98 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

kasei, apare mirele cu un AKM în poziţie de tragere. Urlă, apukat de streke. Exekută fok de avertisment, fok cu fok, fok automat şi kurtea se umple de fum şi de ţipete disperate. Bărbatul înjură în spaniolă şi râde gros şi gras. Kamera video eksplodează, lovindu-se de cimentul rural.

– Greu, dar, până la urmă, jupânul..., marele nostru expert în resurse umane..., murmură şi Irina Popescu, cu genele fâlfând în lumina albăstruie aruncată de ecranul televizorului, pe care ea tocmai îl devoră din priviri cu o curiozitate situată între normal şi paranormal, mai aproape de limita maladivă, din dreapta, a continuumului.

Doru Banţu, plictisit de violenţa de sâmbătă seara, schimbă programul şi îi ia sonorul. De data asta, peretele ornat frumos cu false cărămizi de argilă roşie se reanimă modest, inundat cu sobrietate de banalul canal EuroNews. Este ora buletinului meteorologic, adică exact acea emisiune, după cum bine ştiţi, că doar trăiţi, totuşi, pe această planetă şi nu în Lună, care este în topul celor mai deprimante, mai necruţătoare transmisii, pentru că este mereu aceeaşi: nori şi zăpadă în toată lumea, temperaturi sub minus douăzeci, inclusiv la Ecuator. Planiglobul este acoperit de bumbacul norilor, fiind ici şi colo, colo, colo... colorat de cerneala unor furtuni nimicitoare. Dar noua eră glaciară nu mai impresionează pe nimeni, căci oamenii de afaceri care adminstrau staţiunile litorale au beneficiat de mult de programele de reconversie profesională. De mai bine de doi ani, toată lumea îşi face concediul la munte. Irina Popescu sare, în cele din urmă, uimită

cu întârziere, de pe scaun.

– Extraordinar! Era Georgescu!... Băieţi, l-au dat pe Georgescu, pe colegul meu, la GrosTV!... Latino-americanul! Florescu, adică! Ăla cu mitraliera, mirele... Einstein! Ăla cu găurile din hârdaie, de care v-am spus... acum face altfel de găuri. S-a însurat, măi! Dar nu se poate... Cu o femeie!...

– Ce tot spui!?, se miră Doru Banţu. Îl cunoaşteţi pe ăsta? Ar fi culmea, pentru că, uite ce curiozitate!..., într-un fel, o cunosc şi eu pe ea. Mireasa era la spital. Să vă povestesc... Am condus-o pe prietena mea, Maria, că e de gardă... Asta, balaoacheşa, a încercat să flirteze cu mine... Mi s-a părut un gest deplasat pentru o femeie proaspăt măritată, dar acum înţeleg, tocmai trăsese bărbatu-său în ea cu automatul!... N-a nimerit-o, spunea că e fată-mare... Ce-or căuta nenorociţii la Bucureşti? N-au spital în Craiova?

– N-ai văzut, domnule, reportajul? A fost un masacru. Mulţi morţi, o grămadă de răniţi... Pun pariu că în momentul ăsta le prelevează organe pentru transplanturi..., spune Titi Iancu, pragmatic.

– Aşa e... Totul e aiurea. Totul e invers. Lumea s-a dus dracului. Numai aberaţii... Tu întârzii la serviciu, iar mie... Mie, de exemplu, mi-au mâncat Harkonnenii mirodenia!... Sau mi-au băut-o... Au băut-o... Dar poate că nu este prea târziu... poate ne salvezi tu... intervine Alec Panaite.

– S-ar putea..., răspunde Doru Banţu. E amuzant, dar tocmai pentru asta sunt aici... suntem aici... Să definim chiar noi acest nou mo-

del cultural, prezent deja şi în sudul ţării... modelul unei lumi care funcţionează, deodată, invers, după reguli noi neobişnuite... Pentru că este o situaţie cu tendinţe de generalizare... Lucrurile astea se întâmplă şi pe stradă şi în organizaţii... şi în firma care ne-a acordat încredere... Dar, mai întâi, să-i dăm porcăriei un nume. Unul care să rămână în manuale. Zici că-i o aberaţie?... Hai să-i spunem ABERAŢIA X...

– Sună destul de bine... excelent... Şi care ar fi elementele cheie? Care ar fi cauza? Mutaţiile meteorologice?, întreabă, cu o oarecare grosolănie sceptică, Titi Iancu.

– Ei, aşi! Ia spuneţi... Chiar nu mai aveţi băutură?

– Ceva ar mai fi... Nu, Alec?, răspunde Irina, încă sub impresia nunţii din Oltenia. Că doar nu trăim doar în realitatea virtuală...

În timpul acestei relaxate discuţii şi puţin după, fără să stârnească deloc interesul personajelor... interesul nimănui..., pe ecranul televizorului se perindă scene de pe mapamond, ilustrând dramele, blocajele, catastrofele provocate de zăpada căzută... moale şi roz... în univers. Situaţiile de criză afectează întreaga planetă. Atena: sănii trase de câini depăşesc tramvaiele abandonate în troiene. Roma: Fontana di Trevi a devenit, în sfârşit, un patinoar public pe care alunecă, fericiţi, carabinierii...

– Eu zic să procedăm, ca de obicei, ştiinţific sau măcar sistematic..., rupe tăcerea Alec Panaite. Să descriem cât mai exact cazul nostru, firma Siberia Import Export SA... să tragem de capătul ăsta de aţă şi să vedem cum reflectă ea noua cultură, ABERAŢIA X. Titi ne poate

face un rezumat. Doru are propria lui poveste...

– Doamne, ce îmi mai plac jocurile spiritului, stropite cu alcooluri occidentale!, murmură cu sinceritatea pe care i-o cunoaştem, brusc copleşită de o oboseală creatoare, Irina Popescu. Eu am să torn în pahare...

– Ochei., spune Titi Iancu, în timp ce Alec Panaite scoate cu mişcări încete, ritualice, dintr-un safe, o sticlă proaspătă de... poate de... Lagavuly. Firma asta are o istorie obişnuită. Pentru prezentare, am să folosesc câteva slide-uri, cifre, tot tacâmul...

Mirodenia picură în pahare...

– Fără cifre. E târziu. Fii scurt de tot., spune Alec.

– Bine. Domnul Jean-Claude Atkinson a înfiinţat şi conduce de zece ani de zile această afacere, de când s-a întors, după revoluţie, din Belgia, unde căpătase azil politic. O paranteză: este o persoană blândă şi inofensivă dar, pe vremuri, nu se putea abţine să nu imite senzaţional, la petreceri, membrii Comitetului Central, alte oficialităţi... Avea un talent aparte când era vorba de ministrul culturii, un tip care, altfel, nu avea cum să te facă să zâmbeşti... La întoarcere, omul nostru a avut nişte bani la ciorap şi s-a gândit să organizeze distribuţia în România pentru crema emolientă Biofort Ursolan, o unsoare obişnuită dar frumos ambalată. De altfel, o vânduse cu succes şi la Bruxelles, ca şef de raion cosmetice, într-un supermarket. L-au ajutat foştii lui colegi de facultate, Santoria Dima şi Silviu Docan... Altă paranteză: şi acestea sunt persoane blânde şi inofensive,

deşi nu au emigrat, chiar dacă, poate, ar fi vrut. Pe vremuri, nici ei nu se puteau abţine de a imita senzaţional, la petreceri, membrii Comitetului Central, alte oficialităţi... Aveau un talent aparte când era vorba de ministrul culturii, un tip care, altfel, nu avea cum să te facă să zâmbeşti... Filozofia lor a fost şi a rămas simplă... simplă şi se regăseşte şi în LOGO-ul firmei: „Ei sunt fericiţi. Ce ne împiedică să fim şi noi?“.

– Îmi place, suspină Doru Banţu. Ştiu despre cine e vorba... Îmi amintesc clipul lor publicitar, cu ursuleţii: „Şi cei mici şi cei mari, şi cei slabi şi cei tari, folosesc după baie crema emolientă Biofort Ursolan.“

– Avem filmul ăsta... cu clipul, spune Titi Iancu, manevrând tastatura. E destul de haios, urşii seamănă cu patronii, decât că feţele de azi ale celor din urmă exprimă ură... ură...

Expertul introduce o casetă în aparatul video, apoi, de la calculatorul său, lansează proiecţia slide-urilor pregătite pe computer din vreme. Pe un ecran se succed mai multe figuri de bărbaţi şi femei, descompuse de sentimente reprobabile. Sub fiecare portret este scris numele angajatului: printre ei, schimonosiţi ca la un concurs de strâmbături, Jean-Claude Atkinson şi Santoria Dima. Silviu Docan este un individ neidentificabil, cu trăsăturile neprecizate, figura lui pare un mulaj din humă aflat în lucru...

În acelaşi timp, televizorul continuă să prezinte scene apocaliptice. Sahara: picioarele goale ale localnicilor, chircite ca ghearele păsărilor de pradă pe gheaţa acoperind nisipurile; cămile fornăind şi scuturân-

asalt

Pagina de titlu

Pagina 103 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

du-se de zăpadă; ţurţuri în curmali.

– Mie îmi place femeia, e tare... Mutrişoara asta fardată cu acid sulfuric şi tratată cu ultimele combinaţii de cianuri e plină de vinoncoa'!, exclamă Doru Banţu.

Insula Kalimantan: un avion Boeing 747 iese de pe pista de aterizare, alunecând pe zăpadă. O aripă loveşte solul şi motorul explodează. Maşinile de intervenţie pornesc în viteză şi se blochează în troiene.

– Mă scuzaţi, dar vreau să proiectez clipul, spune Titi Iancu. Oricum, cred că sunteţi sătui de imaginile astea. Doru, mută, te rog, pe video.

Dar Doru Banţu nu se grăbeşte. La televizor se consumă alte secvenţe, de data asta din Viena: o paradă a modei prezintă costume de baie confecţionate din blană miţoasă, de oaie. Autorul colecţiei este încărcat de pilozităţi excesive, evidente pe braţele goale şi pe umerii musculoşi, care i se iţesc obscen de sub tricoul şifonat; apoi, planeta noastră... albastră... acum roz, aproape roz..., văzută din satelit, într-o proiecţie accelerată a dezvoltării rapide a calotei polare, unind progresiv Europa cu America, se umflă grav şi ameninţător pe ecran. Din nou pe gheaţă, la Bruxelles, se derulează secvenţe comice cu comisari ai Uniunii, cu bărbaţi şi femei cenuşii care alunecă şi se bulgăresc. Romano Prodi, cu uriaşe mănuşi cu un singur deget, se sprijină de portiera maşinii, gata să cadă. Imaginea este reluată, cu efect umoristic, de câteva ori. La Moscova, beţivii stau la coadă la votcă. Poartă aceleaşi mănuşi. În sfârşit, convins că televiziunea este

o imensă pierdere de timp, un hipnotic sintetic fabricat pentru a exista totuşi ceva suficient de fluid ca să îţi inunde creierul cu o plictiseală ritmată dar inexpresivă, expertul acţionează telecomanda. Câţiva urşi albi, asemănători cu angajaţii firmei Siberia Import Export, mai puţin expresia criminală întipărită pe figuri, deci mult idealizaţi, aşteaptă, în cadrul imaculat al imensităţilor polare, coletul paraşutat dintr-un avion cu elice. Pe colet scrie Biofort Ursolan. Din carlingă, un alt urs, cu ochelari de protecţie şi cască din piele, adică domnul Atkinson, le face semne prieteneşti cu laba înmănuşată. Banda sonoră susură lin (desigur, Vivaldi).

– Afacerile au mers bine de la bun început, ceea ce le-a permis antreprenorilor noştri să cumpere o mică linie de producţie. Au obţinut licenţa şi au început să prepare o primă cantitate de unsoare, folosind materie primă autohtonă, grăsime de urs alb, un animal care, după cum ştim, populează azi toată Europa, deci, orice s-ar spune, şi România, găsind aici condiţii optime de viaţă, ca oriunde pe banchiză. Au urmat testele şi..., surpriză!

– Hai, nu ne fierbe., zice Doru Banţu, luând în mână una dintre cutii. Miroase a căcat? Ca să nu-i mai scot capacul...

– Poate ar fi fost mai bine... Din păcate, s-a dovedit că dohotul românesc, spre deosebire de produsul original, are exact proprietăţile scrise, prin tradiţie, pe cutie.

– Cine a analizat crema?

– Experţii noştri, ajutaţi de cei mai buni chimişti chinezi din ţară...

– Fir-ar să fie!, exclamă Doru Banţu, examinând eticheta. Adică este un preparat cosmetic pe bază de hormoni şi grăsimi animale care sporeşte rezistenţa epidermei la frig, creşte potenţa sexuală şi restabileşte în mod miraculos echilibrul psihic al persoanelor cu afecţiuni uşoare?... Nu are contraindicaţii?... Pot să iau şi eu una sau două? Pentru bătrânii mei...

– Nici o problemă, răspunde Alec Panaite, în timp ce Irina Popescu îşi umple, numai ei, paharul pentru a treia oară. După cum vezi, avem o grămadă...

– Mai rămânea doar ca firma să inunde piaţa şi să dea lovitura, să încerce şi exportul, când, deodată, s-a produs mutaţia misterioasă, ABERAŢIA X, cum sugeraţi voi că ar trebui să-i spunem...

– Angajaţii încearcă să se distrugă unii pe alţii, ba, mai mult, să compromită organizaţia. Domnul Atkinson crede că, din depozite, s-au sustras mari cantităţi de osânză... Au apărut delapidări, hărţuiri sexuale, articole defăimătoare în presă. Din cauza pierderilor financiare vor fi făcute disponibilizări. Dacă situaţia nu se reglementează, Siberia Import Export SA va da faliment. Şi asta, când aproape nimic nu se mai opunea succesului.

– E tare... Nu cumva e Lagavuly?..., întreabă, cu o oarecare dificultate, Irina Popescu.

*

Am avut noroc şi iată că totul s-a petrecut aşa cum mi-am dorit. Taximetristul era o figură atât de antisocială, încât aproape că m-a

înjurat când am îndrăznit să-i zâmbesc, deşi am făcut-o numai pe jumătate. În plus, deşi fibros şi agil, cu o privire piezişă, părea fratele mai vârstnic al lui Matusalem. Nu eram în pericol, aşa că tot drumul am fredonat arii din opere, partitura baritonului. La urma-urmei, după cum v-am lăsat tot timpul să înţelegeţi, a fost un week-end destul de reuşit... Voi cum v-aţi descurcat? Cu lista, vreau să spun... Să nu uitaţi să-mi povestiţi la sfârşit!... Eu, în schimb, am să vă explic chiar acum ce este cu dispozitivul de ascultare de înaltă performanţă fabricat în Hong Kong. Vă daţi seama că genul ăsta de jucărie nu seamănă deloc cu tehnologia din Intercity, pentru că, în afară de faptul că funcţionează pe o altă frecvenţă, are şi o funcţie de încriptare a semnalului extrem de sofisticată. Poate că unii dintre voi s-au şi gândit deja, ceea ce eu sugerasem, că introducerea în povestea noastră a unui astfel de obiect este una dintre obişnuitele mele licenţe sau, poate, e chiar o manifestare spontană a autonomiei metaforei imaginate de noi împreună şi care, uneori, o ia razna şi se comportă într-o manieră aflată dincolo de capacitatea noastră de construcţie lirică. Aşa şi este. În plus, Xi Wangmu mă rugase să îl plantez cât mai aproape de miezul acţiunii şi, dacă mă gândesc bine, poate că ar fi trebuit să nu mă grăbesc, pentru a nu vă face să bănuiţi că aş fi lipsită de orice urmă de pudoare... Dar nu îi pot refuza nimic prietenului meu chinez şi i-am îndeplinit dorinţa fără să anticipez chiar toate consecinţele, gândindu-mă doar cât de complicată este, totuşi, această poveste. Blondele îşi onorează întotdeauna pornirile sentimentale... Măcar atât să fac, dacă

tot nu pot schimba istoria... Deşi nu sunt genul, totuşi, care să stea deoparte, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Şi am mai făcut ceva, ceva aproape inexplicabil, ceva izvorât dintr-o pură feminitate... am falsificat banda cu înregistrarea discuţiei mele cu Doru Banţu. Oh, nu a fost mare lucru, doar un fleac, o cochetărie, o glumă nevinovată... am tăiat cu forfecuţa de unghii şi am lipit cu ojă o singură replică, ultima, mixând cuvintele ca atunci când scrii o scrisoare de ameninţare cu litere decupate din ziar. Pentru asta, am folosit câteva fraze înşirate pe doi metri de bandă de la începutul convorbirii dintre expertul în resurse umane şi bătrâna sa mamă, cea care visează urât, adică funcţionari ai Primăriei. Aş fi putut să folosesc tehnologia avansată a Intercity-ului, însă mie îmi place grozav să îmi pun la lucru abilităţile naturale, înnăscute, în replică la metodele impersonale ale brunetelor lipsite de calităţi fizice şi de imaginaţie. Ceea ce urma să audă, poate... desul de improbabil, totuşi... aproape imposibil... Bărbatul Necunoscut suna acum astfel:

– Stai, nu pleca!... Răspunde-mi la o întrebare... Tu nu ai vrea... să fii nemuritor? Înţelept? Să te ocupi de echilibrul forţelor astrale?

– Nu ştiu... Are vreun sens să mă amestec în povestea asta? Chiar tu ai spus că totul se petrece numai o dată... O dată la o mie de ani... Şi mai merită să faci asta acum, *când şobolanul Tangshu este în libertate*?

Puteţi crede că, în acest fel, eu însămi am declanşat valul de violenţe care a urmat. Avalanşa... În realitate, însă... însă... Nu voi

şti niciodată dacă a mai ascultat cineva... Dacă a mai ascultat... Este o cu totul altă situaţie decât atunci când am expediat pe adresa expertului în resurse umane plicul cu desene ale pentagramei cu dragoni sau şerpi încolăciţi în fiecare colţ ... Este o cu totul altă situaţie... Sunt, oricare ar fi părerea voastră, situaţii foarte diferite, dar, cumva, conţinând aceeaşi pornire, mai degrabă poetică decât realistă, pragmatică, pământeană... Legând aceleaşi fire despre care vă tot vorbesc... nu atât ale întâmplărilor din acel week-end însângerat, cât ale unei complicate metafore... infinit de subtilă... fragilă... ca o construcţie cu turnuri subţiri, de nisip, înălţată prea aproape de ţărmul frământat de furtună...

Apropo... apropo de furtună..., voi ştiţi teoria catastrofelor? Că nici nu v-am întrebat... Mie mi-a explicat-o înaltul şi frumosul Xi Wangmu, filozoful... În grădina regelui, un fluture se aşează pe o floare de myosotis. Pe picioarele lui se prind, lipicioase, granule de polen. Apoi, insecta zboară, purtată de o palä de vânt, tocmai în camera prinţesei, şi se opreşte pe batista ei de mătase roşie. Fata duce ţesătura la nas. E alergică... e alergică numai la polenul acelei flori. Faţa începe să i se umfle, prinţesa se sufocă, se umple de edeme şi delicata făptură moare în câteva minute, în chinuri groaznice. În ziua aceea, trebuia să călătorească în regatul vecin, să se mărite cu un prinţ care o iubea cu disperare şi, astfel, să pună capăt conflictului neîntrerupt de mai mulţi ani. Regele, considerând că şambelanul şi-a neglijat sarcinile de protecţie a prinţesei, îi taie capul. Fiii şambelanului pornesc o

răzmeriţă şi îl alungă pe rege, după care atacă regatul vecin. În bătălie, prinţul se luptă eroic dar este ucis. Ura dintre cele două seminţii atinge apogeul. Toate mamele sunt îndoliate, toţi adolescenţii care au rămas în viaţă sunt schilozi. Toate satele ard... Toate oraşele sunt în ruină... Ciuma decimează copiii şi bătrânii... Şi asta, pentru că un fluture s-a aşezat pe o floare de myosotis... Dar nu se poate să nu ştiţi şi voi această teorie...

Capitolul zece: 00.00

Am ajuns până aici destul de uşor, construindu-ne linear, pas după pas, metafora noastră interactivă, iluzia unei aventuri spirituale în care să avem fiecare o contribuţie, căci păşim pe banchiza îngheţată fără să ne temem de valurile de zăpadă acoperindu-ne urmele, aşa cum ne lăsăm învăluiţi de cuvintele înşelătoare ale unei legende familiare, între reperele ei arhicunoscute şi totuşi încărcate de... de misterul amintirilor... In tot acest timp, i-am lăsat poeziei şansa de a se exprima autonom faţă de eforturile noastre, pe sine însăşi, ca o fiinţă complexă născându-se din supa primordială a cuvintelor... Dar asta să fie tot? Şi care este rolul meu, în afara intervenţiilor destul de banale, mai degrabă amuzante, sunt sigură, decât tulburătoare, în măsură să vă trezească spiritul critic, nu însă şi dorinţa de introspecţie, capabile să vă încerce răbdarea dar nu să vă forţeze limitele propriilor căderi în abisul înspăimântător al eu-lui mutilat de ancora în aparenţă fragilă a obli-

gatoriilor ieşiri la suprafaţă, pentru o gură de aer, în oxigenul otrăvitor al existenţei cotidiene, dar întotdeauna şi fatal mai puternică decât fascinaţia adâncurilor?... Eu însămi, credeţi-mă, sunt victima aceleiaşi frustrări. Cum vă pot eu ajuta să descoperiţi adevărul din aur solid, probabil ascuns dincolo de logica relatării, greu de relevat; cum am putea depăşi împreună, ca o adevărată echipă, constrângerile impuse de convenţiile unanim acceptate ale unui text bine articulat, logic, convingător, în care suntem deja în punctul imposibilei întoarceri şi de unde totul se va derula de acum previzibil, în paginile rămase din ce în ce mai puţine? Cum să schimb sensul povestirii, sau, mai exact, să îl încarc de metafizica pătimirilor noastre... balcanice... balcanică... sau cum să-i asigur o proiecţie tridimensională, dacă trebuie să mă întorc, iar şi iar, la expertul în resurse umane Doru Banţu? Care este, orice s-ar spune, o fiinţă desăvârşită, un brunet rasat, un meloman, un fără de cusur, un cruciat într-o lume nebună!... Cum să evit capcana pe care, din dorinţa de a exprima cât mai exact sensul întâmplărilor de faţă, mi-au întins-o chiar benzile înregistrate din Intercity, ele fiind, de fapt..., măcar până la un punct..., singura mea sursă de informare... susurul izvorului artificial al inspiraţiei mele, creând în proza noastră atmosfera scenariilor radiofonice (întotdeauna de proastă calitate) citite în fiecare seară la Radio Orient cu o pudibonderie victoriană ce ar merita o orientare decisivă, pozitivă, brutală şi declarat didactică, deoarece aţi fi de-a dreptul ciudaţi dacă aţi crede în tribulaţiile secretate de subiectivitatea unei blonde, ale cărei percepţii sunt, in-

asalt

Pagina de titlu

Pagina 111 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

evitabil, minate de sensibilităţi şi de sublime tertipuri feminine? Şi atunci vă reamintesc, punându-mi astfel în ordine şi propriile mele nelinişti, punându-le la punct adică, atitudinea pe care am avut-o noi toţi, de la bun început, faţă de această scriere. Faptul că poate singura bucurie pe care ne-a adus-o mileniul trei... o recunoaştem sau nu..., probabil cel mai scurt din istoria omenirii, este democraţia iluziei, participarea publică la sensul himericei fericiri a literaturii avantgardiste, metatextuale...

Nu v-am spus până acum că opera noastră comună este un metatext? Oh, ce eroare infantilă! Mi-e teamă că am ratat totul! Ce ne facem? Dragi cititori (vorba vine), ne putem opri aici. Spre odihnă. Putem renunţa, dacă imaginaţia noastră a obosit. Putem popula, ca nişte Robinsoni fără speranţă, insula lucrurilor făcute pe jumătate, privind cum se evaporă ideile noastre promiţătoare dar incerte, nesigure, instabile, dacă ni se pare că mai departe sunt ţărmuri deja cucerite. Sau putem să ne întoarcem... în trecut... desigur... de exemplu, la primul capitol, unde, cu un mic efort, nu ar fi chiar imposibil să descoperim un amănunt nebăgat în seamă până acum, o nouă trăsură de penel care să complice, să adâncească jocul acceptat al aventurii, dacă nu o ditamai poartă deschisă spre lumea de dincolo, lumea lui Alice din cartea lui Lewis Carroll — alisinzăuandărland — o vizuină de iepure, nu-i aşa?, demonstrând că orice intrare e la fel de bună... Pentru voi... care nu vă mai deslipiţi din faţa calculatorului, fascinaţi de lectură... este chiar mult mai simplu, fiind suficientă o

asalt

Pagina de titlu

Pagina 112 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

simplă apăsare de tastă. Deci, avem acum o primă şi binemeritată şansă, o opţiune pe care nu am mai avut-o nicicând, în nici o altă compunere literară...

Hyperlink

... În după-amiaza aceea, Doru Banţu, expertul în managementul resurselor umane al firmei de consultanţă EUROEST, stătea întins gol pe patul uriaş ocupând jumătate din spaţiul garsonierei sale rătăcite într-o liniştită, ba chiar patriarhală/matriarhală mahala a metropolei. Era înconjurat de harababura casnică cea mai insipidă, semn clar al alienării omului modern: o combină muzicală, două computere de ultimă generaţie, imprimante şi scanere, lămpi fluorescente, scaune ergonomice, câteva aeroterme duduind încinse şi rafturi încărcate de documente, cărţi tehnice şi reviste. Nimic cu o amprentă personală nu îşi găsise locul în aglomeraţia de tehnologie standard şi hârţoage aseptice. Te puteai întreba, chiar, cum de a ajuns acolo această piesă rară, bărbatul atletic, un brunet pur-sânge şi meloman pe deasupra, atât de nepotrivit cu restul inventarului, dirijând umbrele din încăpere cu căştile pe urechi, lângă bruneţica de producţie în serie, mai mult descoperită decât ascunsă de enorma ei blană de vulpe argintie, şi ea la fel de decorativă ca şi un monitor supervegea Hewlett Packard. Şi cu toate astea, dacă ai fi scormonit sub vraful de documente aruncate de-a valma, ai fi dat peste caietul şcolăresc, scris de mână, înnegrit de

minuscule virgule vii ale gândirii lui avântate, neobişnuite. Căci Doru Banţu, când era cu adevărat conectat la tainele lumii, încerca să descifreze sensurile ascunse ale ideologiei care guverna de o bună bucată de vreme gesturile cotidiene ale concetăţenilor, încriptate în regulile umblând din gură în gură şi îndeobşte universal recunoscute ale *Manualului piemontez de supravieţuire*, această filozofie pură, populară, cu origini pierdute în negurile istoriei... Deschis la întâmplare, caietul expertului în resurse umane putea uimi cu note eliptice şi stranii, precum următoarea: „Preţul alimentelor proteice a crescut cu optsprezece la sută. Statisticile arată, în aceste condiţii, o dublare a consumului de legume din import, care sunt cu patruzeci la sută mai scumpe. Un litru de vin costă mai puţin decât o bere... Consumul de vin în podgorii, în zonele producătoare deci, a scăzut, totuşi, surprinzător, în favoarea consumului de răcoritoare şi de băuturi slab alcoolizate“, sau: „Vecinii mei au adoptat un copil din Senegal. În Senegal există un trib ai cărui nou născuţi sunt albi, înţelepţi şi porcoşi la gură şi se nasc atât de bătrâni şi de plini de boli, cele cardio-vasculare fiind cele mai uşoare, încât nu supravieţuiesc mai mult de o sută de zile, exact atâtea câte sunt necesare aranjamentelor pentru o înmormântare ritualică. Ar trebui să încerc să vorbesc cu copilul despre lumea de dincolo. Ar fi, oare, considerat acesta un gest pervers?...“ ... Iar mai jos, subliniată cu roşu, într-o redare aproximativă dar fidelă sensului îndeobşte acceptat, regula numărul patrusprezece: „Nu căuta cauza lucrurilor. Se va crede despre tine că eşti rău intenţionat, răzbunător,

încurcă-lume, că îţi filează o lampă, că eşti cusurgiu, că ai pierdut la cărţi, că ai o femeie beţivă, că auzi voci, că te-ai lepădat de credinţă, că munceşti la negru, că mănânci rahat unde nu trebuie şi, mai rău decât toate celelalte, că îţi put picioarele. Acceptă viaţa aşa cum este ea, o povară.“

*

– Aşa că totul pare foarte simplu, spuse Doru Banţu. Dar aş fi gândit altfel, dacă nu aş fi primit plicul cu pentagrame şi dragoni... Nu ştiu de la cine...

– Ce ar putea să însemne toată această poveste?, rezumă Alec Panaite. Că, fără să o ştie, o firmă oarecare din România se trezeşte administrând unul dintre visele eterne ale omenirii... Viaţa veşnică... Elixirul care ar putea schimba totul în bine. Iar apărătorii acestei taine sunt gata să intervină, readucând lucrurile la normal. Adică, spulberând din nou o speranţă, poate legitimă... Am înţeles bine?

– La o primă vedere, da., acceptă Titi Iancu ideea şefului său, nu fără o grimasă hazlie, ireverenţioasă, datorată probabil faptului că tocmai se scărpina în urechi cu un creion chinezesc cu gumă. Dar să presupunem că Frăţia sau, poate, numai liderul ei, este mai interesată/mai interesat să distrugă arhetipul, decât să rămână o anonimă forţă din umbră. Suntem la porţile Bizanţului, unde a meritat întotdeauna să renunţi la respectul faţă de poruncile zeilor şi să încerci să aduci raiul pe pământ, măcar pentru tine şi ai tăi. Aici sunt respectate ideile schimbătoare, nescrise, ale manualului piemontez de supravieţuire.

Locuim un tărâm al nesupunerii, al haosului, al oprimării valorilor clasice, în favoarea inovaţiilor de tot felul... Suntem în ţara părintelui dadaismului... Dadaismului... Una dintre regulile manualului amintit... piemontez de supravieţuire... spune că, dacă plouă, e bine să te uzi la picioare înainte de a ieşi din casă, astfel încât să porneşti la drum adaptat deja la starea deplorabilă care începe să îi stresese pe ceilalţi pietoni. Nu îţi mai rămâne decât să te bucuri de acest avantaj... De avantaje... Hei, curcilor plouate, spune manualul, nu aţi ajuns în starea asta ca să căutaţi cauza lucrurilor! Să ne imaginăm, deci, că Frăţia, reprezentând o enormă putere, a venit aici animată de o concepţie nouă, pragmatică, sau s-a lăsat convinsă de necesitatea eliberării omului de moarte sau boală, dar că doreşte ca gloria acestei uriaşe schimbări să înnobileze numele patriei mamă... numele Chinei. Este de acord, însă, ca producţia unsorii să se realizeze în parteneriat. Asta ar fi o atitudine modernă, în conformitate cu dezvoltarea economică şi socială. Pentru a-şi atinge scopurile, însă, cei interesaţi trebuie să saboteze mica firmă norocoasă şi să dezvolte industria locală de elixir gras în baza unei viziuni mult mai vaste asupra pieţei. Se înţeleg să fie ajutaţi de statul român pentru obţinerea monopolului desfacerii... Au nevoie, deci, de sprijinul Guvernului, pe care îl atrag datorită oportunităţilor deosebite de dezvoltare deschise de noul produs. Ştim că s-au promis o sută de mii de noi locuri de muncă în zootehnie... Şomerii văd o rază de soare... ca de obicei... În acelaşi timp, Firma Siberia Import Export este afectată de fenomene inexplicabile, poate

asalt
Pagina de titlu
Pagina 116 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

provocate cu bună ştiinţă, pentru a fi dusă la faliment... Se spune, de altfel, că au început să cam circule dosarele securităţii. Intrucât ştim că domnul Atkinson a fugit înainte de optzeshnouă din ţară pentru că era urmărit, ameninţat cu puşcăria sau chiar cu moartea fiindcă nu se putea abţine de a fi un genial imitator al ministrului culturii, ca toţi românii cheflii, ori de câte ori mergea la o bere, este evident că o persoană din anturaj îl turna la organe... probabil, unul dintre bunii prieteni care, mai târziu, au devenit managerii firmei... Sau unul dintre bunii prieteni fusese urmărit, ameninţat cu puşcăria sau chiar cu moartea fiindcă nu se putea abţine de a fi un genial imitator al ministrului culturii, ca toţi românii cheflii, ori de câte ori mergea la o bere, şi acum crede că domnul Atkinson ar fi vinovat de... de... prigoană... O poveste uitată, dar cineva, nu contează cine, are grijă să o readucă în actualitate, astfel încât, brusc, prietenii să nu mai fie chiar atât de prieteni... să nu se mai iubească aşa de mult, să se suspecteze, să se şicaneze unii pe alţii... Lucrurile se leagă...

– Are sens ce spuneţi voi, logic, managerial, dar să vedem dacă ai noştri gândesc, totuşi, aşa... Aşa... Specificul naţional contează..., spune Irina, lingându-şi suav degetul înmuiat în... înmuiat în... probabil... în Lagavuly... Uite, să pornim de la cazul lui Georgescu sau Florescu, colegul meu. Cazul lui Einstein... Când să devină om însurat, adică om de omenie conform convenţiilor sociale acceptate până şi de triburile papuaşe din Noua Guinee, pune mâna pe armă şi trage, rămânând o persoană care îşi salvează, în ultima clipă, erotismul atât de spe-

cial. Erotismul... Noi, românii, am avut multe şanse cărora le-am dat cu piciorul... De ce, că doar erau evidente avantajele? Vă spun tot eu: pentru că deseori ne raportăm la un alt sistem de valori... Confuz... Original... Puteam să purtăm pălării şi să nu ne mai cadă părul din creştet, dar ne place cu bască. Este? Este!... Ce sens ar mai avea expediţia românească la Polul Nord, când nu se mai gândeşte nimeni la aşa ceva, că doar este la fel de frig peste tot, dacă nu ar trebui să demonstreze cineva că orice eşec trebuie cultivat cu tenacitate? Este? Este!... Sunt doar câteva dintre miile de întrebări cu răspunsuri neaşteptate pe care le-am putea considera fundamentale... Noi suntem, iubiţilor, prin definiţie, un popor retrograd!... Nu cred că vrem să transformăm planeta într-un Eden fericit. Ne-am rătăci, ne-am altera personalitatea, am deveni nişte alienaţi oarecare... Noi avem nevoie de un Rai mediocru... convenabil...

– Am şi eu un scenariu... un alt scenariu..., intră în joc şi Alec Panaite. În ciuda înţelegerii cu chinezii, guvernul lasă firma în pace, mulţumindu-se să îşi infiltreze în consiliul de dministraţie, odată cu lărgirea operaţiunilor acesteia şi cu vânzarea unei părţi din acţiuni, câţiva oameni, vechi colaboratori, cu scopul de a păstra controlul asupra deciziilor importante. Aceştia sunt utili tuturor părţilor, şi firmei şi cercurilor politice superioare, pentru relaţiile lor, ei funcţionând ca noduri în reţele diferite. Sunt bine, sunt fericiţi acolo, pentru că primesc comisioane de peste tot. Ei... mereu ei..., realişti, nu cred în puterea legendei asiatice, considerând că, oricum, şobolanul Tangshu

este mort de mult, otrăvit cu şoricioaica amestecată din greşeală în făina pentru chifle cumpărată zilnic de membrii Frăţiei de la un magazin de stat. Animalele sfinte, mai devreme sau mai târziu, se vor îmbolnăvi oricum de turbare, din cauza contactului cu rozătoarele autohtone, care nu se spală niciodată pe lăbuţe, şi grăsimea lor va deveni toxică. Atunci, producţia va fi orientată spre uleiurile fine folosite la motoarele săniilor şi afacerile vor înflori. De exemplu. Poate că unii dintre miniştri deja pregătesc această acţiune. Totul e ochei, deci, şi cu toate astea, spre surprinderea tuturor, în firmă continuă lupta absurdă dintre actorii noştri. Dacă nu este identificată la timp o soluţie, starea aceasta poate duce la situaţii grave, la automutilări în grup, la crime împotriva oamenilor nevinovaţi, cum ar fi împotriva funcţionarilor fără ambiţii de carieră... Maladia se poate extinde şi în alte firme... De aceea, domnului Atkinson i se sugerează să apeleze la experţii cei mai cunoscuţi... La noi. Aşa văd eu lucrurile. De la noi se aşteaptă o soluţie salvatoare. Avem o poziţie bună. O oportunitate. Nu vă daţi seama? Ne-ar prinde bine să profităm... să anunţăm imediat această descoperire... Ar fi interesant dacă am identifica un caz de intoxicare incipientă cu acest misterios factor, rareori recunoscut ca atare de specialişti, în gesturile exagerat de amabile ale lucrătorilor din una sau două instituţii publice, la poşta militară şi la gară, de exemplu. Am putea spune că faza incubaţiei se numeşte... se numeşte...

– Răul progresist..., spune Irina Popescu, amintindu-şi probabil ceva dintr-o lectură mai veche...

– Bine. Iar după alţi autori, printre care Kotler şi Ciapaev, şi altruismul retrograd de echipă., continuă Alec Panaite. Dar că până acuma nu există nici un studiu complet, doar articole foarte sumare... Le-am putea scrie chiar noi, articolele... Ciapaev n-ar avea nimic împotrivă... Şi le-am lansa pe Internet... Le-am lega de gândirea chineză despre răul absolut, despre şobolanul Tangshu... Am construi o metaforă. Ar fi un mare şoc pentru lumea managerială... pentru teoreticienii care se cred tari pentru că încearcă să aplice peste tot regulile din manualul piemontez de supravieţuire! Ar fi o lovitură neaşteptată, mortală... Am intra în rândul marilor reformatori...

– Ciapaev pe dracu'! Am un exemplu de altruism retrograd de echipă din natură, ceea ce ne-ar putea permite chiar şi să afirmăm că trecem printr-o nouă etapă a evoluţiei speciilor, cum anticipau Darwin şi Petrucciani. Exemplul meu este simpaticul urs Panda. Pentru a-şi proteja puii de conjunctivita indusă de bliţurile fotografilor gălbejiţi, el nu se mai reproduce nici în sălbăticie, nici în captivitatea democratică a parcurilor naţionale. Pare un lucru tâmpit, dar e demonstrat ştiinţific., se implică şi Titi Iancu.

– Eu cred că tot ce discutăm noi aici are un sens filozofic., spune Doru Banţu, melancolic. Gândiţi-vă că există mai multe lumi paralele, traversate brusc de acelaşi fior mistic. Sau poetic... Două lumi. Lumea noastră, meschină... şi o lume a ideilor pure... A sentimentelor

absolute. Deodată, în anumite condiţii, ele se intersectează, se ating, se... preling una pe lângă cealaltă... Ce rezultă? Răbufniri violente ale unor frustrări refulate... Renunţarea la autocontrol... Aici e vorba de dragoste... Şi de sex, dar şi de dragoste... Dragostea generalizată nu poate fi imaginată altfel decât ca o furtună chimică având ca sursă fenomenele cosmice superior controlate, care însoţesc fuziunile, modificările ordinii divine, destratificările periodice ale ierarhiei cereşti, prilej pentru omenirea aflată aparent în declin să îşi negocieze o nouă poziţie... Apar fenomene tranzitorii rarisime. Se produc revelaţii. Lumile paralele se confruntă, se amestecă, devenind una şi aceeaşi. Te îmbrăţişează, brusc, o viziune, o spaimă, pe care nu ştii de unde să le iei, pentru că sunt venite de dincolo... Simţi lângă tine un trup fierbinte şi dornic, deschizi ochii şi îţi dai seama că eşti singur. Tot singur... Dragostea se transformă în ură. Ai şi pierdut ceea ce ar fi putut să îţi redea bucuria vieţii. Îţi smulgi părul, te îndrepţi hotărât spre fereastră...

– Auzi, Doru, nu-i aşa că, atunci când erai tu mic, mama ta nu te lăsa să mergi la discotecă?, întreabă, cu infinită blândeţe, Irina Popescu, sorbind ultimii stropi din pahar. Poate că zărise şi ea... în eter... în Lagavuly... o minusculă scânteiere din extraordinar de complicata noastră metaforă, dar cred că nu era încă pregătită să înţeleagă ideea aceasta atât de subtilă a expertului în resurse umane, în opinia mea o idee concentrând sintetic inevitabila realitate...

asalt
Pagina de titlu
Pagina 121 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

Închipuiţi-vă, aşadar... deci... că bătrânul din Spitalul de urgenţă, cel care ştergea inscripţia „Muie DINAMO“ cu o perie şi făcea mult praf, îşi continuă acţiunea pe versantul vertical... lustruindu-l... al unui gheţar perfect transparent. În apropiere, doamna Banţu dansează cu urşii, în timp ce o mână înmănuşată, strecurându-se din zăpadă spre gleznele femeii, este atacată de un mic dinozaur roz, foarte gras. Ceasul acelei mâini arată ora douăzecişipatru de minute şi lampioanele se sting, măturate de furtună...

*

Domnul Lee şi Linggong Wei spală vasele, cu mişcări rapide, profesioniste şi chiar spectaculoase. Sunetele înregistrate de magnetofonul din Intercity sugerează o scenă de luptă sau un exerciţiu de antrenament Kung-Fu. Pe parcursul discuţiei, cele mai banale instrumente, precum polonicul, castronul şi şervetul de bucătărie dezvăluie secrete nebănuite referitoare la potenţialul militar tradiţional chinez. Cei doi vorbesc în limba maternă, de aceea următorul dialog este o traducere aproximativă. Numai imaginaţia noastră poate pune accentele subtile ale prozei între semnele bizarei stenograme. În schimb, la fiecare trei-patru cuvinte, protagoniştii emit binecunoscutele strigăte de luptă Hi, Ho şi Hu, uşor de interpretat chiar şi pentru nişte novici în artele marţiale, cum sunteţi voi, dragii mei cititori (vorba vine), precum şi diferite combinaţii ale acestora.

– Nu-l înţeleg pe Bărbatul Necunoscut... Poziţia lui este foarte alunecoasă. Un patriot adevărat ar trebui să-şi dea seama că asta este

singura şansă a românilor, Ho, să joace din nou un rol în economia europeană, Hu-Hu. Obţinând monopolul absolut asupra producţiei cremei emoliente Biofort Ursolan. Naţionalizând producţia. Ho. Aici, în această ţară minusculă dar fericită, animalele sălbatice sunt sănătoase şi blânde. Hi. Noi, chinezii, am face cunoscut acest produs în toată lumea... Guvernanţii i-ar putea închide gura lui Doru Banţu, Ho-Hu, permiţându-i doamnei Banţu să călătorească spre zonele inaccesibile ale planetei, Ho-Ho, ca explorator oficial, Hi-Ho şi Ho-Hi. Pe hanoracul ei ar fi inscripţionate reclama pentru cremă şi sigla restaurantului Goumang...

– Ho-Hu. Ho-Hu., aprobă, meditativ, Linggong Wei.

Intră Xi Wangmu, atletic şi demn. Poartă, pe o tavă, un petic de hârtie răsucit ca un papirus. Activitatea domestică încetează.

– Un fax de la Bărbatul Necunoscut.

Domnul Lee derulează mesajul şi citeşte.

– Experţii vor să pună legenda şobolanului Tangshu pe Internet. Trebuie să intervenim imediat. Prietenii noştri români cred că o demonstraţie de forţă îi va convinge pe experţi să nu îşi rişte pielea în acest caz. Xi Wangmu, rămâi aici să speli vasele şi să păstrezi legătura cu autorităţile naţionale.

– Am înţeles, domnule Lee, spune, umil, înţeleptul Xi Wangmu, suflecându-şi mânecile până la coate, gata de acţiune.

asalt

Pagina de titlu

Pagina 123 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

PARTEA A DOUA: *BĂTĂLIA FINALĂ*

Motto: „Fiecare gest al nostru face parte dintr-un sistem de gesturi care agită faldurile unui sistem de draperii grele, impenetrabile... Acestea din urmă ascund privirilor elementele interconectate ale unui alt sistem de gesturi. La asta se rezumă bătălia finală dintre sisteme. Vrei să dai din mână? Fă-o, nu contează, au mai făcut-o şi alţii, fără să ştie dacă era vorba de un lung bun-rămas sau doar despre o mişcare reflexă, conservată inutil de memoria noastră genetică. Dacă eziţi, probabil că îţi baţi prea mult capul cu înţelegerea cauzei lucrurilor. Iar ezitarea ta agită un sistem de draperii grele, impenetrabile...“

MPS

Capitolul unsprezece: 00.30

Cei doi trans-sexuali se adăpostesc într-o staţie de autobuz, ca două boabe într-o păstaie. Ninge infernal, precum în lirica netipărită a poetului Marius Johanusz, un ins plecat de-acasă şi obsedat de culoarea roz. În jurul transparentei carapace de plexiglas, becurile cu neon pâlpâie îndepărtat în oraşul pustiu şi sinistru, care pare, pentru prima oară în această istorie, ceea ce va fi încă multă vreme de acum înainte: un oraş fantomă. Sinistraţii, aşezaţi pe băncuţă, meşteresc la Motorola, în porţii de câteva clipe fiecare, până le îngheaţă degetele, trecându-şi-o, la intervale regulate de timp, din mână în mână. Atunci, degetele lor se ating, transmiţând o undă de solidaritate profesională.

– Dacă nu-i dăm de cap, trebuie să ne ducem până la sediu, să raportăm, să primim ordine... Dacă trebuie să ne ducem până la sediu, trebuie să ne schimbăm, ca să nu ne vadă nimeni aşa, că ne reţin pentru cercetări... Se face dimineaţă... Se face dimineaţă şi fie ne umflă cazul cei de la moravuri, fie ne trezim scoşi pe tuşă pentru că ne-am băgat unde nu ne fierbe oala. Mai mult, în lipsa noastră zona rămâne descoperită... Înseamnă să părăsim postul... Să dezertăm temporar... Şi mai avem o soluţie, cea mai proastă... Să luăm singuri o decizie..., mormăie maiorul, mai mult pentru sine însuşi...

– Mai sunt şi altele!, îndrăzneşte Nelu să întrerupă monologul şefului său... Am putea sta aici până la ziuă şi să murim de frig sau sfâşiaţi de fiare... Sau aş putea să vă spun un banc din cartea renumitului scriitor armean de origine română din Brazilia, Şteman

Carafanian, iar dumneavoastră, înveselit, să mă înjuraţi de mamă cu o tandreţe părintească... Bancurile braziliene ne-ar inspira, ne-ar pune sângele în mişcare, ne-ar da, poate, o idee tehnică... Sau am putea vorbi, pur şi simplu, despre literatură...

– Nu ştiu ce să zic. La Băneasa ne-au învăţat să facem lucrurile pe rând, metodic, într-o ordine logică... Cum e cartea armeanului?

– E o carte plină de vorbe de spirit şi de metafore. Cititorii brazilieni, romantici incurabili, se omoară, se calcă în picioare să o cumpere... Totuşi, substratul e serios.

– Raportează! Care e ideea?...

– Ideea principală este aceea că democraţia suferă din cauza presiunilor presei, care introduce în conştiinţa colectivă, ca într-un recipient neacoperit bine, tot felul de gunoaie, de prejudecăţi, de viziuni simplificate asupra realităţii, de lucruri convenabile, de chestii făcute să uniformizeze gândirea şi gusturile artistice... Chestii-socoteli... Ştiţi dumneavoastră, de la Băneasa... Sau incită. Sau deprimă.

– Păi, nu-i peste tot la fel?

– Ba da, dar brazilienii nu ştiu... Ei nu ştiu că, astfel, oamenii ajung să se comporte previzibil şi că acţiunile lor devin pe cât de stupide, pe atât de neelaborate, iar instinctele primare, sănătoase, sunt înlocuite de un fel de surogate induse mediatic.

– Săracii de ei!

– Aşa zic şi eu, şefu'! Că doar asta îngrădeşte liberul arbitru, mutilează fiinţa umană, iniţial armonios concepută. Virtuozul acor-

deonist cântă, însingurat, numai pentru sine, în timp ce melodia lui, inspirată de divinitate, rămâne neauzită, deoarece iese din spectrul sonor acceptat de organele noastre de simţ ajustate... Viziunile noastre sunt înlocuite de imagini prefabricate de nişte meşteşugari mediocri... Oamenii inteligenţi devin, treptat, bântuiţi de confuzii, nesiguri pe judecăţile şi percepţiile lor, care sunt în mod firesc în contradicţie cu clişeele asimilate de gândirea colectivă... De parcă nu ar fi de ajuns că, de o bună bucată de vreme, ne hrănim cu alimente sintetice sau produse în sere şi că ne ameninţă clonarea umană...

– Eu aveam o reprezentare mai simplă... Ai mâncat vreodată talmeş-balmeş?

– Mâncat, şefu'!

– Ei, vezi?... Şi autorul foloseşte bancuri şi metafore pentru a explica ideile astea complicate?, întreabă, uimit, maiorul.

– Să vă dau un exemplu. Pe vremea când anotimpurile nu intraseră încă în cartea de istorie, un ţăran, un peon, nu mai ştiu cum le zice în Brazilia, se apucase foarte serios, scuzaţi expresia, de labă într-un lan de secară, pe un podiş fertil. O freca intens, de o bună bucată de vreme, şi soarele îl bătea în cap, iar transpiraţia îi curgea de-a lungul şirei spinării. Deodată, găseşte satisfacţia îndelung căutată. Stropeşte el ce stropeşte şi rămâne aşa, în extaz, privind apusul de soare. Razele soarelui făceau ca macii răsăriţi ici şi colo prin cultură să strălucească extraordinar, roşii ca para focului, irizaţi în mii de nuanţe de o frumuseţe incredibilă. Inexorabilă. Cum admira el spectacolul rar al apusului în

pustiul agricol, i se aşează o muscă pe ceafă. Ţăranul, poc, o plesneşte şi o face terci. Peste imaginea superbă a realităţii fruste, campestre, naturiste, pe cortexul lui hiperexcitat se suprapune telejurnalul, prezentând percepţia standard despre civilizaţie. Ţăranul, trăznit de potriveala evidentă dintre situaţia lui şi starea omenirii, meditează : băi frate, viaţa asta e numai sex, droguri şi violenţă!

– Extraordinar de deprimant..., râde maiorul. Nelule, tu pari, câteodată, mai deştept decât ai putea, chiar, să fii, în calitatea ta actuală. Eşti lector, băi, eşti lector!... Sau nu eşti?... Că nu suntem niciodată ceea ce păruserăm a fi, cum spunea bătrânul Will Shakespeare... Mai citim şi noi cărţi... Desigur, nu pornografie din asta braziliană, conga intelectualistă, care, până la urmă, este şi ea folositoare... Eu ştiu?... pentru unii. Nu pot să nu remarc, totuşi, că ideile expuse de tine aici, în buricul târgului, să zic aşa, frământă gânditorii de o sută de ani încoace, nu sunt deloc originale. Bancul, însă, e mişto... Dar... ce faci? Bine, mă, nu ţi-am spus să nu mai umbli cu unghiera în aparat? Poţi să arzi procesorul, care e încărcat cu electricitate statică. De ce trebuie, măi Nelule, să îţi explic chiar totul?

– Dacă îmi sunteţi superior!... Îmi pare sincer rău... Sper că nu am stricat nimic... Dumneavoastră, şefu', ştiţi atât de multe lucruri interesante, că sunteţi pentru mine ca un guru. De-aia şi îndrăznesc să mai întreb şi eu, ca prostu', câte o bazaconie... Pentru mine contează să mă lămurească o persoană cu şcoală, deschisă la minte. Am şi eu confuziile mele, o grămadă...

asalt

Pagina de titlu

Pagina 128 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

– Întreabă, Nelule, întreabă!...

– Aş vrea al dracului de mult să ştiu... Ce suntem, ce-am ajuns să fim, noi doi, domnule maior? Homosexuali, sau lesbiene?

– Du-te, băi Nelule, în pizda mă-ti!, mârâie, vizibil enervat, transsexualul aflat în prag de pensionare. Tu să nu mai vorbeşti niciodată despre lucruri care transcend capacitatea ta intelectuală atât de limitată!, strigă el, în cele din urmă, şi îşi zgâlţâie subalternul (care hohoteşte isteric... homeric... Se poate, oare, spune aşa?), până când îl face să scape staţia radio de pe bancă. Din cauza şocului, Motorola începe să pârâie. Primul trans-sexual, deci Nelu, sughiţă scurt şi, încântat de întâmplare, o înhaţă febril şi încearcă să restabilească legătura.

– Bursucul! Bursucul! Aici Corbul! Recepţie!

Staţia răspunde cu voce cazonă.

– Spune, Corbul! Unde ai fost până acum? Te-a căutat Somonul două ore...

– Băi Nelule, ai văzut? Eu am reparat-o!, exclamă, deodată vizibil relaxat, maiorul. Ia dă-mi-o mie! Bursucul! Raportez, am avut o defecţiune tehnică. Sunt în zona Piaţa Aviatorilor. Somonul mai este pe recepţie?

*

Miezul nopţii este întotdeauna momentul cel mai misterios al unei metafore precum cea a noastră, la construcţia căreia participăm fiecare cu ce avem, cu ce am fost înzestraţi, cu ce ne prisoseşte, iar în

ceea ce mă priveşte pe mine, credeţi-mă că principala mea problemă constă tocmai în a renunţa la prisos, căci, desigur, am fost generos înzestrată. Sunt doar unele dintre gândurile mele înfiripate aici, în maşina specială a Agenţiei, în timp ce îmi fac copii ale înregistrărilor, contribuind astfel la dezvoltarea impetuoasă a celei mai documentate proiecţii autonome a unui fior hibernal şi roz care îşi strigă, încă neauzit, disfoniile cosmice printre şirurile de note muzicale ale celei mai cunoscute platitudini semnate de un oarecare Vivaldi. În fond, poate că misterul tocmai în asta constă, în prudenţa cu care păşiţi prin gerul deplin şi definitiv al acestei istorii, convinşi că încă mai puteţi renunţa, că vă puteţi retrage din combinaţie, că vă puteţi recupera nealterate simţurile şi judecăţile uzuale şi că atingerea cu poezia începutului, poate, al celui mai scurt mileniu din istoria umanităţii a fost doar o încercare ratată de a sta în mâini, de a clipi uimiţi de imaginea răsturnată, dar cu nimic mai puţin reală, a unui univers pe cât de necuprins, pe atât de familiar unor aventurieri ca voi, gata oricând să mai răsfoiască o carte... Apoi îmi vin alte gânduri, într-un melanj răcoros cu mirosul de ojă şi acetonă, asemănător unei prize uşoare de opiu metafizic, unei beţii cu alcooluri din plante aromate, unei evadări în zona difuză a abandonului mental, a anulării imprudente a oricărei autocenzuri, ca o traversare pe roşu. Ceea ce mi se întâmplă imediat este să constat cu surprindere că şi aici există o noimă, structurându-mi rapid percepţiile şi ideile în înşiruiri armonice de forme abstracte, spre a fi decriptate în limbajul nostru obişnuit.

Şi doar uneori, foarte rar, semnificaţiile se conturează subliminal, ca urzeala unei diafane ţesături care, atinsă, s-ar destrăma ca un vis. Înţelegeţi? Sunt sigură că, oricât aţi fi de nepregătiţi pentru această trecere încă şovăielnică în spaţiul ultimului strat accesibil al acestei lucrări interactive, mustos, generos, plăcut la pipăit şi la gust, gata de a fi molfăit între gingiile voastre pe care le credeaţi de mult văduvite de plăcerile hipersensibilităţii copilăriilor îndepărtate şi atât de receptive, cei care m-aţi însoţit până aici veţi găsi măcar o urmă de curiozitate pentru a merge mai departe. Unde curând, foarte curând, veţi rămâne, vă promit solemn, absolut singuri. Pentru că sunt o femeie cu instincte sănătoase, intacte, mă văd pe mine însămi ca pe un peşte uriaş, roşu, luptând împotriva curenţilor sălbatici, în sus, pe râu. Vă port în pântec, sunt un somon matur (dar asta este doar o coincidenţă, o banală întâmplare, un accident fără nici o legătură intenţionată cu numele unuia dintre cele mai neconturate dintre personajele noastre, crochiul de humă, nefinisat, de pe masa de lucru a unui artist neglijent şi apatic) ajuns la destinaţie şi transformarea mea, metamorfoza mea spectaculoasă şi, poate, înspăimântătoare, vă va elibera. Şi îl mai văd, tot timpul, pe Doru Banţu, expertul în resurse umane. Iar de jur împrejur sunt actorii, ceilalţi actori, replicaţi la infinit, ei, voi, noi, şi iarăşi aceiaşi, în cercuri concentrice. Vă plictisesc? Nu încerc decât să vă fac să pricepeţi de ce povestea noastră, începută atât de promiţător, nu mai poate respecta nici o regulă. Cred că simţiţi asta şi fără să mai încerc eu să vă spun că, pe măsură ce

personajele şi-au intrat în roluri, aşa cum şi voi aţi devenit cititori adevăraţi, bravo vouă, şi unii şi alţii v-aţi transformat în sfere fragile şi roz, identice, în icre protejate încă de musculatura mea abdominală, supusă presiunii indescriptibile a curenţilor acestui râu pe care urc şi pe care unii, în nesăbuinţa lor, l-ar putea numi literatură. În interiorul sferelor, nu sunteţi decât embrionii mei identici şi fără memorie. Veţi ecloza curând şi numele de Ana Ipătescu nu vă va mai spune nimic. De ce? Pentru că eu însămi, la sfârşit, voi fi asemenea vouă... o icră... o icră lipicioasă. Relaţia noastră se va fi consumat, vom rămâne egali şi anonimi, dar... dar... Totul pare absurd şi poate chiar aşa şi este. Cu toate astea, nu... nu ne putem reîntoarce în puhoiul haotic al marelui râu, ca o plasmă nedefinită, înainte de a fi purtat un nume. Şi, poate, un destin...

Iată ce sunt în stare să gândesc, prizând halucinogenul uşor, cu aromă de ojă şi acetonă, în timp ce secvenţele poveştii noastre sunt înregistrate pe benzi sau sunt semnalizate de acele sensibile ale aparaturii sofisticate din Intercity. La doi paşi de mine, Xi Wangmu, care şi-a asumat pe neaşteptate... şi fără să întrebe pe nimeni... cu un calm desăvârşit... de parcă şi-ar fi premeditat acţiunea... atribuţiile de nou Mare Maestru al Frăţiei Dragonului şi, dacă nu v-am spus până acum sau dacă nu v-aţi dat voi înşivă deja seama, fiul natural al domnului Lee, înveleşte cutia de tablă a şobolanului Tangshu cu o pătură şi iese din restaurantul Goumang, în viscolul necruţător, pentru a nu se mai întoarce niciodată, la numai cinci minute după ce domnul Lee şi mâna

lui dreaptă, Linggong Wei, au părăsit imobilul hotărâţi să intervină pentru a opri editarea pe Internet a teoriei altruismului retrograd de echipă. Peste mult timp, peste multe zile şi nopţi ale iernii noastre interminabile, voi primi un pachet cu stenogramele înregistrărilor pe care Xi Wangmu le-a realizat cu ajutorul dispozitivului de înregistrare de mare performanţă fabricat în Hong Kong. Păstrez şi azi biletul, cu frumosul scris al înţeleptului chinez, în care îmi mulţumeşte încă o dată pentru tot ce am făcut pentru el... ce am făcut... şi îmi spune că s-a stabilit în ţara Zhouraoguo, unde oamenii sunt atât de mici, încât, când ies la plimbare, se tem să nu fie mâncaţi de corbi. Cei doi trans-sexuali aşteaptă înfriguraţi în staţia de autobuz sperând ca, foarte curând, Somonul, pe care l-aţi mai cunoscut şi sub numele de Bărbatul Necunoscut sau de Persoana Oficială, ocupat deocamdată, prins de şedinţa convocată de urgenţă de secretarul general al Guvenului, să le dea ordine şi indicaţii, fără să îşi închipuie că procesorul Motorolei, atins de unghiera lui Nelu, a scăpărat, în cele din urmă, o minusculă scânteie albăstrie. Dar cine ştie ce face Somonul, de fapt? Poate picoteşte... Poate că pentru el va conta cel mai mult studierea înregistrărilor din Intercity şi mai ales a ultimei fraze, cea cu miros de ojă, rostită de Doru Banţu când se grăbea să plece la serviciu aşa cum, de fapt, mi-a dictat mie inspiraţia mea feminină... Poate nimic din toate acestea... Bursucul a apucat, totuşi, să-i informeze pe trans-sexuali, victime inocente ale modelelor occidentale, verificând numărul maşinii, că agresorul de la „Ochiul dracului“ a fost cunoscu-

asalt

Pagina de titlu

Pagina 133 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

tul expert în resurse umane. Când, în sfârşit, vor afla că au rămas din nou singuri, maiorul Măcănici de la judiciar va decide să facă o descindere la sediul firmei EUROEST, care se află chiar vis-a-vis de staţie şi ale cărei geamuri... ferestre... geamlâcuri... sunt luminate într-un mod foarte evident şi suspect, poate chiar ilegal. Toate aceste întâmplări se derulează normal, previzibil, existând o idee atotcuprinzătoare care include posibilitatea unei epici coerente, antrenantă şi descriptibilă. Posibilitatea unei relaţii cauzale între evenimente. Dar o metaforă este altceva. O metaforă se insinuează, ca o părere, ca o obsesie, în pântecul marelui somon roşu cu fălci arcuite, luptând până la epuizare împotriva curenţilor reci, necruţători... Oh, embrionii mamii, aţi crezut că beneficiaţi de o poziţie confortabilă? Că staţi în lojă, ca la teatru, şi fluieraţi, tropăiţi, comentaţi răutăcioşi stângăciile autorului? Trezi-ţi-vă din visare, căci, încet-încet, membrana comună se subţiază tot mai mult, se dizolvă în acidul roz al liricii imposibile din week-endul în care vieţuiţi, inevitabil, împreună cu mine, şi tocmai fisurile, neglijenţele, omisiunile mai mult sau mai puţin întâmplătoare, identificate de voi cu satisfacţie, s-ar putea să ascundă sensul infernal al acestei frumoase poveşti de iarnă. Membrana subţire, dintre două lumi paralele... Cum aţi făcut şi până acum pe parcursul textului de faţă, modern şi interactiv, puteţi să procedaţi şi în continuare, adică să încercaţi să completaţi singuri, cu propriile voastre spaime, cu iubirile nedefinite, cu traumele de nemărturisit sau cu neruşinările voastre îndelung refulate locurile în care firul epic se scămoşează sau

dispare, absorbit în volutele incontrolabile ale ceţii bântuind marile intersecţii ale lumii voastre meschine cu uriaşa constelaţie a ideilor pure... a sentimentelor absolute... Sau, dacă încă vă mai temeţi, puteţi să vă continuaţi cercetarea asupra modului în care metafora noastră a devenit (eu, una, sunt sigură acum de asta) autonomă, obligându-ne la o mult mai profundă lectură a textului deja parcurs într-o manieră mai mult sau mai puţin frivolă de fiecare, capabil să îşi modifice, fie că suntem sau nu în stare să o percepem, în orice clipă, formele şi culorile, sub influenţa vânturilor astrale, precum ar fi, spre o pildă, aurora boreală. Eu, una, v-aş sugera să repetaţi exerciţiul metatextual de mai înainte, din Capitolul zece, şi, dacă m-aţi întreba pe mine, v-aş propune o întoarcere în Capitolul patru, la obsesia mea, la insaţiabila mea foame, enormă, exprimând un grav dezechilibru, o pierdere a simţului proporţiilor, ca în marile opere literare, şi avându-l ca obiect pe expertul în resurse umane, magnificul personaj Doru Banţu. Nu aveţi decât să apăsaţi corect... tasta potrivită...

Hyperlink

... – Sunt doar de curând în branşă., fentez eu, nu fără a-i întinde, la propriu, o mână de ajutor. Mă cheamă Ana... Ipătescu, îi spun la repezeală, în lipsa unei unei culturi mai solide cu privire la galeria romancelor celebre (scurt: deh, şcoala!). Doru Banţu nu pare surprins. Intuiesc că starea lui de spirit, asemănătoare cu a altor

douăzeci de milioane de conaţionali, îi permite să înghită orice, chiar dacă îngurgitarea nu este urmată, în mod obligatoriu, şi de digestie. În timp ce îmi răspunde, îmi fac la repezeală socotelile. Misiunea mea este să întârzii cât mai mult întâlnirea dintre Doru Banţu şi ceilalţi experţi ai firmei EUROEST, pentru a da timp elaborării unor decizii corecte la nivel înalt. Mai mult, trebuie să îl orientez, dacă se poate, pe o pistă falsă. Pare uşor. Expertul se arată mult mai interesat de persoana mea decât de obligaţiile sale profesionale, iar în ceea ce priveşte cea de-a doua parte a sarcinii, ştiţi şi voi că ne mişcăm cu toţii într-o direcţie greşită încă de la impactul absurd al planetei noastre cu asteroidul care a transformat Pământul dintr-un ocean fierbinte într-o carapace crăpată, lăsând să iasă la suprafaţă fiinţele telurice născute din somnul cosmic al raţiunii. Cel puţin, aşa văd eu lucrurile, şi credeţi-mă că am acces la cele mai secrete şi primejdioase informaţii. Dar, evident, nu trebuie să îi subapreciez expertului nici cinismul, nici motivaţia, nici spiritul de observaţie. Nenumăratele cazuri rezolvate îl recomandă pe bărbatul din faţa mea ca pe o ţintă greu de manipulat. Îmi amintesc cu claritate unul dintre ele, îndelung comentat de presă, şi anume acela în care expertul a coordonat recrutarea şi selecţia inspectorilor Oficiului naţional pentru protecţia consumatorilor, adică a exact acelor persoane care, de când toate obiectele de consum au fost standardizate, şi-au orientat activitatea spre muzică, literatură, pictură, unde încă mai domneşte haosul indus de personalităţile puternice ale artiştilor, oameni predispuşi la

nevroze generatoare de viziuni absurde sau sfidătoare. Ei, inspectorii, trebuiau să se asigure că tot ceea ce privim, ascultăm sau citim este decent, armonios, liniştitor sau, măcar, plictisitor şi incomprehensibil. Ei trebuiau, astfel, să fie primii critici ai expresiei frumosului, ai imixtiunilor unor imaginaţii incontrolabile în viaţa noastră zbuciumată şi gri. Şi să corecteze exagerările, inspiraţia, geniul chiar, adaptându-le standardelor înalte de calitate stabilite de legislaţie. De aceea, chiar dacă ar fi fost nişte bieţi/biete fii/fice ai unei educaţii simplificate, era obligatoriu ca persoanele acestea să inspire cultură şi echilibru, să fie graşi/slabe, bărboşi/păroase, fumători/fumătoare de pipă/ţigarete mototolite, fără filtru, şi să graseieze. Să poarte ginşi. Să mănânce sandvişuri. Să pară nervoşi, nemulţumiţi, plictisiţi, iritaţi, absconşi, certaţi cu moda. Ideea originală a lui Doru Banţu a fost aceea că ei nu trebuiau să fie cu adevărat aşa, ci doar... doar să arate ca nişte fiinţe culte şi echilibrate, ancorate într-un sistem de valori incontestabil, ceea ce nici nu este prea greu, de la desprinderea speciei din preistorie încoace, şi că, în plus, ar fi trebuit să pară nişte oameni a căror autoritate în domeniile menţionate se bazează pe un frison metafizic congenital. De aceea, era necesar să poarte nume bizantine. Doru Banţu a condus el însuşi primele interviuri şi primele probe de lucru, în care solicitanţii se adresau unii altora sau manechinelor purtând cărţi sub braţ, pe o scenă, cu expresiile: „Execrabil!“, „Jignitor!“, „Penibil!“, „Ce vrei, dragă, de la unul care a învăţat să scrie la Bacău?“... De atunci, putem întâlni tot mai des, mai ales aici, în capi-

tală, oameni deschişi către cultură şi artă într-un mod tot mai eliptic şi neliniştitor. Sunt inspectorii. Ei, însă, nu îşi fac decât datoria de a vă proteja împotriva artiştilor care uită pe ce lume sunt şi ating uneori, din greşeală, senzorii invizibili ai unor periculoase fantasme pe cale de a se alcătui din neantul înconjurător... Cum este şi metafora noastră... Astfel, pe nebăgate de seamă, din ea nu mai poate lipsi expertul în resurse umane, un cavaler, un bărbat şi un profesionist încântător... Vom vedea la sfârşit cum se vor descurca inspectorii cu această nouă şi angoasantă realitate!...

*

Doru Banţu şi-a întins în faţă, pe un birou, câteva coli pe care a lipit cu clei fâşii înguste, scrise de mână. Ceilalţi experţi privesc, curioşi, peste umărul său.

– Un lucru mi-a atras atenţia de la bun-început., spune el. Culoarea hârtiei din tocător. Cineva a distrus copii ale unor documente foarte vechi, îngălbenite, care nu puteau fi ale unei firme înfiinţate doar de câţiva ani. Aşa că, Alec, scenariul tău mi se pare romantic sau, măcar, incomplet... Iar pentagrama... sigla restaurantului Goumang... sugerează o legătură între guvern şi cercurile chineze de afaceri...

– Ne întoarcem, deci, la dosarele securităţii, la rapoartele despre şarjele politice ale domnului Atkinson... ale celorlalţi... Nu ştim, totuşi, dacă le putem asocia vreun rol în declanşarea ABERAŢIEI X. Ar fi mai prudent să nu le punem, măcar deocamdată, în discuţie, să aşteptăm reacţia celor interesaţi de primele noastre descoperiri...

– Ce dacă avem propria noastră teorie, nu-i aşa? Vorbim despre ea, dar aplicăm învăţămintele Manualului piemontez de supravieţuire... Să nu căutăm cauza lucrurilor..., meditează cu voce tare Titi Iancu.

Povestea noastră, aidoma vieţii, este plină de stereotipii. Singura mea speranţă este că, pe măsură ce acestea sunt tot mai evidente, ritmul acţiunii se înteţeşte. Înţelegeţi? Oricum, chiar dacă nu vă pricepeţi la literatură, vă puteţi gândi la cea mai cunoscută piesă a lui Vivaldi, celebră tocmai pentru tehnica repetării obsesive a unor, altfel, banale fraze muzicale. În cazul nostru, când ne e lumea mai dragă şi începem să pricepem sau să ni se pară că am prins sensul promis al metaforei noastre autonome şi, totuşi, interactive, de obicei sună telefonul mobil al lui Doru Banţu. Aşa se întâmplă şi acum. Aşa se întâmplă şi acum... Expertul se retrage într-un colţ al camerei, pentru a avea mai multă intimitate în timpul convorbirii. Alec Panaite şi Irina Popescu studiază, în continuare, documentele. Titi Iancu ia ziarul lui Doru Banţu şi exclamă, surprins:

– Ia te uită, expediţia noastră la Pol a fost devorată de ursuleţul Fram! Este a doua oară când se întâmplă... Se caută voluntari pentru a treia încercare... Hrană vie...

– Da, Maria... Sigur că îmi ţin promisiunea, suspină expertul în resurse umane, acoperind receptorul cu palma. Vrei să-ţi fac rost de o cremă emolientă foarte căutată? Biofort Ursolan, de import, dar se fabrică şi în România... ai auzit de ea? Spune-mi, cum e la tine, la serviciu? Totul e ochei? Că era mare balamuc aseară...

Ştiţi ce urmează, nu-i aşa? Ştiţi ce urmează, chiar dacă, aşa cum am promis, nu voi mai folosi italicele în această compoziţie modernă... Maria vorbeşte la telefonul mobil pe buza ameninţătoare şi subţire, transparentă ca sticla, a unei crevase. Din când în când se apără de vânt cu braţul liber. În spatele ei, în vifornită, la mare distanţă, se zăresc doi urşi polari devorând un cadavru.

– Am avut un caz foarte interesant... La o nuntă, într-un sat din Oltenia, mirele a deschis focul asupra nuntaşilor cu o armă militară. O găsise într-o ladă, în pământ, când a săpat pentru pivniţă. Cartuşele erau fără glonţ, oarbe, omul băuse un pahar şi a vrut doar să se distreze... I-a speriat atât de tare pe toţi, încât nuntaşii, de frică, după cum declară ei, au sărit asupra lui şi l-au luat la bătaie... O nenorocire. I-au sfărâmat oasele. Oltenii sunt oameni hotărâţi... Profesorul... profesorii... alţi chirurgi... au cusut la el trei ore... Şi copilul, dacă-ţi aduci aminte... Pe care l-am dus eu cu targa în sala de operaţie... Era tot de acolo, de la nuntă... A înghiţit, de spaimă, un capac de termos. Copilul miresei, din prima căsătorie... Nu, evident, ea nu era fată mare, cum naiba să fie?... N-a mai putut fi salvat. A murit. Organele lui vor fi folosite pentru mai multe transplanturi, de ficat, de rinichi, de splină, de cristalin, de apendice şi de inimă... femeia a fost de acord. Dar tot a făcut un scandal monstruos. Vrea să îi dăm dopul de la termos înapoi... Sau să îi cumpărăm un termos nou... Dar dopul a fost luat de procuror, ca probă... Iar spitalul nu are fonduri pentru investiţii... Ţiganca a zis că, dacă nu i se respectă dreptul la proprietate, îşi dă

foc în faţa Primăriei. Au sedat-o şi au dus-o la balamuc... Tu cu ce crezi că trebuie să mă îmbrac mâine, pentru că să ştii că aş vrea să-i fac o impresie cât mai bună mamei tale... Cum, de ce? Pentru că te iubesc. Şi vreau să îi cumpărăm şi flori. Scumpe.

Brusc, ninsoarea încetează. Deasupra banchizei se întrezăreşte, ca un germene al unui fenomen fascinant şi inexplicabil (cum ar fi, dacă nu ne-am pierde prea mult în amănunte, şi metafora... aceasta...) perdeaua încă subţire şi fragilă a aurorei boreale. Se aud motoarele unui avion şi o mulţime de paraşute colorate (mă refer la obiectul de mătase care te ţine suspendat în aer), de care atârnă, zâmbitori, ursuleţi polari ţinând stângaci în lăbuţe cutii de cremă emolientă, coboară lin în jurul femeii. Ea are întipărită pe chip o expresie de fericire. Urşii adulţi şi feroci din spatele Mariei, intrigaţi de zgomotul produs de avion sau, poate, de aurora boreală, abandonează cadavrul şi se ridică pe picioarele din spate, privind către cer. Apoi se îndreaptă cu salturi mari spre femeia în extaz, care încă nu-i observă.

– Vreau să-i arăt cumva cât sunt de fericită cu tine. Uite ce uşor îmi vine să zic lucrurile astea la telefon!... Nu, iubitule, nu mă aude nimeni... Nimeni altcineva. Sunt singură... şi vroiam să îţi mai spun şi ce idee mi-a venit în sala de operaţie... Când îl coseau pe mire... Gândindu-mă la mireasă şi la cât e de important să-i pese cuiva de tine... Mai bine aşează-te pe un scaun... Alo!... Alo!... Alo!... Mă auzi? Nu ar fi grozav dacă ne-am căsători în iarna asta?

asalt

Pagina de titlu

Pagina 141 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

Urşii sunt în spatele Mariei, dar mormăitul lor înfometat este acoperit de motoarele avionului, solicitate de fantasticele figuri acrobatice desenate pe cerul rece şi tulbure, în timp ce, de sus, crevasa foarte îngustă şi lungă, precum rânjetul motanului din Cheshire, pare infinit de adâncă. Doru Banţu decuplează telefonul mobil. Figura lui nu prevesteşte nimic bun. Se îndreaptă spre uşa biroului şi îşi îmbracă blana. Se balansează de pe un picior pe altul, aranjează o scrumieră, câteva hârtii. Simte nevoia de ordine. Poate că, dacă ar fi ceva mai relaxat, şi-ar aşeza pedant o şuviţă de păr, privindu-se în mica oglindă de la piept, cu un gest reflex, ca al lui David Berkowitz. Dacă sunteţi în temă... Alec Panaite se ridică de la birou. Încheieturile degetelor nervoase ale lui Doru Banţu sunt când albe, când roz...

– Ce nenorocire!... Şi doar pe femeia asta chiar o iubesc!

– Ce faci, pleci?, întreabă Alec Panaite.

Titi Iancu citeşte... fără... fără intonaţie... un poem din lirica schizoidă a lui Marius Iohanusz, găsit într-unul din ziarele lui Doru Banţu:

– „Imaginează-ţi iubito c-am fi împreună un cocteil
molotov
eu cârpa tu benzina care îmbibă hermina
auctorială prin închisoarea visului ne luptăm cu adrenalina
militanţilor pentru pace dintr-un roman de Şolohov
cu submarinul roz cu Gelsomina
şi mă iau la trântă cu albăstrimea gheţii din pletele tale
confecţionate din stofe celeste la uzina Femina

suntem legaţi prin nesfârşite şi contorsionate canale
subterane ca nişte subtitluri
ale iubirii noastre atemporale şi sufocată de mituri
dar adu-mi
adu-mi aminte să organizez un import în sfârşit inflamabil
de chibrituri
din tărâmul de moarte al realităţii
mâine dimineaţă
la poarta cetăţii..."

Fără să o ştie... Fără să înţeleagă sensul profetic al textului... Titi Iancu...

– Ochei. E bună poanta, mormăie, şi mai nervos, Doru Banţu. O să am o zi grea. Alec, poţi să-mi dai un avans?

– Sigur. Nu ne vedem mâine? Adică azi... Trebuie să ne facem un plan de acţiune...

– Vorbim pe mobil...

Expertul bagă banii mototoliţi pe care i-i întinde Alec Panaite în buzunarul sacoului, sub haina de blană, şi rămâne, un timp, nemişcat. Degetele lui pipăie obiectul necunoscut. Scoate dispozitivul de ascultare de înaltă performanţă fabricat în Hong Kong... o părticică, poate neînsemnată... din meta... (Dar nu cumva vă plictisesc?) şi îl studiază o secundă. Surâde şi îl introduce la loc. Se îmbracă şi este gata să părăsească încăperea. Înainte de a o face, însă, se apropie de PC-ul lui Titi Iancu şi scrie grăbit câteva cuvinte.

– Ce este?, întreabă Alec Panaite.

– Nimic... O amintire. Mersi. Vă salut, atreizilor!

Titi Iancu proiectează pe ecran mesajul: „Am fost ascultaţi tot timpul. Alarmă roşie.“ Cei trei se privesc cu înţeles. Par a spune: Ei, şi? Ce-i cu asta? apoi figurile lor devin impenetrabile. Uşa se închide în spatele expertului în resurse umane, care, înainte de a ieşi, şi-a umplut braţele de cutii cu cremă emolientă Biofort Ursolan.

Experţii îşi reiau locurile şi butonează, aşa cum, pe parcursul acestei lecturi, aţi mai făcut-o şi voi. Butonează... În timp ce Harkonnenii se năpustesc din nou, cu o poftă de omor ieşită din comun, asupra atreizilor, sună telefonul mobil al şefului firmei EUROEST.

– Bună seara, domnule Atkinson... Vă ascult., şopteşte acesta pe un ton condescendent.

Capitolul doisprezece: 01.30

Jean-Claude Atkinson, într-o uniformă purtând semnele unor asalturi şi retrageri succesive, o uniformă fără patrie sau, pur şi simplu, piemonteză, care ar putea sugera, cu puţină imaginaţie, încheierea dezastruoasă a primului război mondial, pilotează un bimotor cu aripi de pânză şi vorbeşte la telefonul mobil. Sub el, în întunericul relativ al nopţii polare, punctat de nenumăratele becuri ale lanternelor, farurilor şi proiectoarelor în mişcare browniană, peisajul arctic îşi desfăşoară întreaga splendoare, animat de o forfotă neobişnuită. Corturile cu cele

mai ciudate forme şi de cele mai diverse dimensiuni, deasupra cărora flutură drapele naţionale indefinite sau simple cârpe decolorate, par a fi centrele de atracţie pentru sutele de pelegrini, băştinaşi sau, poate, exploratori care străbat pârtiile bătătorite, unii pe jos, alţii în săniile lor tradiţionale, pline cu pachetele cu daruri cumpărate de la tarabele deschise peste tot, în preajma ciudatelor conglomeraţii umane. Este forfota dinaintea sărbătorilor.

– Domnule Panaite, sunt în aer., spune domnul Atkinson. Contabilul şef m-a informat chiar acum că putem anunţa falimentul. Ultimul transport de Biofort Ursolan a fost sabotat, camionul distrus iar şoferul sfârtecat de animale. Nu, nu mai avem nimic în stoc... Doar dacă nu aţi mai păstrat ceva din cutiile pe care vi le-am oferit noi acum câteva zile... Numai dumneata mă mai poţi ajuta... Dimineaţă, voi convoca toată conducerea firmei pentru a lua o decizie, se pare că definitivă... Ce dacă este duminică? Nu mai am busolă, nu mai am combustibil şi habar n-am unde aş putea ateriza... , spune el, ciocănind aparatele de bord, toate cu indicatoarele pe roşu. Şi ştiţi care este cu adevărat marea mea dramă? Noile analizele de laborator ale lotului produs recent, efectuate în secret, la Iaşi, indică fără dubiu prezenţa, în crema emolientă Biofort Ursolan, a unei enzime cu efect miraculos, care revigorează sistemul imunitar, atacă substanţele toxice, restabileşte echilibrul bioenergetic şi creşte viteza proceselor raţionale de o sută de mii de ori. Doar după o singură frecţie, omul întinereşte cu zece ani... Este, într-adevăr, ceva magic, inexplicabil...

Dar pe noi ne aşteaptă sărăcia şi mizeria, nu mai putem produce şi nu mai putem demonstra nimic, urşii polari au devorat tot acest transport, pe care îl efectuam într-un loc neştiut de nimeni, pentru a ne proteja descoperirea...

– Înţeleg, dar nu este cazul să intraţi în panică. Relaxaţi-vă... Zburaţi în cerc... Nici noi nu stăm cu mâinile în sân, am lucrat toată noaptea, am pus la bătaie întreaga noastră capacitate profesională... Deşi problema dumneavoastră este foarte complexă, am reuşit să identificăm elementele cheie şi credem că, împreună, vom găsi soluţii convenabile. Siberia Import Export suferă de o maladie organizaţională care se răspândeşte rapid, poate deveni un flagel mondial... Se numeşte ABERAŢIA X. Boala debutează cu sindromul altruismului retrograd de echipă, ceea ce explică cele mai multe dintre fenomenele care vă afectează activitatea. Am făcut, deci, nişte paşi. Sigur că, în continuare, va fi greu şi costisitor, dar, dată fiind importanţa deosebită a descoperirilor noastre, fundamentale, poate revoluţionare, ne gândim să interesăm organismele europene, printr-un proiect de anvergură. Vă sfătuiesc să nu luaţi hotărâri pripite., spune domnul Alec Panaite. Trimiteţi oamenii în vacanţă şi mai vorbim în ianuarie... trageţi de timp.

– Cum să trag de timp, domnule?, urlă, disperat, Jean-Claude Atkinson, privind cu ochii măriţi de groază spre acele indicatoarelor de bord, înţepenite pentru totdeauna. Motoarele încep să dea rateuri, avionul pierde din înălţime şi, în doar câteva clipe, se prăbuşeşte în

flăcări în mijlocul forfotei polare, iscând o panică indescriptibilă.

Alec Panaite închide telefonul şi se ridică din faţa calculatorului.

– Cum stăm?, întreabă Titi Iancu.

– Prost. Trebuie să ne grăbim, spune şeful, zâmbind calm. Trebuie... Hai acasă. O să terminăm jocul în altă seară. Clientul nostru a primit o lovitură puternică. Poate că scenariile noastre au fost prea optimiste. Dacă şobolanul Tangshu există, atunci crema emolientă Biofort Ursolan s-ar putea să fie deja istorie, iar noi înşine să ne aflăm în faţa unei ameninţări, pentru că ştim prea multe despre această poveste. Cineva consideră că lumea nu este pregătită pentru o schimbare totală... Sau deja s-a schimbat... Nu cred că mai putem interveni... Este mai bine să ne retragem şi să ne luăm un concediu. Să medităm... Sau să pornim în documentare, pentru a argumenta cât mai bine teoria noastră despre ABERAŢIA X...

– Să plecăm pe uşă?, întreabă Irina Popescu. Am fost urmăriţi, ascultaţi, poate că ni se pregăteşte o ambuscadă...

– Ai dreptate, ca întotdeauna... De fapt, ar fi mai bine să ieşim pe fereastră. Nu ştim ce ne aşteaptă în faţa blocului, într-o asemenea noapte... Şi luaţi cu voi şi cutiile astea cu cremă, astfel vor fi salvate de la distrugere şi le-am putea folosi mai târziu, eventual, ca poliţă de asigurare... De asigurare... Sunt, probabil, valoroase...

– Scrie pe ele... Un euro suta de grame... Dar, dacă spui tu, comentează Titi Iancu, deschizând geamul. Bine că avem biroul la parter...

În noaptea îngheţată, de afară, vântul urlă ca un câine turbat şi

în birou, odată cu aerul rece ca o prevestire urâtă, pătrunde un vârtej de fulgi de zăpadă uriaşi şi roz.

*

Iar eu sunt tot aici, lângă voi, urmărind fascinată beculeţele colorate care confirmă transferul de informaţii din uriaşul rezervor cibernetic al maşinii speciale a Agenţiei către minţile pregătite să prelucreze toate aceste frânturi de conversaţie într-un film cu final previzibil, în care voi înşivă aţi putea avea de jucat un rol, aţi putea avea de interpretat o eroică partitură, v-aţi putea manifesta cu fermitate atitudinea civică... Dragii mei embrioni, deşi probabil că nu sunteţi cele mai subtile persoane din lume, ştiţi deja că vorbele mele ascund o ironie, sugerează că, de fapt, nimic din tot ce povestesc eu despre acele două fantastice zile, care au declanşat pasiunea mea fără saţiu pentru expertul în resurse umane al firmei EUROEST, nu vă permite să speraţi într-o atât de intimă implicare a voastră într-o dramă ale cărei nenumărate iţe par a fi controlate de o mână sigură. De o misterioasă forţă din umbră. Ca de obicei, chibiţaţi de pe margine, vă umpleţi pieptul cu sentimente confuze şi creierele cu gânduri indescriptibile, articulaţi cu greu strigăte scurte, guturale, dar picioarele vă sunt de plumb şi voinţa vă este alcătuită din rumeguşul obişnuit al vieţilor voastre măcinate continuu între ispită şi îndoială, între cuminţenie şi ipocrizie... Cu toate astea eu, înainte de a ne despărţi, trebuie să vă spun totuşi câteva fraze esenţiale... Memorabile... Apoi veţi sparge membrana subţire şi

veţi rămâne de capul vostru, în apele învolburate şi reci ale marelui râu, să decifraţi singuri întâmplările poveştii de faţă... Vă este teamă? Atunci, gândiţi-vă la Doru Banţu, un om capabil să evadeze în viitor... Spuneţi că l-am ajutat?... Asta spuneţi?... Dar, oare, nu am făcut acelaşi lucru şi pentru voi?... Spuneţi că el are câteva cutii de Biofort Ursolan?... Că e salvat?... Dar aţi verificat, înainte de a lansa acuzaţii, stocurile băcăniei de la colţul străzii?... În primul rând, vă reamintesc că suntem în mijlocul unei metafore cu o autonomie neobişnuită, care se construieşte pe sine însăşi din substanţele cele mai banale, accesibile, aflate peste tot de jur-împrejur, de fapt nişte resturi, nişte frânturi inutile ale lumii noastre despre care putem afirma categoric că este o lume materială. În urma interacţiunii dintre ele şi sensibilitatea noastră catalitică, resturile astea capătă un sens metafizic, se îmbină, se atrag, se metamorfozează într-o dureroasă şi inexplicabilă alcătuire spirituală, în măsură să ne determine să privim spre adâncurile râului care ne poartă pe toţi, deocamdată încă împreună, dar unde curând, foarte curând, ne vom regăsi atomizaţi, singuri, victime ale unor minuscule, poate insignifiante, absurde destine. Deşi, evident, fenomenul despre care vă vorbesc se petrece aievea, el nu are vreo semnificaţie anume. Este doar... (Vă plictisesc?) Iar în al doilea rând, fără nici o supărare, de ce ar trebui să descoperiţi judecăţi solide, relevante, exemplare în rândurile de faţă? Unde aţi mai găsit aşa ceva în lecturile voastre recente? Cine mai pierde timpul redactând compuneri convenţionale? Ascultaţi-mă cu atenţie, sau, şi mai bine, ascultaţi-vă

bătăile inimii. Este singurul sunet din univers care înseamnă ceva, şi anume aşteptare şi teamă.

Pot spune, în sfârşit, banalitatea aceasta, pentru că eu am privilegiul de a decide până unde pot forţa limitele povestirii de faţă. Limitele acestei comedii inutile... pentru că... pentru că afară este noaptea pustie şi rece, infernală, strict delimitată de regulile luptei finale dintre sisteme, care nu mai poate fi amânată. Acum, lucrurile cele mai obişnuite se petrec cumva anapoda, invers. Iar dacă din acest fenomen rarisim poate ieşi ceva, un câştig sau, mai probabil, o dureroasă sfâşiere personală, este copilăresc să speraţi că mai poate obţine, vreunul dintre noi, o amânare. Uitaţi, deci, pentru câteva clipe că sunteţi nişte oameni obişnuiţi şi nu vă mai ascundeţi în pieile voastre tăbăcite de mediocritate. Voi credeţi în lumile paralele? Dacă da, îmbrăţişaţi-vă şi spuneţi-vă adio. Orice se poate întâmpla atunci când, o dată la o mie de ani, ne disputăm nemurirea cu sferele înalte ale unei nesfârşite aspiraţii la întâietate universală. Textul meu este o banală descriere de fapte concrete, un reportaj, bine documentat, despre câteva clipe zguduite de fantastica încleştare. (Adică, plictiseală... plictiseală... şi meta... afo...)

Stau, aşadar, în maşina specială a Agenţiei, conştientă că, din clipa în care voi părăsi Intercity-ul, voi păşi într-o altă realitate, de unde întoarcerea nu mai este posibilă. Trăiesc despărţirea aceasta în felul meu, fără sentimentalisme, suflându-mi peste unghii, ca să mi se usuce oja strălucitoare. În acest timp, transferul de informaţii continuă, prin

nodul supertehnologizat al aparaturii de ascultare şi emisie. Iar ceea ce se aude este respiraţia sacadată a maiorului Măcănici, de la judiciar, o îndepărtată maşinărie perfectă, un soldat sub acoperire aflat la datorie în slujba legilor şi ordinii umane.

*

Trans-sexualii înfruntă cu dârzenie stihiile, ţinându-se de mână şi deplasându-se în formaţie.

– Domnule maior, aveţi o intuiţie genială... sau un noroc chior... să daţi peste aşa o coincidenţă... Chiar o să raportaţi că există o legătură între Doru Banţu, chinezul microbist, cafteala din bar şi complotul în care este implicat Guvernul României?... Chiar o să ne apucăm noi acum, în mijlocul iernii, să ne facem datoria?...

– Nu ştiu, Nelule, mi-e frică să nu dăm de belea. Dar, sincer să fiu, mor de curiozitate, vreau să văd ce este în spatele acestor coincidenţe, cum spui tu atât de bine. Sper, doar, să nu fi spălat civilii ăştia putina. La început, ne băgăm doar puţin nasul, spunem că am greşit adresa, le dăm câteva sfaturi vizând securitatea personală şi a bunurilor... dar, dacă mişcă ceva suspect, îi arestăm. Avem motive... Delicte şi infracţiuni care ţin de circulaţie, tulburarea liniştii publice... Vedem noi... La urma-urmei, toată lumea îi antipatizează pe experţii ăştia în resurse umane... Şi chinezii... Şi brazilienii... Dacă le facem treaba gratis, ne trezim că ne alegem şi cu o medalie... Distinşi în acţiune...

– Şefu', gândiţi senzaţional!... Dar vă mărturisesc că toată curiozitatea asta a dumneavoastră mie mi se pare destul de feminină...

– Înţeleg în ce direcţie baţi, râde maiorul. Tu încă te întrebi ce suntem noi în realitate... Ascultă-mă bine, Nelule, că nu am să-ţi mai spun a doua oară. Convingerea mea profundă este că noi suntem, în continuare, tot homosexuali. Cum dracu' să fi devenit aşa, dintr-o dată, lesbiene? Nu te gândeşti? E imposibil!

*

Experţii, îmbrăcaţi în blănuri, cu braţele pline de cutii de Biofort Ursolan, încalecă, pe rând, pervazul ferestrei şi dispar în noapte. Lumina din birou este stinsă, dar, ca măsură de prevedere, monitoarele au rămas pornite şi pâlpâie albăstriu. Pentru puţin timp, căci curentul este întrerupt brusc. Totuşi fulgii mari şi roz, răspândiţi pe mobilier, pulsând ca nişte creaturi fosforescente, acvatice, fac vizibile tot felul de misterioase şi tainice contururi. Clanţa de la intrare se mişcă lent şi se aude scârţâitul unui pas uşor pe linoleum. În semiobscuritate, uşa se deschide foarte încet, în timp ce fereastra se închide cu un pocnet discret în urma domnului Alec Panaite. Se zăresc siluetele unor luptători şi scânteiază lama unei săbii. Urmează câteva clipe ciudate, de linişte. Apoi, o detunătură şi un scrâşnet insuportabil, care îţi strepezeşte dinţii. Linggong Wei a atins din greşeală o sticlă goală de Lagavuly de pe colţul unui birou şi acum calcă pe cioburi.

– Hi-Ho-Hu!, strigă el, speriat.

*

Întuneric beznă. Cei doi trans-sexuali, plini de zăpadă, vin de afară cu lanternele aprinse, bâjbâie, luminează cutia de tablă cu siguranţe de pe hol, deschisă larg, patroanele împrăştiate pe jos, apoi placa de bronz de pe uşa întredeschisă a firmei EUROEST, de unde se zăreşte o rază firavă de lumină roz şi se aud zgomote şi strigăte guturale. Primul trans-sexual dă să fugă, dar al doilea îl opreşte ferm.

– Ce faci? Fii bărbat! La semnalul meu intervenim!

Al doilea trans-sexual ridică, pe rând, trei degete de la mâna în care ţine lanterna la nivelul umărului, adică mâna stângă. Zgomotele din birou încetează la fel de brusc cum s-au şi declanşat. Trans-sexualii se reped în spaţiul întunecat din spatele uşii. Calcă pe cioburi, trântesc, la rândul lor, bustul liderului liberal, urmărit parcă şi în eternitate de un ciudat dezechilibru, ating nişte alcătuiri mărunte şi fierbinţi, care se feresc cu mormăituri inumane, probabil... şobolani..., păşesc peste umbrele catifelate ale luptătorilor şi schiaună de spaimă.

– Băi, care grijania mă-ti asculţi Metallica la ora asta?, se aude strigătul indignat al unui vecin.

Domnul Lee şi Linggong Wei, îmbrăcaţi în costume tradiţionale de luptă, din mătase neagră, întorc capetele, surprinşi. Fasciculele lanternelor lasă să li se vadă enervarea care, treptat, li se întipăreşte pe chipuri, constatând că sunt atacaţi de nişe creaturi nedefinite din punct de vedere sexual.

– Aruncaţi armele! Poliţia! Încet! Mâinile sus! Sunteţi arestaţi!, strigă maiorul Măcănici de la judiciar.

Cei doi chinezi aruncă săbiile pe mocheta pufoasă.

– Nelu, cătuşele!

Linggong Wei îl priveşte, întrebător, pe domnul Lee. Domnul Lee îşi roteşte, aproape imperceptibil, capul de la dreapta la stânga, de la stânga la dreapta, într-un mut şi convingător semn de negaţie. Linggong Wei, nemulţumit că nu este lăsat să se implice primul chiar el în lupta iminentă, întinde braţele spre înainte, zâmbind ameninţător dar insesizabil pentru europeni. Maiorul îi pune cătuşele. Cu o mişcare rapidă, domnul Lee loveşte sosia neizbutită a lui Gene Hackman peste grumaz şi o îngenunchează, apoi îl eliberează pe Linggong Wei, care se lansează fulgerător prin aer şi îl face grămadă pe Nelu, pe care îl dă, de mai multe ori, cu capul de pereţi.

– Opreşte-te!, spune domnul Lee, care a recuperat una dintre lanterne şi studiază, plin de curiozitate, cele două creaturi. Raza lanternei coboară şi localizează, lângă zid, o cutie de Biofort Ursolan uitată, în graba plecării, de experţii firmei EUROEST.

– Linggong Wei, ia cutia!, mârâie domnul Lee.

– Hi! Hu! Ce femei urâte, domnule Lee!, exclamă Linggong Wei, aplecându-se după obiect.

...Odată deposedaţi de tehnica din dotare, cei doi poliţişti par, într-adevăr, nişte femei urâte şi abandonate, singure, lipsite de speranţă şi apărare. Domnul Lee le cercetează, posomorât, legitimaţiile.

– Într-un fel, sunt de-ai noştri... dar neinstruiţi şi cu reflexe foarte slab., spune el, cu dispreţ, în limba română literară, dar în cea mai

proastă, adică, probabil, cea mai bună limbă română stricată pe care o poţi auzi în pieţele de en-gros. Hai, repede, fuga marş, mâini sus, picioare departat şi faţa la perete!

Deşi poziţia sugerată de patronul restaurantului Goumang este nepotrivită pentru alergare, îmbrânciţi de Linggong Wei, cei doi trans-sexuali execută ordinele. Ajunşi unul lângă altul, Nelu se apropie de şeful său.

– Extraordinară intuiţie aţi avut, domnule maior, şopteşte el, pe experţii ăştia nimeni nu-i suferă... îl recunosc... e chinezul alpinist din Drumul Taberei!... Dar oare este bine că am acţionat?

– Trebuia..., şopteşte maiorul... Ei nu ştiu că noi ştim... ce ştim.

– Gura! Vorbeşte numai când spune eu!, răcneşte, enervat, domnul Lee. Linggong Wei, lumina!

Linggong Wei, în trecere, îl mai dă o dată pe Nelu cu capul de pereţi şi iese pe hol. După o clipă, se aprind ecranele monitoarelor, apoi becurile. Linggong Wei a revenit şi domnul Lee scoate din buzunar un spray roşu, pe care i-l întinde partenerului său. Acesta scrie pe marele ecran alb de pe unul din ziduri: „Muie DINAMO“.

– Nimic personal, domnu’ Lee, nu-i aşa?, râde fostul ucenic...

– Întoarce cu faţa! Fuga marş!, ordonă, scurt, fostul Mare Maestru al Frăţiei Dragonului şi tatăl natural al lui Xi Wangmu.

– Citeşte mesaj!

Cei doi trans-sexuali se întorc şi citesc inscripţia. Brusc, maiorul zâmbeşte şi lasă braţele jos.

– Băi, Nelule, ce bine că am acţionat cu hotărâre, nu-i aşa?, spune maiorul cu glas înalt şi cam tremurat. Cu glas prefăcut. Oamenii ăştia au nevoie de noi!... Noi asigurăm legătura dintre agenţii chinezi şi Comandament. Suntem aliaţi. Suntem aliaţi, fir-ar să fie!...

– Aha!, exclamă Nelu, încă năucit de lovituri. Dar unde sunt experţii? Şi cum luăm legătura cu Comandamentul, că, doar, Motorola s-a defectat...

*

Salonul pentru micul dejun european al restaurantului Goumang este gol şi doar o lampă cu lumină minusculă pâlpâie pe singura masă, aruncând un con fragil de lumină. Lângă ea se mai află, în plus, cutia de Biofort Ursolan, o cutie de plastic, obişnuită. Piatra verde de pe bolta cerească a dispărut, ceea ce, ţinând cont de maniera în care este construită, cu sprijinul vostru activ, această metaforă, nu vă poate surprinde mai mult decât cealaltă dispariţie, a lui Xi Wangmu, fiul natural al domnului Lee şi noul Mare Maestru al Frăţiei Dragonului. Ştim, de asemenea, că şobolanul Tangshu a luat şi el drumul bejeniei. De supărare, domnul Lee vorbeşte cu sine însuşi. Vorbeşte singur... Nici lucrul acesta nu este, cu adevărat, surprinzător. Vorbeşte în limba română, ceea ce, interpretat în contextul globalizării, i se poate întâmpla, la urma-urmei, oricui... El are un ochi vânăt şi hainele rupte, un picior ţeapăn, pe care îl ţine într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi jumătate, ca pe instrumentul muzical naţional numit bucium, un instrument la care delicatele piese ale lui Vivaldi nu vor putea

asalt
Pagina de titlu
Pagina 156 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

fi niciodată interpretate cu virtuozitatea necesară. Şi totuşi. Dacă s-ar încerca... Ceea ce ar putea fi, cu adevărat, surprinzător, v-o spun sigur...

– Rupt. Probabil rupt. Luptatori români, bine instruit, a aplicat o figura noua, foarte interesanta, numita si fenta, care trebuie studiat mai bine. Am sa rog Linggong Wei iei notiţe. Acoperirea de microbist se pare ca a devenit foarte riscant. Pacat, facea mulţi prieten român... Niste crevete, domnule Lee?..., se chestionează chinezul, vizibil decepţionat, dar cu pofta de mâncare încă intactă, ceea ce îl face să semene, în oarecare măsură, cu un poet fracturist, poate chiar cu neînţelesul Marius Johanusz...

Domnul Lee bate din palme.

– Daaa... Nişte crevete ar fi foarte bune... Crevete ajută chinez ghindeşte. Foarte hrănitor pentru creier... Acuma este un singura problem... Ce-i de făcut?

Apare Linggong Wei cu un vas cu creveţi, dar şi cu alte aperitive. Domnul Lee strigă ceva în limba chineză, probabil o înjurătură, îl loveşte cu pumnul în piept, împinge violent tava şi o răstoarnă. Linggong Wei strânge de pe jos şi pleacă umil, cu spatele, dând întruna din cap.

– Crevete! Numai crevete! Chinez imbecil! Gălbezitule!, se dezlănţuie domnul Lee. Apoi, brusc, redevine zâmbitor. Linggong Wei este destul de stilat, dar foarte prost., continuă el. Nimic nu mers astazi cum trebuieste... scapat experţi prin urechile de la ac, arestat

de poliţişti foarte ciudat, snopit din bataie de agent român, pe care nu am chemat, pentru că Motorola a fost defect, şofer surdomut a inceput sa vorbeşte dar tot nu aude... Inseamna ca politica economica la Romania s-a schimbat peste noapte. Xi Wangmu, fiul meu natural, a tradat şi a furat atât şobolanul, cât şi puterea... Mare nenorocire, dar nu trebui disperare, trebui crevete, trebui ghindeşte...

Linggong Wei aduce creveţii. Domnul Lee gustă. Ucenicul pleacă cu spatele, făcând două-trei plecăciuni destul de nereuşite.

– Aşa procedează şi românii... extraordinară această similitudine culturală..., spune domnul Lee, privindu-l pe ucenic. Ştii ce? Dacă nu-ţi convine, dă-ţi demisia!

*

Ar fi trebuit de mult să părăsesc maşina specială a Agenţiei şi să pornesc către casă, căci oja s-a uscat şi mi se pare că sunt ceasuri întregi de când mi-am îngrămădit în geantă... în geanta mea în care uneori cred că ar putea încăpea întreaga garderobă a regretatei prinţese Diana... toate obiectele personale, deloc puţine. Cadranele, becurile colorate, indicatoarele de tot felul pâlpâie neobosite şi, cu toate astea, altfel, iar înregistrările grafice au căpătat în ultimele minute consistenţa echilibrată şi, în acelaşi timp, neliniştită a unor stampe orientale. Oraşul doarme. Poate că întârzii doar pentru că vreau eu însămi să înţeleg cum decurge bătălia finală dintre sisteme, să găsesc cuvintele necesare pentru a o descrie. Să caut informaţii

concrete despre strategiile pe care le desfăşoară lumile paralele, la intersecţia cărora se conturează metafora noastră modernă, interactivă şi totuşi rebelă, cu o autonomie surprinzătoare... Ştiu că sunt momentele în care decid... poate... am decis deja... să scriu această carte şi îmi trece prin minte să o fac altfel decât ar proceda o brunetă de la filologie... Îmi reamintesc numele câtorva astfel de oribile autoare, dar nu e cazul să le fac eu publicitate, nici măcar negativă. Zâmbesc la gândul de a o scrie, de exemplu, cu ojă. Mi se pare frumos, avantgardist dar un pic prea strident şi, desigur, o nebunie. Nu a mai făcut nimeni una ca asta în lume, cel puţin nu în ultimii o mie de ani. Şi dacă restrâng aria la ţărmurile mâloase ale Dâmboviţei, nu a mai făcut nimeni niciodată aşa ceva, adică să vorbească detaşat despre o încleştare cumplită, decisivă, să privească în faţă ambiguităţile acestei lupte... o luptă aflată dincolo de clişee, reţete, formule, tipare considerate de succes sau acceptabile din punctul de vedere al unui public fără fantezie. În ea... în metafora noastră nu există bine şi rău, nu evoluează personaje pozitive şi personaje negative, nu se prefigurează un final care să ne înveţe, ca pe nişte căţeluşi care, din când în când, mai fac pipi pe mochetă, că nici lucrurile cele mai simple, fireşti, necesare, plăcute nu pot fi obţinute fără un dram de suferinţă, de durere. Fără să fii obligat să mârâi de indignare. Fără să ţi se arate că trebuie să ceri voie, să te guduri... Fără să rişti ca, nu se ştie cine, să se repeadă şi să-ţi înfrângă, hodoronc-tronc, voinţa... Vorbesc despre literatură, desigur, şi despre hotărârea mea de a povesti ce s-a întâmplat în cele

două zile decisive în declanşarea pasiunii mele, o pasiune enormă, un mileniu de pasiune, chiar dacă este vorba, probabil, despre cel mai scurt mileniu din istoria omenirii... Este modul meu personal de a vedea şi de a interpreta lucrurile... Sunt blondă..., Vă amintiţi?... Aşa că, în cele din urmă şi fără vreo părere de rău, părăsesc maşina specială a Agenţiei, încărcată cu tehnologie de ascultare ca un brad de Crăciun cu lumânărici colorate şi artificii umede, lăsând uşa larg deschisă, în bătaia crivăţului sălbatic...

Şi iată-mă în iarna de afară, o iarnă ca toate celelalte, o iarnă cu zăpada albă şi moale. Nu mai cade nici un fulg roz, nu se mai desfăşoară, în surdină, acordurile zglobii ale capodoperei lui Vivaldi... cel puţin deocamdată..., venind de niciunde. Cât ar fi de ciudat, aceste mici semne îmi spun că am luat decizia potrivită. Că lucrurile au reintrat în normal. Că, imediat, voi zări farurile unui taxi, în care voi sări în grabă, pentru a nu fi adulmecată şi ucisă de vreo fiară. Este exact ceea ce se şi întâmplă şi nu mică îmi este mirarea când îl recunosc pe şofer, acelaşi care mă adusese în centrul oraşului. Figura lui cumplită l-ar făcea şi pe monstrul lui Frankenstein să o rupă la fugă, dar eu îi zâmbesc cuceritor, ceea ce îl obligă să scrâşnească politicos din măsele, dar şi cu o ură sinceră, fundamentală.

– Hai, urcă, mişcă-te mai repede, nu-i bine să te fâţâi pe aici singură, mârâie el. De ce eziţi? Cu mine eşti în siguranţă, folosesc lanţuri antiderapante...

Aş putea să plec, pur şi simplu, spre cartierul meu, Pantelimon, şi

asalt
Pagina de titlu
Pagina 160 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

să închei aici acest capitol, aşteptând răbdătoare să se scurgă ultimele ore care mă despart de extraordinara mea poveste de dragoste. Dar nu pot să nu vă mai spun ceva, să nu fac o necesară clarificare, menită să demonstreze încă o dată că, deşi ne vom despărţi în curând, păstrez în mânecă, pentru orice eventualitate, o mulţime de atu-uri posibil de a fi, cândva, folositoare. Lucruri pe care numai eu le-aş putea cunoaşte, taine intime. Pentru viitor. Pentru eternitate. Este consecinţa faptului că am lucrat, până acum cinci minute, în Intercity. Bestia nocturnă, bunicul lui Matusalem nu este nimeni altul decât tatăl lui Doru Banţu, care strânge banii necesari finanţării unei expediţii în pustiurile arctice, muncind pentru asta clandestin şi pretându-se, în plus, unui inutil sacrificiu... Unei uzuri... unor pericole... dar viaţa oricui este plină de lumini şi de umbre, de gesturi inutile... gratuite... sau costisitoare,... de fragmente minuscule ale unei uriaşe metafore...

Capitolul treisprezece: 09.00

Un copil gol, foarte mic, atât de mic încât faptul că îşi foloseşte propriile picioare pare aproape imposibil, aleargă pe trotuarul inundat de zăpadă. Aleargă cu disperare, înfricoşat. Din când în când priveşte peste umăr, fără să se oprească. Nu îl urmăreşte nimeni. În mână ţine un dop de la un termos. Ninge uşor, apoi din ce în ce mai tare, viscolit, cu ace de gheaţă şfichiuitoare. La început, strigătul copilului nu se aude, apoi poate fi perceput ca o vibraţie secretă, ca o senzaţie de

asalt
Pagina de titlu
Pagina 161 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

nelinişte întipărită în formele sticloase şi nesigure ale dimineţii, ca un ţiuit al unei ţevi îndepărtate, într-un zid dintr-unul din blocurile aflate în apropiere. Pe măsură ce oboseşte, picioarele i se împleticesc, mâinile îi bat dezordonat prin vârtejurile alburii, încercând să se agaţe, neputincioase, de ceva, de orice, poate de gâtul nevăzut al unei doici, poate de alte mâini care îi fac semne, vino cu noi, vino cu noi, hai vino mai repede, vino, este evident că îşi va epuiza curând toate forţele, şi totuşi nu se împiedică, doar îşi încetineşte goana, aproape că nu mai înaintează deloc, doar pare a se deplasa de-a lungul trotuarului printr-o mişcare şi vie şi împietrită în acelaşi timp, prinsă în strigătul subţire şi enervant ca într-un laţ, ca într-o clepsidră, apoi, dintr-o dată, înţelege ce trebuie să facă sau nu înţelege nimic şi o face numai ca să nu îl piardă şi îşi bagă dopul în gură. Ţipătul încetează. Poate că nici nu era un ţipăt. Sigur, nu. Era Vivaldi. Fuga continuă, de data asta într-un ritm susţinut şi, ajuns la colţul străzii, copilul dispare ridicat de mâinile care îl chemau. În ambele direcţii, din când în când, trecători foarte rari, grăbiţi, gesticulează nervoşi sau trec aplecaţi pe sub pragul întunecat cernând inepuizabil un potop de zăpadă. Urmele lor întipărite pe trotuar duc către Piaţa Libertăţii. Către Piaţa Revoluţiei. Către Piaţa Reconcilierii Naţionale. Către Piaţa Justiţiei. Către Piaţa Satisfacţiei Publice. Către Piaţa Victoriei. Către Piaţa Morii. Către Celelalte Pieţe. Doru Banţu se apropie dinspre centru, cu grijă să nu alunece, cu un buchet de flori înfăşurat în fularul de lână şi înghesuit în sacoşa de plastic lângă cutiile de cremă emolientă

Biofort Ursolan lângă apa plată lângă ceaiul de fructe de pădure florile scot un sunet uşor de ghitară scot capul şi, la doi paşi de Spitalul de urgenţă, se opreşte uimit de sosirea unui Mercedes negru, enorm, ca un tanc, ca o maşină de luptă strălucitoare care frânează brusc. Şoferul, Linggong Wei, coboară, ocoleşte şi deschide portiera din spate, pentru a-l ajuta pe domnul Lee. Se descurcă destul de greu, pentru că domnul Lee se zbate ca o focă prinsă în liniştea nefirească şi Linggong Wei renunţă, speriat, să mai tragă de el. Poftitzi incet servitzi pe aici v-am spus ca o sa fie greu sa ne descurcam singuri in tzara straina, daca ar fi fost şi Xi Wangmu cu noi, musculosul şi intzeleptul Xi, nu ca mine, nu ca dumneavoastră, domnule Lee, toţi sunteţi nişte proşti strigă domnul Lee toţi suntem sau am fost sau vom fi nişte proşti care are picioarele inerte ţepene congelate ca două macaroane înfăşurate în iaurtul hibernal eu nu mai pot să mă mişc de tristeţe şi tu îmi pui sare pe rană, dar ce s-a întâmplat, întreabă amabil Doru Banţu cu o curiozitate atât de matinală că el însuşi se miră, era în dimineaţa pe care oricine şi-o aduce aminte pentru că ningea alb şi lucrurile reintraseră în normal ningea corect şi sălbatic ningea cu o puritate de dinainte de facerea lumii şi pune sacoşa cu florile înfăşurate în ţesătura călduţă florile respiră muzical pe capotă, gata să dea şi el, tovărăşeşte, o mână de ajutor.

– Mulţumesc... Mulţumesc frumos... Un mic accident... Dar, la dracu', nu!.. Am fost brutalizat rău de poliţia dumneavoastră, dar rău de tot. Fără motiv. Un abuz în serviciu. Şi, în plus, umilit... Am

fost pus să scriu de o mie de ori „Muie DINAMO“..., spune domnul Lee într-o limbă română cursivă dar cu un uşor accent piemontez.

– Aşa este, confirmă Linggong Wei. Domnu' Lee avut problema absurd la politzia. Domnu' Lee brutalizat rău de politzia, mai rau ca la şcoala... Patru ore. Politzişti român nu este sanatosi. Instalatzia defecta la mansarda... Eu am facut dictarea din Codul Penal cu multe greşeli, pentru că vorbeşte dar nu scrie bine romaneşte.

– Dar de ce, dar de ce, dar de ce toate acestea, întreabă tot mai curios Doru Banţu.

– Poate a fost o confuzie... Sau o răzbunare... Pentru că noi suntem cei mai răi microbişti din Bucureşti, domnule, pentru că oamenii ne urmează, pentru că înflăcărăm galeriile! Dar... nici nu v-am întrebat... Dumneavoastră sunteţi român?

– Eu? Dacă sunt eu român? Dacă eu sunt român? Să nu fiu? Să nu fiu eu român? S-ar putea pune astfel problema? Bineînţeles că nu. Bineînţeles că da. Eu sunt, categoric, român! Eu sunt Doru Banţu! Dar, de ce mă întrebaţi? De ce mă întrebaţi tocmai pe mine? De ce?

– S-ar putea să înţelegeţi lucrurile acestea... poate că sunt normale aici, în România... Poate că nu sunt normale aici... Totuşi, este interesant că angajează la poliţie ofiţeri surdo-muţi. Sau surzi. Sau muţi. Sau când surzi, când muţi, când o combinaţie? Ştiaţi? E o tradiţie? E o lege? Să se angajeze pentru probele de grafologie ofiţeri surdomuţi, sau ca şoferi?... Sunt oameni care nu înţeleg, care nici măcar nu citesc pe buze, oameni cu palma grea, plini de ură, pe care nimeni nu poate

să-i oprească atunci când sar la bătaie. Sunt oameni de la casa de copii... Tu spui nu mai da şi ei cred că le spui dă mai tare... Se poate aşa ceva? E foarte periculos. Dar eu sunt prieten cu poliţia româna. Uuuff!... Umflătura asta! Poate că şi piciorul e rupt, şi cu toate necazurile de care vă spun, să nu credeţi că mă plâng, facem afaceri bune, aici, în România.

Doru Banţu îl extrage, delicat dar ferm, pe domnul Lee din limuzină. Îl deşurubează, ca pe un dop de termos, şi enervantul ţiuit se aude din nou.

– Ţineţi-vă bine, domnule Lee! Hop! Hop! Hop! Hop! Hop!...

– Aoleu! Aoleu! Aoleu! Aoleu! Aoleu! Frumos din partea dumneavoastră... că m-aţi ajutat. Eu iubesc cultura românească, foarte ajutătoare...

Doru Banţu se uită în dreapta şi în stânga. Se uită. Nu trece nimeni, aşa că florile rămân în sacoşă, pe capotă, scot capul, se zgribulesc, în timp ce Doru Banţu şi Linggong Wei îl sprijină pe domnul Lee, care ţopăie spre treptele de la intrarea Spitalului de urgenţă. Care ţopăie spre treptele de la intrarea Spitalului de urgenţă. Ţopăie. Ţopăie. Ţopăie. Spre treptele de la intrarea Spitalului de urgenţă. Uuuuf, ce mai umflătură!... Uuuuf, ce mai ţopăie!...

– Iată cartea mea de vizită, poate vă ajut şi eu vreodată. Eu fac afaceri cinstite. Sunt şi proprietarul restaurantului Goumang. Organizez evenimente... Evenimente festive...

– Ooh, foarte interesant. O întâlnire de afaceri cinstite... cinstite...

cinstite... dum... duminică dimineaţa, atât de devreme... Eu mi-am uitat cărţile de vizită acasă... Cărţile... acasă...

– Dacă vă însuraţi curând, poate că veţi avea nevoie... nevoie...

– Dar de unde ştiţi că se pune problema? Par aşa de fericit? Par aşa?... Par?... Aş putea să divorţez... şi să fiu fericit... Aş putea...

Cei doi dau mâna, florile îşi iţesc corolele îngheţate pe capota neagră a Mercedesului, a maşinii de luptă, oprindu-se o clipă, şi domnul Lee profită, pentru a-şi trage sufletul.

– Mai întâi că nu se ştie când apare oportunitatea. Doi, florile mi se par foarte scumpe, sunt flori exotice, o adevărată investiţie într-o persoană importantă, nimeni nu aruncă aşa ceva pe apa sâmbetei...

– Ar putea... ar putea fi vorba doar de sex...

– Nu, nu!... Pentru sex se folosesc articole mai ieftine, autohtone. Sigur nu... Chinezii înţeleg românii îndrăgostiţi... românii... românii... Ah, românii îndrăgostiţi...

– Poliţia tot român, dar nu înţelege chinez..., spune Linggong Wei, neatent, confuz, poate din cauza ţiuitului permanent, obositor, agasant, care se tot... se tot aude de când Doru Banţu l-a deşurubat pe domnul Lee din limuzina impunătoare, ca pe un dop de termos... sau poate ţiuie florile, vocea lor secretă, vocea lor pe care o secretă sau poate ţiuie o ţeavă, în zidurile unuia dintre blocurile din apropiere...

– Nu e grav. Nu e grav. Uneori, nici poliţia chineză nu ne înţelege... Totuşi, interesant că angajează la poliţie ofiţeri surdo-muţi. Sau surzi. Sau muţi. Oameni de la casa de copii... Sau când surzi, când muţi, când

o combinaţie? Ştiaţi? E o tradiţie? E o lege? Să se angajeze pentru probele de grafologie ofiţeri surdomuţi, sau ca şoferi?... Sunt oameni care nici măcar nu citesc pe buze, oameni cu palma grea, plini de ură, pe care nimeni nu poate să-i oprească atunci când sar la bătaie. Tu spui nu mai da şi ei cred că le spui dă mai tare... Se poate aşa ceva? E foarte periculos. Dar eu sunt prieten cu poliţia româna. Uuuff!... Umflătura asta! Poate că şi piciorul e rupt, şi cu toate necazurile de care vă spun, să nu credeţi că mă plâng, facem afaceri bune, aici, in Romania.

– Florile sunt pentru mama... pentru mama mea. Pentru mama..., spune Doru Banţu şi grupul urcă treptele cu icnituri, încercând să nu alunece pe gheaţa formată peste noapte.

Ghişeul de informaţii este închis. Pereţii sunt albi, normali, liniştea este normală, este o linişte care ţiuie, se schimbă tura, s-a schimbat tura, undeva se bea cafea proastă, americană, şi se mănâncă polonezi piemontezi şi crenvurşti fierţi, e prea devreme, este pustiu, este frig şi departe se aude scârţâind o targă cu rotile, care se apropie.

– Mama dumneavoastră este în spital? Îmi pare foarte rău!..., spune domnul Lee.

– Oh, nu, sora mea este, adică ea... ea lucrează aici... Iese din gardă... iese din spital... şi vrem să trecem pe la mama... Care este sănătoasă... Mama... Într-o formă perfectă...

– Florile acestea sunt foarte scumpe pentru o mamă... este scump ..., se miră Linggong Wei.

asalt
Pagina de titlu
Pagina 167 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

– Ai grijă cum vorbeşti, prostule, eşti un prost... să-ţi fie ruşine!... nu putem amesteca sexul cu familia domnului... Cu mama... Domnul poate să creadă că desconsiderăm sentimentele materne ale poporului... ale poporului român. Ale popoarelor..., se enervează domnul Lee. Şi ştiţi ce... ce mi-a trecut prin cap, chiar acum?... ţiuie el, domnul Lee... Domnule Banţu..., între pereţii albi, reci, normali, de fapt şi noi suntem români. Da, da... şi noi suntem români!..

– Spuneţi asta pentru că aşa vă dictează înţelepciunea dumneavoastră proverbială. Sau pentru că sunteţi stresat, râde expertul în resurse umane. Eu, când sunt stresat, încerc să mă izolez, să mă ascund, să citesc ceva plin de înţelepciune, şi astfel... Dar... Am citit undeva un proverb chinez: Nu e nimeni care să nu bea şi să nu mănânce; nu e nimeni; sunt rari, însă, aceia care pot distinge gusturile... De aceea sunt, nu vă supăraţi, sunt de aceea... florile pentru mama mea atât de scumpe. Însă, desigur... desigur... dacă luăm în considerare prima parte a sentinţei... prima..., şi eu sunt chinez, domnule Lee.

O targă cu rotile scârţâie undeva, traversează undeva coridoare... coridoare pustii... principale... secundare... mari săli despuiate în răceala matinală... cu murii râcâiţi disarmonic de ţiuitul absurd... în clădirea abia bănuită, enormă, în aşteptare... râncedă... tainică... muzicală...

– Sunteţi un om inteligent, domnule Banţu, vă place să combinaţi oximoronic imagini, dar Maria, îmbrăcată cu minunata ei haină de vulpe polară, apare din capătul coridorului trăgând după sine groaz-

nica targă pe rotile enormă greoaie ameninţătoare primitivă pe care când o vezi... pe care când o vezi... care pare fără direcţie... care pare autonomă... multimedia şi interactivă... şi se loveşte când de un zid când de celălalt... alteori pluteşte la o palmă deasupra... Maria. Strigă. Brancardierul vine şi el imediat se aude Maria, deşi, cât de ciudat, dacă n-ar fi ţiuitul continuu în spital ar fi linişte. O femeie superbă, sora... Sunteţi sigur?... Foarte bună afacere... Cinstită... Dacă vă hotărâţi, eu sunt patronul restaurantului Goumang, iar femeia ajunge... cu targa, ajunge lângă bărbaţi şi îl sărută pe Doru Banţu pe gură, zgomotos, posesiv, semnificativ, indiscutabil, superb, elegant, frivol, cochet, arogant, enervant, stânjenitor... stânjenitor... enervant, îl sărută pe Doru Banţu pe gură, în timp ce acesta, pur şi simplu, ridică din umeri şi din sprâncene spre domnul Lee. Domnul Lee râde. Ha ha ha. Vă doare rău? Vine imediat şi brancardierul. Ce meserie grea, dar domnişoarei i se potriveşte, domnişoara este doctor, nu soră, ha, ha, ha, în China este o vorbă, că toate femeile sunt doctori, dar eu pot să afirm că în Romania femeile sunt doctori specialişti şi doctori primari, doctori de doctori, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun... dacă nu ar mai ţiui aşa aţi înţelege... am înţelege cu toţii, dacă nu ar ţiui... proştilor. Suntem toţi nişte proşti, ha ha ha... ha ha ha, râde şi brancardierul apărut din senin, este proletarul de aseară, îmbrăcat într-un ha... ha ha ha... halat prea larg şi prea alb, care vorbea la o staţie Motorola şi nu i s-a părut nimănui ceva neobişnuit, poate că s-a desprins direct din varul zidurilor, din zăpada de afară...

normală... normală... şi domnul Lee spune mulţumesc că m-aţi ajutat. Linggong Wei, să îi conduci pe domnul Banţu şi pe domnişoara unde au nevoie, la mama... şi să vii repede înapoi... ha-ha-ha-ha-ha-ha râde brancardierul de i se scutură ha-la-ha-tul pe umerii descărna-ha-haţi ca de ca-ha-da-ha-vru, cât de... cât de repede? Cât de repede poţi! Păi, de ce? Păi ce avem noi aici... aici?... Ia să vedem! O fractură cominutivă de tibie! O luxaţie de şold! O... O-ho-ho... Un traumatism cranian... o dezlipire de retină... un fica-hat mărit... o vezică plină de vezicule... o-ho-ho-ho... ha-ha-ha... Numai a-ha-nalizele vor dura două săptămâni... o lună... La primăvară mai ieşiţi dumneavoastră din spital, care... care primăvară?, se miră domnul Lee. Iubitule, ai găsit flori?, întreabă Maria. Nu, răspunde Doru Banţu, aşezându-şi cu un gest pedant... pendulant pedant fularul de lână. Ah, florile! Hi. Ho. Hu. Uitat flori pe maşina. Mă duc să aduce flori, să nu fure cineva!, şi, în timp ce Linggong Wei aleargă după flori, spre ieşire, spre intrare (orice ieşire de undeva este o intrare altundeva, se spune), Doru Banţu bagă mâna în buzunarul sacoului şi scoate dispozitivul de ascultare de mare... de foarte mare performa-ha-ha-nţă, pe care i-l arată domnului Lee. L-am găsit pe trotuar. Cred că l-aţi scăpat când aţi coborât..., este al dumneavoastră, nu-i aşa? Al dumneavoastră... Dispozitivul de ascultare de mare performanţă fabricat la Hong Kong... Domnul Lee nici nu îl priveşte, nu îl interesează, uimit de vorbele brancardierului, ce spuneţi dumneavoastră, cum se poate aşa ceva? Se poate... Se poate... Dar ce vi... vi... s... s-a întâmplat? Nu e grav. Nu e grav.

Dumneavoastră sunteţi român? Poate înţelegeţi... Totuşi, interesant că angajează la poliţie ofiţeri surdo-muţi. Sau surzi. Sau muţi. Oameni de la casa de copii... Sau când surzi, când muţi, când o combinaţie? Ştiaţi? E o tradiţie? E o lege? Să se angajeze pentru probele de grafologie ofiţeri surdomuţi, sau ca şoferi?... Sunt oameni care nici măcar nu citesc pe buze, oameni cu palma grea, plini de ură, pe care nimeni nu poate să-i oprească atunci când sar la bătaie. Tu spui nu mai da şi ei cred că le spui dă mai tare... Se poate aşa ceva? E foarte periculos. Dar eu sunt prieten cu poliţia români. Uuuff!... Umflătura asta! Poate că şi piciorul e rupt, şi cu toate necazurile de care vă spun, să nu credeţi că mă plâng, facem afaceri bune, aici, in Romania. Să nu credeţi!... şi, în timp ce brancardierul şi domnul Lee se îndepărtează pe coridoarele principale... secundare... ale spitalului... Linggong Wei se întoarce de la uşă cu sacoşa de plastic încărcată cu apă plată ceai de fructe de pădure cutii cu cremă emolientă Biofort Ursolan cu o figură tristă... tristă... impenetrabil de tristă. Doru Banţu zâmbeşte. Imi pare rău dar florile a fost furat, spune el, Linggong Wei... numai florile... numai florile. Care flori, întreabă Maria. Să mergem, să mergem, domnul trebuie să se întoarcă repede la spital, spune expertul şi toţi trei ies în ninsoarea şfichiuitoare, în Bucureştiul înecat în albul orbitor al dimineţii, unde...

...Un copil gol aleargă pe trotuarul pustiu, inundat de valurile de zăpadă, aleargă pe lângă Mercedesul enorm, negru, care pare o ameninţătoare maşină de luptă. Ţine în mână un dop de la un ter-

asalt
Pagina de titlu
Pagina 171 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

mos. Ninge viscolit.

Capitolul paisprezece: 10.00

Când vii... dacă vii... când vii cu mine de afară, embrionule/embrioano, iubite/iubită cititorule/cititoareo, ca să spun aşa, cu ochii răniţi de albul imaculat al iernii normale din acea duminică de la sfârşitul anului două mii trei, locuinţa doamnei Banţu nu poate să nu ţi se pară, măcar la început, nimic altceva decât un întunecos refugiu, un spaţiu fermecat şi deschis către un alt univers, o vizuină îngustă, o sufragerie vastă, un depozit de vechituri, o splendidă scenă de epocă reconstituită minuţios, o morbidă capcană cu mobilier stil, masiv, sentimentală, cu arc de oţel, bine uns, cu tablouri (naturi moarte, un peşte preistoric înconjurat de fructe, pe o tavă, o vioară şi o pipă, cărţi) înrămate pretenţios sau doar stupid, o casă părăsită, un turn bântuit, o caldă aducere aminte... Un radio vechi, cu lămpi, un televizor albnegru dintr-o generaţie ceva mai nouă, de prin anii optzeci, dormitează... La un birou, mama lui Doru Banţu, o femeie severă, foarte în vârstă, uscată, pământie, cu o umbră de mustaţă, îmbrăcată cu un pull-over gros, pantaloni, ciorapi de lână, scrie o scrisoare. Scrie. Un ziar de sâmbătă, cu titlurile cunoscute, zace alături. Pe o sofa stau aruncate de-a valma obiecte stranii: patine, un topor, o frânghie de nylon, bocanci, o armă de vânătoare. Într-un colţ, lângă un bob cu harnaşamentul nou, de piele netăbăcită, pe o măsuţă, sfârâie o

staţie radio ca o valiză, ca o tigaie, cu o antenă foarte lungă şi căşti. Agăţată de antenă, mucegăieşte o căciulă rusească, cu clape. Cu clape?... Cu urechi... Soneria sună ding-dong şi doamna Banţu tresare. El e! Băiatul mamii... De obicei, întârzie. Imediat, imediat!.... Băiatul mamii... Of! Of! Of! Doamna Banţu adună o parte din lucruri şi le îngrămădeşte sub sofa. Of! Of! Of! Studiază o clipă, ameninţătoare, toporul, îl aşează mai la margine, la îndemână, în urma celorlalte obiecte, şi se duce să deschidă. La uşă, Doru Banţu şi Maria, cu sacoşa burduşită. Sărut mâna, mamă. Sărut mâna... Salut. Tu cine mai eşti? Ea este Maria, prietena mea. Sora mea medicală. Nu ştiu de ce, dar credeam că te cheamă Ioana... Ce drăguţă! Vino să te sărut! Ce-aveţi acolo? Hai, intraţi, luaţi loc, cafeaua e gata în câteva minute... Cei doi intră şi se aşează pe fotoliile din sufragerie, lăsând sacoşa pe jos. Doru Banţu îşi scoate blana şi o aruncă pe speteaza unui scaun, în timp ce mama răscoleşte în bagaje... în bagaje, cu mâinile ei mici şi agile ca nişte gheare, o cremă emolientă Biofort Ursolan... Încă una... Foarte bună, din import. Aiurea... Ştiu eu mai bine, şi le pune pe masă. Pe una dintre mese. Le pune... Ştii ce fac cremele astea? Subţiază pielea, o fac iritabilă, o sensibilizează... Mofturi. Nu am nevoie... Apă minerală, apă plată, ceaiuri de fructe de pădure... Ţi-e frig, puiule? De ce stai cu blana pe tine? Cine? Eu? Eu? Numai un pic. Să mă încălzesc. Dă-mi-le să le duc la bucătărie. Dar tu cine mai eşti? Ea este Maria, prietena mea. Sper că nu lucrează la Primărie! Acolo stau oamenii cu blănurile pe ei. Să nu li le fure... Nuuuuuu... Eu sunt... Eu sunt... Dar

de ce vă mişcaţi aşa de repede? Se mişcă foarte repede pentru vârsta ei, nu-i aşa? Pentru că mă antrenez. Tânăra pereche rămâne singură şi uşor stânjenită.

– Şi rachetele de semnalizare? Ai uitat, eram sigură că ai să uiţi!... Nu-i nimic, pot să fac rost şi singură!...

Doru Banţu o ajută pe Maria să se dezbrace, ia blana şi o pune pe sofa. Când se apleacă, zăreşte toporul ascuns, îl ridică şi începe să se joace cu el, îi verifică tăişul, greutatea, studiază coada toporului, pe care sunt sculptaţi şerpi încolăciţi. Apoi, îl pune repede la loc. De ce îi trebuie rachete de semnalizare? Şi de ce ţine un topor sub pat? Nu ţi se pare puţin neobişnuit? Nu ştiu... Pentru lemne... Nu vrei să dau drumul la televizor? Nu vrei? Ioana... Maria... Marusia... Marfa... Dar nu face purici? Ba da... Marusia... Ioana... Ba da. Mama ta este o femeie ciudată. Dar nu face purici? Hai să ne jucăm la butoane. Să butonăm... Să butonim... Să butonilicim... Umblă la butoane, la butoanele televizorului, îl loveşte cu palma de câteva ori, Doru Banţu. Are şi un Philips ultimul tip. Nu îi place... Maria râde. Cu un topor sub pat. E o sofa. De ce să nu lucrez la Primărie? E ceva de rău?

– Ce tot şuşotiţi voi acolo?

Nimic... Nimic... Brusc, imagini din Piaţa Victoriei, Piaţa Libertăţii, Piaţa Revoluţiei, Piaţa Reconcilierii Naţionale, Piaţa Justiţiei, Piaţa Satisfacţiei Publice, Piaţa Morii, din Celelalte Pieţe. Sau din Celelalte Pieţe. Maşini răsturnate, incendiate, scutieri lovind un grup de persoane. Sânge negru pe zăpada albă. Albastră. Gri. Cu purici.

În timp ce, cu un ochi, priveşte la televizor, Doru Banţu găseşte (cu celălalt) scrisoarea. Citeşte, curios, câteva rânduri, după care o pune la loc. Vai! Citeşte, indiscret, câteva rânduri, după care o pune la loc... Câteva rânduri de dragoste, poate... Câteva rânduri, indiscret, din scrisoarea mamei sale, exploratoarea nordică.

– Văd că tot îi mai scrii...

– Vorbim şi la telefon... Şi-a luat mobil... El m-a sunat primul.

Imagini alb-negru. Prim-plan cu reporterul de la GrosTV. În fundal, fum şi hărmălaie. După ce au încercat să pătrundă în forţă în clădirea Guvernului, grupurile de şomeri chinezi şi români, din ce în ce mai numeroase şi mai bine înarmate, care speră să obţină o urgentare a repartizării celor o sută de mii de locuri de muncă din zootehnie, s-au luat la bătaie. Sunt oameni veniţi cu autobuzele şi cu trenurile din toată ţara. Se pare că sunt mai multe victime şi numeroşi răniţi. Intervenţia trupelor de ordine s-a dovedit, până acum, salutară, dar cât vor mai rezista aceşti tineri obosiţi şi prost echipaţi? Avem informaţii că reprezentanţi ai partidelor politice din opoziţie, dar şi ai unor interese economice, s-au infiltrat printre manifestanţi, oferindu-le droguri şi băuturi alcoolice, ceea ce îi face pe aceştia din urmă să fie foarte excitaţi şi foarte periculoşi. În plus, alimentaţi astfel, ei rezistă mai bine gerului năprasnic. Primul Ministru, plecat ieri la Viena la conferinţa OSCE în problema discriminării emigranţilor chinezi, este aşteptat să se întoarcă, de urgenţă, în ţară. În acest moment, este greu de distins cine pe cine domină, nu ne putem apropia

prea mult şi, printr-o stranie coincidenţă care ne dă un indiciu concret despre această acţiune pusă la cale cu bună ştiinţă de forţele ostile actualei puteri, ambele tabere poartă pancarte similare pe care scrie „Noi vrem să muncim, nu vrem să ne câcâim“, „Şi noi suntem români“ şi „Mai Puţină Muncă Mai Multă Omenie În Scumpa Şi Glorioasa Noastră Românie“. După cum vedeţi, manifestanţii demonstrează acelaşi umor, aceeaşi creativitate ca şi în alte ocazii... Se spune că unele grupuri de combatanţi au demontat baricadele ridicate de poliţie şi sparg vitrinele de pe bulevarde. Suntem informaţi şi că alte grupuri de şomeri, extrem de numeroase, chinezi şi români, dar şi curzi şi romi, se apropie dinspre Chitila, dinspre Pantelimon şi dinspre Drumul Taberei. Dar iată că avem legătura cu reporterul nostru din Palatul Guvernului, care are noutăţi pentru dumneavoastră. Mile, mă auzi? Ce poţi să ne spui? Imaginea tremură, camera prinde alergarea unor picioare, o femeie, o grenadă lacrimogenă abia trăgându-şi sufletul. Purici. Vai câţi purici face!... Mile, ce poţi să ne spui. Să-l butonim... să-l butonăm... să-l butonicim... Pe Mile? Să nu facă purici, râd ei. Ţi-am zis că mama ta este o femeie ciudată? Nu. Nu-i adevărat. E o scumpă. O exploratoare nordică. Mile... (Purici... Purici...) strânge microfonul de mai să-l rupă, cu emoţie... în camera şedinţelor de Guvern. În capul mesei ovale... Care cap?... E doar o licenţă... poetică. Miniştrii răsfoiesc nişte hârtii, în jurul mesei ovale... rotunde. Ochiul strălucitor al camerei de vederi deformează... falsifică... Altfel de ce ar fi atât de multe locuri libere?... Purici... Purici...

asalt
Pagina de titlu
Pagina 176 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

Multe locuri libere... Feţele miniştrilor nu pot fi distinse, par nişte mulaje în lucru, fără trăsături precizate. Purici. Nu putem deocamdată să vă spunem prea mult, nu s-a luat o decizie definitivă, deoarece Guvernul aşteaptă întoarcerea Premierului. Vremea nefavorabilă a luat prin surprindere guvernanţii, dând peste cap planurile de dezvoltare a zootehniei ecologice, libere şi sociale, care ar putea asigura, în scurt timp, peste o sută de mii de locuri de muncă în domeniul extracţiei de hormoni şi grăsimi naturale. Se vorbeşte de soluţii parţiale, de înfiinţarea unei agenţii sau de alocarea unor fonduri suplimentare de la buget, pentru furajarea animalelor sălbatice înnebunite de foame. Singura sursă posibilă identificată până acum este Fondul Special pentru Cucerirea Polului Nord. Care ar putea fi desfiinţat... Polul Nord? Râsete... Purici... În ceea ce priveşte locurile de muncă este aproape sigură organizarea unei loterii, astfel încât doritorii să poată spera la obţinerea râvnitelor posturi, care, însă, într-o primă etapă, vor fi mult mai puţine... Purici... Purici... Agită pancartele, cei din Piaţa Victoriei, Piaţa Libertăţii, Piaţa Revoluţiei, Piaţa Reconcilierii Naţionale, Piaţa Justiţiei, Piaţa Satisfacţiei Publice, Piaţa Morii, din Celelalte Pieţe. Maşini răsturnate, incendiate, scutieri lovind un grup de persoane. Sânge negru pe zăpada albă. Albastră. Gri. Cu purici. În timp ce, cu un ochi, priveşte la televizor, Doru Banţu găseşte scrisoarea. Cu celălalt. Citeşte, curios, câteva rânduri, după care o pune la loc. Vai! Citeşte, indiscret, câteva rânduri, după care o pune la loc... Câteva rânduri de dragoste, poate... Câteva rânduri, indiscret, din scrisoarea

mamei sale, exploratoarea nordică.

– Văd că tot îi mai scrii...

– Vorbim şi la telefon... Şi-a luat mobil... El m-a sunat primul. Iată că, totuşi, veştile sunt bune. Îl avem acum în emisie pe colegul din Piaţa Romană. Ce se întâmplă acum acolo?, acesta, telegenic, zâmbeşte telespectatorilor. În fundal, Academia de Ştiinţe Economice, Teleacademia, şi obişnuiţii teletrecători care se teleiţesc, încercând să intre în telecadru. Da. Mulţumesc, am preluat telelegătura. Bună dimineaţa stimaţi telespectatori. Aici, viaţa telecapitalei se desfăşoară telenormal. Cetăţenii cumpără flori, merg la cinematograf sau la teatru. Nu ştim cum va arăta locul acesta peste câteva minute dar, deocamdată, nu se deosebeşte cu nimic de alte pieţe din alte capitale europene, nimic nu sugerează nici o dezordine socială, nici un conflict. Între timp, suntem informaţi în căşti că... (Purici... Purici... Butonăm... Butonim... Butonilicim... Hai să!... Polul Nord?... Râsete...) noi trupe au părăsit cazărmile şi se îndreaptă spre centru. Dragi bucureşteni, vă rugăm să vă păstraţi calmul şi să aşteptaţi telerestabilirea teleordinii. Pe cât posibil, rămâneţi acasă şi urmăriţi emisiunile în direct ale Gros-TV. Acum, un minut de reclamă, pentru că nu trebuie să uităm că suntem o televiziune telecomercială dar chiar înainte de a începe teledifuzarea teleclipului despre crema emolientă Biofort Ursolan, ceva foarte păros se năpusteşte asupra telereporterului. Purici... Telepurici... Stropi de sânge pe obiectivul camerei de luat vederi... Imediat, imaginile hazlii cu urşii de la SIBERIA Import-Export, pârâituri şi

purici. Hârâituri. Mârâituri. Stropi de sânge. Doru Banţu loveşte de mai multe ori, fără succes, televizorul. Dacă sunt răniţi, o să mă cheme iar la serviciu... Pe tavă (mama, doamna Banţu, vine cu o tavă pe care sunt cafele, prăjituri şi apă minerală, şi o aşează pe măsuţa din faţa Mariei) sunt cafele, prăjituri şi apă minerală. Aşa sunt românii: ori de câte ori le promiţi ceva, ei te fut mai rău ca atunci când nu le promiţi nimic. Vai, mamă!... Eu ţin cu Guvernul. E singura soluţie... Acum, or să o ia pe coajă. Apropo de luat... Apropo de dat... Apropo, ţi-am zis că ţi-am luat trei cămăşi albe? Să ai grijă de ele, nu se ştie când mai capeţi altele... Îmi iei în fiecare lună... Astea sunt ultimele. Plec la Polul Nord. Nu am încă tot echipamentul, dar pot face rost în două-trei zile. Cel mai greu de găsit este cortul cu căptuşeală din puf de lebădă... Şi dacă se desfiinţează fondul? Ăştia aşa spun... Îţi place cafeaua? E cu năut. Vai de mine, plecaţi la Pol? Nu vă este frică? E drum lung... Guvernul ţi-a refuzat de două ori oferta... de mai multe ori... De fiecare dată... Cererea... Au dreptate... N-au reuşit să ajungă acolo oameni antrenaţi, specialişti... Paleologu... Pippidi... Nu poţi să pleci singură. Nu ai suficiente fonduri. Nu există o echipă care să îţi asigure spatele... Spatele? Spatele meu?... Am să-ţi explic eu cum stă treaba cu spatele... Spatele meu e bazat... E beton!... Vai, mamă!... Te-am rugat să nu te mai umileşti... Piaţa Victoriei pare pustie iar Palatul Victoria o clădire abandonată. Doamna Banţu, cu echipamentul complet al unui explorator modern, lângă sania trasă de câini (câinii stau pe burtă şi dau din coadă), lângă bob, se umileşte citindu-şi cererea la

megafon. Oferta. Stimată comisie de angajare a unei noi expediţii la Polul Nord, mă numesc Banţu Ecaterina, zisă şi Mama Panda, şi am optzeci şi patru de ani. Încă de mic copil am fost atrasă de necunoscut şi am fost o persoană plină de iniţiativă, dar condiţiile socio-istorice m-au împiedicat să călătoresc. Mi-am păstrat, însă, vie în inimă ideea că, într-o bună zi, voi porni pe urmele marilor exploratori ai acestei lumi. Azi, când speranţa şi forţa fizică sunt pe cale să mă părăsească... Ba da, plec... vroiam să-ţi spun... M-am împăcat cu taică-tu. Plec cu el... Are bani... şi tot ce-i trebuie unui bărbat... Tot ce-i trebuie... Purici... Purici... Dar stinge dracului odată televizorul ăla! De aceea nici n-am mai scris la Guvern, ăştia n-au cum să reuşească, crescuţi prin discoteci şi cu cururile pătrate de la scaun... Ba ai scris... Ei, şi? Ce dacă? Încerc şi aşa... Cu cururile căpătând treptat, în decursul istoriei, forma scaunului... Consolidând curgerea impetuoasă a vremii... Ele, cu fermitate şi aplomb... Cururile... Futu-le-n cur de cururi... Vai, mamă! E puţin ciudată, mama ta, şi se mişcă atât de repede! Se antrenează!... Bine, dar ramolitul... Tata, săracu... Un autist... Un om lipsit de iniţiativă... de curaj... Unul care joacă ţintar singur... Care nu bea bere... Dependent de revulsin... Un ajutor de casier la poştă... Aseară nu păreai deloc încântată de relaţia voastră... Ce ştii tu despre relaţia noastră? Tu, care eşti stresat, care te frământi din orice? N-am vrut să te sperii. Îmi dau seama că eşti stresat. O mamă simte asta... Cu curul? Râsete. Nu, cu inima. Şi, când eşti stresat, cine ştie unde te ascunzi, unde dispari, sau, şi mai rău, ce citeşti, ce scrii în caietele

asalt

Pagina de titlu

Pagina 180 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

alea ale tale... Crezi că nu ştiam?... Crezi că nu mi-am dat seama? Am hotărât totul, împreună cu el, de mai mult timp. Încă de la prima expediţie românească. De atunci, ne trimitem câte două scrisori pe zi, fiecare... Să fie clar!... Chiar dacă e încă timid... şi am şi început să ne antrenăm, în secret... prin corespondenţă... Rezistenţa la frig, la foame... Suntem aproape la fel de buni ca în tinereţe... Nu-i o treabă pentru generaţia voastră... Numai nişte oameni ca noi ar putea reuşi... Nişte oameni cu altfel de cururi... rezistente la stres. Vai, mamă, cât sunt de stresat! Vai, cum poţi vorbi aşa de faţă cu Maria?... Unde să... Unde să mă ascund? Când era mic se ascundea în... în viitor. În viitor? Desigur... În viitor în viitor în viitor trecea mai întâi printr-un coridor umed şi călduţ unduitor peristaltic ca un maţ care devenea o încăpere întunecată care devenea o clădire forfotitoare cu o mie de etaje care devenea un centru vital al unei civilizaţii necunoscute în care toţi dar absolut toţi bărbaţii purtau cărare pe dreapta şi toate femeile pantofi roşii şi toate numele proprii începeau cu litera F şi toate maşinile circulau pe partea stângă a drumurilor măi asta este mareabritanie, nu-i aşa? De unde să ştiu eu ce este asta? Sau alteori dispărea direct într-un nor de praf intergalactic ce prostie de fapt în sufletul lui mic înspăimântat se adâncea se subţia se fandosea într-un fel foarte sincer se băga printre cărţi ca o notiţă despre cineva dispărut şi aşa dispărea se făceau totuna dispăreau împreună şi notiţa printre filele cărţii şi literele printre minuscule ţi-ar fi trebuit o lupă foarte puternică pentru a-l găsi printre alte particule. Ce drăguţ... Dar spu-

asalt
Pagina de titlu
Pagina 181 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

neai despre el că e ramolit... Nu spuneai aşa? Doamna Banţu toarnă încă o dată în ceşti. Dacă mai vreţi cafea, mai este... Da, nu cred că ţi-am povestit chiar totul... mi-a fost jenă... păi nici acum nu pot să-l sufăr... Curvar bătrân! Ce drăguţ... Bătrân dar curvar... Are tot ce-i trebuie... Superb, drăguţ... Ieri, când am făcut ultima probă prin corespondenţă la frig, în pivniţă, în pijamale, la minus patruzeci, a încercat să pună mâna pe mine... prin corespondenţă... Oribil... Trivial... Era cât pe ce să îl elimin din echipă. Când a fugit din lagăr, din Siberia... I-au trebuit trei ani ca să ajungă acasă. Am crezut, am ştiut atunci, că este vorba de o altă femeie. Nu l-am iertat niciodată. Dar acum suntem bătrâni. Unele lucruri nu mai au aceeaşi importanţă... Din Siberia? Da, scumpo... Ce, nu ai auzit de Siberia? De lagăre? Erau şi multe femei acolo... Unele la fel de drăguţe ca tine. Drăguţ... Zilele trecute mi-a mărturisit. Prin corespondenţă... Am avut dreptate, una i-a plăcut, s-a îndrăgostit... Şi-au făcut o colibă în mlaştini, animalele... Şi-au pus-o... Ea a murit de tuberculoză. Drăguţ... Lucrurile astea le simţi. Cu curul?... Hai sictir! Vai, mamă... Dar ce-a fost a fost... Ne ducem împreună acum. Vom pune drapelul la Pol. Şi povestea cu lanţurile? Umblă noaptea cu maşina... Ca taximetrist... Pentru bani... Altfel, de unde?... Să nu păţească tocmai acum ceva... A fost ideea mea, dar nu-i spuneţi... de lanţuri. M-am răzgândit. Vom avea şi noi nevoie, nu mai găseşti nimic de calitate. Noi ne gândeam că n-ar fi rău să ni le dea... Patinează, spune Maria. Nu auzi ce spun eu? La loc comanda! Sunt lanţurile lui, ale noastre... E vremea noas-

tră acum, e vremea expediţiilor în nordul îndepărtat, voi aveţi toată viaţa înainte... Drăguţ, spune Doru Banţu. Cum adică, la loc comanda?, este gata să înţeleagă Maria, este gata să izbucnească dar sună telefonul mobil ea îl duce, îngrijorată, la ureche. E de la serviciu!... Ce, iubito, te-ai pleoştit? Sunt răniţi, mă cheamă... La Primărie? Trebuie să mergem, mamă, mai vorbim la telefon... Sună soneria, ding-dong, ding-dong. Cine-o fi? Poştaşul sună întotdeauna o singură dată, că doar nu sunt surdă..., se întreabă bătrâna exploratoare nordică, meditează ea cu voce tare, iar or fi nenorociţii ăia de chinezi care vând Biblii... Sau de la Primărie... De la Primărie... şi se duce să ia toporul de sub sofa. Nu-i nevoie mamă, doar suntem noi aici... Aveţi topoare?, întreabă ea, înveselită brusc. Ce are, domnule, cu Primăria asta, e tare ciudată mama ta... Vin să întrebe de autorizaţii... dacă am donat sânge, dacă am asigurare... toate aprobările... Şi atunci, de ce nu sunt trecută în registru? Trebuie să te aperi, în astfel de situaţii extreme, care pun în pericol munca ta de o viaţă..., spune doamna Banţu fluturând toporul cu şerpi încolăciţi sculptaţi pe coadă şi iese în hol. Cât de repede se mişcă, ce agilă e!... Ce drăguţ!, îşi îmbracă tinerii blănurile, gata de plecare.

– Să trăiţi. Sunteţi doamna Ecaterina Banţu?, se aude Vocea Milităroasă.

– Da, bună ziua. Care-i problema?

– Suntem Poşta Militară, zice Vocea Milităroasă. Aveţi un colet de la Fondul Special pentru Cucerirea Polului Nord. Putem să-l de-

pozităm undeva?

– Sigur, sigur... Ce surpriză! De la Guvern! Staţi, domnule soldat, să vă dau o cafea... Pe frigul ăsta...

– Muţumesc, doamnă, nu este nevoie... Semnaţi aici, confirmarea pentru colet şi scrisoare. Trebuie două semnături... în clar, trebuie să semneze şi domnul Doru Banţu...

– Vai, ce voce milităroasă aveţi, se adresează doamna Banţu Vocii Milităroase. Ce noroc, fiul meu a venit azi în vizită, va semna imediat!, se extaziază bătrâna de optzeci şi patru de ani, exploratoarea nordică, nu staţi în frig, vă rog intraţi, şi în cadrul uşii apare figura amabilă dar lipsită de trăsături a comisionarului... a soldatului..., ca un crochiu din humă al unui artist plastic nehotărât, neatent... netalentat... o cafea... un fursec... doar o clipă... ce noroc pe mine... Drăguţ... Luaţi loc, vă rog, noi tocmai plecam. Apoi reintră şi ea, doamna Banţu, din spate, din hol, numai zâmbet, cu scrisoarea în mână... cu toporul... Ai văzut, până la urmă! Mi-au trimis ceva... Ia citeşte, sunt prea emoţionată... Guvernul! Să ţin minte, Guvernul şi chinezii sună întotdeauna de două ori... Nu este vorba, neapărat, de Biblii... Cât citeşti tu, să-ţi pregătesc cămăşile... Maria bate din palme cu sinceritate, ca un copil... A primit ceva de la Guvern!... Apoi toarnă cafea soldatul fără trăsături doar cu o bărbie proeminentă de humă soarbe calm soldatul priveşte cu atentie de jur-împrejur doamna Banţu scoate dintr-un dulăpior un pachet şi îl pune într-o sacoşă. Guvernul României, Fondul Special pentru Cucerirea Polului Nord. Stimată doamnă, luând în considerare

cererea dvs. de subvenţionare a unei expediţii private... bla-bla-bla, bla-bla-bla... am decis achiziţionarea unui cort căptuşit cu bla-bla-bla... cele mai alese... Bravo, mamă! Să-ţi dau ceva, nişte fursecuri, o băutură... ca să ţină, ca să reziste... ca să avem parte de el! Ia te uită, aveţi Biofort Ursolan, nu se mai găseşte, am căutat şi eu pentru prietena mea dar nu se mai fabrică... Ia-o pe-asta... pe-asta... Eu sunt bătrână, nu-mi trebuie... Pot să le iau pe amândouă?... Unde să semnez? Aici. Mulţumesc. Săru-mâna, mi-aţi făcut o mare bucurie. Să-l sun pe ramolitul de taică-tu, să-i facem o probă în pijamale... prin corespondenţă... ai grijă ce faci cu toporul ăla, mamă... Ia-ţi cămăşile! Când mai vii, să-mi aduci şi nişte cremă emolientă Biofort Ursolan, spune ea şi îi sărută din vârful buzelor. Nu se ştie cine mai apare... Dacă mai îmi trimite Guvernul ceva... Din import, nu din aia fabricată în România, că sigur e proastă... Cu toporul, ce faci cu toporul, pune-l undeva!... Bine... bine... La revedere... Să îţi speli ciorapii... Încălzeşte-ţi, nu mânca direct din frigider... Şi nu mai munci atât! Nenorociţii ăia de la EUROEST te exploatează. Alţii câştigă mii de dolari... Au maşini ca lumea... Şi nu au capacitatea ta... Nu au ideile tale... Îmbracă-te bine... Şi nu uita să-mi aduci nişte cremă emolientă Biofort Ursolan... Şi rachete de semnalizare. O duzină... Cu toporul... ai grijă, mamă, ce faci cu toporul, pune-l undeva, dracului, fir-ar să fie!...

Capitolul cincisprezece: După-amiază

...Şi iarna, normală, albă, acoperă la intersecţii, în pieţe, cu enorme căciuli de zăpadă, cum spune inspirat George Coşbuc, aburii luptelor de stradă. Ninge uluitor şi misterios... misterios... Ninge splendid... pentru cine iubeşte sporturile de iarnă... sau măcar muzica insuportabilă... feerică... misterioasă... hibernală... de la Radio Orient... misterioasă şi hibernală... Ce tâmpit!... Cei doi trans-sexuali, grăbiţi (maiorul strânge sub haina-i largă, cu poale lungi... cu epoleţi confecţionaţi la casa de modă a Doinei Levinţa... un buchet de flori exotice care se iţesc... scot capul... murmură subtile crâmpeie din arii cunoscute... meridionale... trans-sexualii), traversează, se lipesc de ziduri, alunecă lent... Florile astea... în piruiete neaşteptate. Ei nu vor să întârzie la întâlnirea cu marele scriitor armean de origine română Şteman Carafanian, din Brazilia, se legitimează, a început? Îl vor acoperi de flori. Acum... acum..., în faţa Casei Armatei, doar câţiva iubitori de literatură, soldaţi... soldaţi în permisie... ninge alb... să fumăm... mai sunt cinci minute... mai sunt patru minute... şi, deodată, ninge roz ca într-o metaforă neaşteptată... târzie... ninge indecent... pe trotuarul care se aglomerează... modest dar roz... mai sunt trei minute... pe borurile, pe umerii înguşti, pe uriaşele ghete ale poetului Marius Iohanusz, un admirator, un fan, un fan... fan... Eu sunt poetul Marius Iohanusz... faceţi loc. A început? Mai sunt opt minute... Se uită la ceas. Poartă un Rolex de aur cu brăţara prea largă... solidgolduatărrezistănt... L-am găsit pe stradă, în zăpadă, spune el, încercând să se scuze... Lupte

asalt
Pagina de titlu
Pagina 186 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieșire

crâncene, cu scene de o violenţă insuportabilă. Aţi văzut? Şi numai deasupra lui ninge roz. Nu departe. Nu departe, mai mulţi operatori de la GrosTV filmează scene de luptă... crâncene... dar sunt observaţi de mulţime şi... şi... Pe un zid este scrisă a şaptea regulă din manualul piemontez de supravieţuire: „Cei mai mulţi oameni consideră denigrarea şi calomnia drept perspicacitate, mirosul urât şi gustul rânced drept subtilităţi culinare, picioarele strâmbe şi buzele subţiri drept o revoluţie a esteticii. Nu-i aşa că te simţi singur/singură? Nu? Nici nu ne aşteptam la altceva... Da?... atunci sună la 098 99 89 88. Nu căuta cauza lucrurilor...“ ... pe un zid... „Oricum, sună!“. Brusc, uşile se deschid larg şi o pală de vânt umple sala cu uriaşi fulgi de zăpadă roz. Zăpadă roz... Apoi... se iscă o adevărată furtună. Totul este roz... indecent... înecat în zăpada cadaverică... dulceagă... Miroase a mort... Combatanţii dispar... mai încolo, pe străzile normale, reci... nu prea departe, totuşi... ca prin minune, iar urmele confruntărilor sunt acoperite de zăpadă. Doru Banţu şi Maria îşi ridică gulerele şi se luptă cu palele furioase de vânt, lungind pasul. Totul este alb, imaculat. Cultura se produce permanent. Prin urmare, fie că noi o înregistrăm la un moment sau nu, o studiem la un moment sau nu, ea continuă să existe, spune Şteman Carafanian. Ce tâmpit!... Oare când o să se termine?... Afundându-se în troienele enorme, doi urşi polari aleargă spre tinerii care îşi fac pârtie spre Spitalul de urgenţă. Sunt foarte departe, nu pot ajunge prada, care urcă deja scările de la intrare, şi urlă furioşi, scoţând fuioare de aburi pe nări. Şi totuşi diferenţele esenţiale,

unele mai bune altele mai rele, continuă să existe... vor rămâne şi în cadrul globalizării, pentru că nevoia de individualizare e şi ea prinsă în constelaţia genetică, alături de nevoia de agregare socială... Tâmpit de tot... O să ningă un mileniu... La nesfârşit... Haida-de, haida-de!... Ce vrea să spună armeanul acesta, în pizda mă-si, băi Nelule? Truisme, domnule maior, truisme... Nevoi sociale, nevoi de autoîmplinire... Am auzit şi eu, la Băneasa, mai ştim şi noi câte ceva... Mai citim... Dar acela cine este... Poetul... Fracturistul... Pe unde umblă el, ninge roz... Extraordinar! Îl iubeşte natura... Ai zice că e Toma Alimoş, pe bune!... Ha-ha-ha!... Ninge roz, ce tâmpit! Păi... nu ar fi mai bine să stea acasă?... Şi urlă furioşi, scoţând aburi pe nări... topind fulgii roz ai zăpezii poetului... Agitaţie deosebită în holul de primire... în Spitalul de urgenţă... În Spitalul de urgenţă... şi aiurea... Pe lângă ziduri, răniţi, înveliţi în pături, purtând semnele vizibile ale luptelor purtate în stradă. Poate morţi... alţii... Alţi oameni, a căror ţinută sugerează că se află acolo împinşi de circumstanţe, când ar fi trebuit să fie la teatru, la concert, la vreo înmormântare. La întâlnirea cu Şteman Carafanian, o întâlnire epocală... La o masă, eu însămi vând ziare roz. Sunt un embrion, o icră minusculă, moale, în torentul îngheţat, în râul învolburat. Maria înşfacă o targă pe care nu se află nimeni... nimeni... nu încă... şi o împinge repede spre capătul coridorului, o înşurubează ca pe un dop de termos... coridorului principal... secundar... dispărând în mulţime... în neant... reapărând, să-şi rostească replica finală. Să îşi strige... inutil... inutil... Replica finală...

asalt
Pagina de titlu
Pagina 188 din 196
Înapoi
Întregul ecran
Închide
Ieşire

Mai mulţi operatori, unii de la GrosTV, alţii cine ştie de unde, cu camere profesioniste... ba nu... cu aparate greoaie, dintr-un alt mileniu, cu instrumente pe care le alimentează permanent cu o peliculă roz, gelatinoasă... prea gelatinoasă... învechită... filmează cu atenţie fiecare scenă, fiecare chip în parte, fiecare detaliu. Un domn în vârstă le dă indicaţii, roagă cetăţenii să se aşeze în anumite poziţii, într-o anumită lumină... Într-o lumină favorabilă... Unul dintre operatori se apropie de Doru Banţu şi îi spune... Îi spune: să trăiţi! Bine că am ajuns! Ce vreme nenorocită! Nu ştiu cum mă descurcam dacă luam maşina. Cauciucurile sunt pe ducă... Poate găseşti un taxi... Strigă Maria... Replica... Nu e cazul să rămâi cu mine... O să fie îngrozitor de mult de muncă... N-ai de ce... Adio... Adio... Te sun eu mai târziu... Pe celular... De ce?... Ba nu!... Poate da... Poate nu... Ce doi tineri intră în clădirea enormă... Muzicală... Agitaţie deosebită în holul de primire. Pe lângă ziduri, răniţi, înveliţi în pături, purtând semnele vizibile ale luptelor purtate în stradă. La o masă, eu însămi vând ziare roz. Sunt un embrion, o icră minusculă, moale, în torentul îngheţat, în râul învolburat. Numai o clipă... Treceţi, vă rog, sub bec... Ca să ieşiţi bine în cadru... Nu, mai bine lângă fereastră... Nu doare deloc... Ha-ha-ha... Aşteptaţi... Să mă aranjez... Filmaţi tot? Da. Desigur... Dar cum credeaţi? Cultura se produce permanent. Prin urmare, fie că noi o înregistrăm la un moment sau nu, o studiem la un moment sau nu, ea continuă să existe. Doru Banţu scoate oglinda din buzunarul de la piept şi îşi aranjează o şuviţă de păr, cu un gest reflex, ca al lui Da-

vid Berkowitz, dacă sunteţi în temă. Operatorul aşteaptă cu răbdare, apoi filmează. La sfârşit, îşi strâng mâinile, prieteneşte. Doru Banţu se apropie de masa unde eu însămi vând ziare roz. Sunt un embrion, o icră minusculă, moale, în torentul îngheţat, în râul învolburat. Scoate din buzunarul... ah, buzunarele... buzunarele lui Doru Banţu... din buzunarul sacoului dispozitivul de ascultare de înaltă performanţă fabricat în Hong Kong. Din buzunare... ies tot felul de lucruri... Ninsoarea roz... Crema emolientă Biofort Ursolan... Apropo, apropo... Chiar dacă nimic nu este perfect, ajunge o singură frecţie şi ai viitorul asigurat. În viitor, în viitorul acela în care femeile poartă pantofi roşii, dacă vă aduceţi aminte. În care unii câştigă, alţii pierd... în metafora noastră ... Care metaforă? Mă tot gândesc că nu este, de fapt, vorba despre nici o metaforă, atâta timp cât şi realitatea mârâie, muşcă şi ne urmăreşte cu intenţii îndoielnice pe neprietenoasa şi misterioasa banchiză... Bună ziua, Ana. Ţi-am adus chestia asta. Cred că ai pierdut-o ieri în maşină... Mai stai? Nu... Tocmai am terminat. Ah, dispozitivul meu de ascultare de înaltă performanţă!... Bine că l-ai găsit! Mulţumesc!... Foarte bine. Dar nu ai pentru ce. Să mergem. Ne luăm de mână şi ieşim din spital... pentru a intra imediat... imediat... (orice ieşire de undeva e o intrare altundeva, se spune), roşii în obraz din cauza viscolului, veseli, înlănţuiţi, la „Ochiul dracului“. Barul este plin de consumatori care râd, cântă, aplaudă. La o masă retrasă, un bărbat singur. Este călugărul în apărarea căruia sărise Doru Banţu cu o seară înainte. Bea un ceai cu lămâie. E liber? Putem să ne aşezăm?

Da, vă rog!... Poftiţi! Mulţumim! Mulţumim!, mai multe tinere cu corpuri excepţionale se dezbracă mimând o scenă de baie în antichitate. Sunt stropite din belşug cu şampanie de privitorii de la mesele de lângă estradă. Călugărul îi priveşte cu atenţie pe noii veniţi. Nu eşti dumneata?... Eu sunt. Banţu. Doru Banţu. Expert în resurse umane. Acceptaţi să vă servesc cu o băutură? Un ceai cu lămâie? Omul acesta, călugărul, face şi el parte... din metaforă..., spune Doru Banţu. Care metaforă?... Poate... Nu ştiu... Noi, călugării, suntem făcuţi din carne şi oase... Din nefericire, suntem păcătoşi... Dumnezeu vede şi iartă... Eu sunt de pe la Caracal, dar am trăit de mic copil într-o mânăstire din Ardeal. În austeritate şi reculegere. Respiraţia Creatorului mi-a încălzit sufletul toată viaţa şi învăţăturile Sfintei Evanghelii mi-au luminat zilele. Din nefericire, mica noastră biserică a ars acum trei ani. Nu am reuşit să salvăm decât o parte din odoare. Am hotărât reconstrucţia bisericii şi am iniţiat o campanie de strângere de fonduri. Nu vă daţi seama cât este de greu... de greu... Eu sunt de pe la Caracal... Pe drumuri, în sate, pe la porţile oamenilor... Ceilalţi fraţi au pornit şi ei în diferite direcţii, cu înţelegerea să ne întâlnim după şase luni la Bucureşti. Zis şi făcut. Dar, când am fost din nou împreună, am constatat că eram departe de a fi agonisit suma necesară. Nu ne puteam întoarce aşa, umiliţi şi înfrânţi, acasă. După mai multe zile de întristare şi rugăciune, am decis să înfiinţăm, cu puţinii noştri bani, o societate comercială. Să câştigăm, să facem profit, ca să reconstruim biserica prin forţe proprii. Aşa a început totul... Înţeleg

asalt

Pagina de titlu

Pagina 191 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

despre ce este vorba. E domeniul meu de expertiză... Au apărut alte probleme... Pe măsură ce banii intrau în bancă, sufletele noastre se schimbau... În mine a crescut năprasnic păcatul avariţiei... Dacă scot un leu din buzunar, vreau să simt că primesc, în schimb, o valoare mai mare... Femeia aceea ne trăgea pe sfoară... era o neruşinată... Dansatoarea... Înţeleg. Este o boală... Un sindrom... Se numeşte altruismul retrograd de echipă... O prevestire... ABERAŢIA X... Şi biserica? Nu avem încă toată suma... Sincer să fiu, nu cred că o vom avea niciodată. Fraţii cheltuiesc enorm la jocurile de noroc şi pe băutură. Diavolul le-a otrăvit sufletele. Eu însă m-am hotărât să mă întorc la mânăstire... mâine dimineaţă... să îmi răscumpăr toată vina prin post şi căinţă până la moarte... Doamne ajută! Doru Banţu bagă mâna în buzunarul interior al sacoului şi scoate câteva bancnote, dar şi hârtiile pe care sunt desenate pentagrame având la colţuri şerpi care se autodevoră. Sunt destule... Ajung pentru ceai... Pe estradă, fetele sunt complet goale. Consumatorii aplaudă şi le stropesc cu şampanie, aruncă flori exotice pe care dormitează, îngheţaţi, fluturi... fluturi roz... fluturi de zăpadă..., fluieră, tropăie, îşi exprimă din plin entuziasmul. Ninge înfiorător. Apocaliptic. Toată ziua... Mai târziu, după-amiază... în mahalaua în care a început această poveste, toate luminile din bloc se sting, cu excepţia celei de la garsoniera lui Doru Banţu. Pubela este răsturnată şi gunoaiele sunt împrăştiate în zăpadă. Vântul puternic poartă de colo-colo pungi de plastic şi bidoane goale. Ca în American Beauty... Doi urşi polari scormonesc înfometaţi după hrană, scoţând

mormăituri disperate. După o vreme... După o vreme... Poate chiar la sfârşit... vanilie... puţină vanilie... Aerul miroase a budincă de vanilie... aerul... în iarna aceea de la începutul mileniului... despre care vă povestesc... un mileniu întreg în care sufletul meu va înota în iubire...

asalt

Pagina de titlu

Pagina 193 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Gabriel Bădică

n. la 31 octombrie 1956, în Iaşi

studii: Institutul Politehnic, Galaţi (1976–1980) şi *Open University*, *Open Business School*, Milton Keynes, UK (1993–1999)

inginer; scriitor (prozator, poet, dramaturg)

publicaţii în presa literară (articole, povestiri, versuri): *Acum*, *Dreptatea*, *Flacăra*, *Suplimentul de Marţi* al *Observatorului de Constanţa*, *Tomis*, *Tribuna* şi *Gazogen* (Franţa)

1987 debut literar în revista *Tomis* (cu povestirea *Pictura naivă*)

publicaţii în volume:

1995 *In-A-Gadda-Da-Vida sau Povestea Valizei din Piele de Crocodil* (teatru), în **Piese noi '95** (antologie), UNITEXT, Bucureşti 1995 (în selecţia finală pentru cea mai bună piesă românească a anului la concursul UNITER, 1995)

asalt

Pagina de titlu

Pagina 194 din 196

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

1997 **Hector şi târfa** (povestiri), CODECS, Bucureşti 1997

2000 *Ultimul labrador* (teatru), în **Antologia pieselor prezentate în secţiunea spectacole lectură**, NEMIRA & CO 2000 [în română şi franceză] (în selecţia finală a concursului UNITER, 1994 şi „spectacol lectură“ la Festivalul Internaţional de Teatru de la Sibiu, 2000)

alte publicaţii:

> **Cursa de şoareci** (roman, capitole publicate în biblioteca ASALT şi la `www.inorog.seanet.ro`)
>
> **La marinarul cu pipă** (volum de versuri pentru adulţi, selecţii publicate în revista *Tomis*)

premii literare: nominalizare la concursul *Nemira* de proză scurtă (1996); premiul de debut (proză) al revistei *Tomis* (1997) pentru volumul **Hector şi târfa** etc.

Cuprins

